PATRIOT

PETR BORÁK
Sílu a klid hledá v přírodě

ROMAN VERNER
Legenda Českého rozhlasu

MARTINA KOZELKOVÁ
Pyšná matka krále

červen 2022 • cena: 80 Kč

H2O COOL

H2O 60 PACK
KOMPLETNÍ SADA PRO ÚPRAVU BAZÉNOVÉ VODY

Bezchlorová chemie pro malé a střední bazény H2O COOL je určena všem, kteří hledají šetrné přípravky bez chloru. Přípravky H2O COOL jsou velice účinné, plnohodnotně a dlouhodobě zabezpečí vodu v bazénu a zamezí tak vniku řas a množení mikroorganismů.

Voda, která je ošetřována těmito přípravky, má následující vlastnosti:

- Nezpůsobuje alergické reakce
- Neničí plavky
- Nedráždí a nevysušuje pokožku, oči ani sliznice
- 7-10 Přípravky se do vody dávkují pouze jednou za 7 až 10 dní
- pH vody je neutrální
- Nepoškozuje stavbu bazénu, ani jeho technické části

VÁŽENÍ ČTENÁŘI,

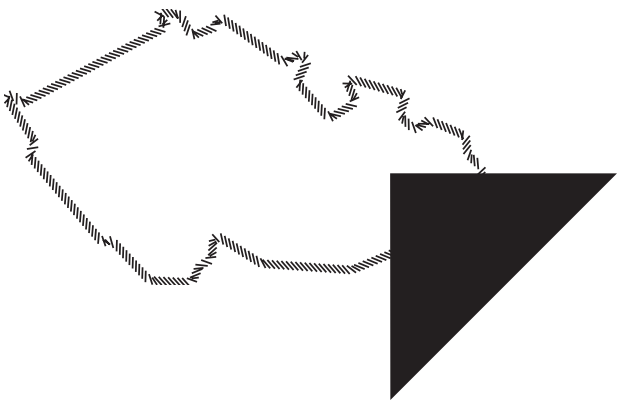

blíží se léto, čas dovolených, odpočinku, relaxu. Příležitost, jak u vody, na horách nebo u moře alespoň na chvíli nemyslet na to, v jak složitých a turbulentních časech žijeme.

Rostoucí ceny energií, benzínu, potravin a vlastně úplně všeho, válka na Ukrajině, covid, nebývale rozdělená společnost, tsunami nenávisti na sociálních sítích. Opravdu toho není málo, co nás všechny trápí, proč máme horší spaní, proč jsme možná občas nervózní a ve stresu.

Ignorovat výše uvedené strasti současné doby bohužel možné není. Nicméně dočasný a krátkodobý únik od trablů, které život přináší, rozhodně nikomu neublíží.

My vám takový ostrůvek klidu a pohody nabízíme. Nové vydání Magazínu PATRIOT je opět pozitivní, žádné negativní pocity a emoce nehrozí. Naopak.

Nadmíru inspirativní je rozhovor s podnikatelem Petrem Borákem, který odmítá podléhat diktátu zrychlené doby. Jeho Augustiniánský dům na okraji Luhačovic je symbiózou harmonie a klidu, místem, které léčí duši.

Pozitivní dávku energie dodá také příběh Jiřího Koňaříka. Ten z manažerského postu zamířil do vizovických švestkových sadů. Byť je jeho boj o úspěšnou úrodu extrémně náročný, blízké každodenní spojení s přírodou ho naplňuje rozhodně víc než plnění excelovských tabulek v kanceláři.

Velkou úctu zaslouží paní Emilie Šmerdová. Skromná, tichá a pokorná, s permanentním úsměvem na tváři. Jako zdravotní sestra pracuje už pětačtyřicet let. Ošetřila půl milionu pacientů. Pomáhá i ve svých pětasedmdesáti letech. Obdivuhodná žena.

Doufám, že vás příběhy těchto osobností našeho přenádherného kraje zaujmou. V nejistých časech všichni trochu optimismu a pozitivní inspirace potřebujeme! Víc než cokoliv jiného!

Jan Filgas,
šéfredaktor

OBSAH

DESIGN

26 **Jan Blažek & Tomáš Nedvěd**
Autoři nového loga Zlínského kraje z agentury Little Greta o novém logu a vizuální identitě Zlínského kraje. Odliš se, nebo zemři, říkají.

38 **Jiří Koňařík**
Sadař, farmář, technolog, ale i manažer, to všechno je kroměřížský rodák, který se ve společnosti RUDOLF JELÍNEK a.s. stará o sto osmdesát hektarů ovocných sadů.

FOLKLOR

82 **Martina Kozelková**
Náš kluk bude jednou králem kunovské Jízdy králů, rozhodla se. A jak řekla, tak se také o čtrnáct let později stalo.

90 **Josef Surovík**
Mezi nejlepší české pěvecké sbory patří rozhodně Cantica Laeticia ze Zlína. Aby ne. Má nejlepšího sbormistra v republice.

MÉDIA

56 **Roman Verner**
Jeho hlas zní éterem už dvacet dva let. Posluchači Českého rozhlasu jej znají především z vysílání stanic Brno a Zlín.

ŘEMESLA

98 **Martin Cigánek**
Původně se chtěl stát malířem, dnes patří k nejvyhledávanějším řezbářům v Česku. Jeho díla zdobí valašskou krajinu, města i kostely.

Magazín PATRIOT pro Východní Moravu, šéfredaktor Jan Filgas (tel.: 737 066 955). Vydavatel: Valachia Media s.r.o. • Layout: Martin Matera, Design editor: Karel Kita, Zlom: Pavel Krmášek • Obchod a marketing: Mgr. Petr Maršálek, Marek Prorok, Dachmedia s.r.o. • Korektury: Marek Prorok • Titulní foto: Dalibor Glück • Tisk: Printo Ostrava
Zvýhodněné předplatné na rok: 700 Kč (70 Kč/kus) • E-mail pro předplatné: patriot@valachia.cz • Registrováno Ministerstvem kultury pod evidenčním číslem MK ČR E 24019

JAKÉ MÁTE PLÁNY PRO VAŠI

Lukáš Jasenský

horolezec

Momentálně jsem v přípravě na expedici do Pákistánu na K2, na kterou chceme vystoupit s parťákem Česenovým pilířem bez pomoci šerpů a kyslíku. Expedici startujeme v půlce června a zpět se vracíme na konci července. Podstatnou část léta tak budu trávit na horách. Srpen pak bude ve znamení odpočinku, abych se dal do kupy na nadcházející svatbu. S partnerkou vyrazíme někam za odpočinkem. Kam to ale bude, to ještě netuším. Pravděpodobně propojíme moře a hory, ale především budeme chystat svatbu. Plány po expedici na konkrétní výlety nejsou a nechám se opět překvapit. Jako vždy to necháme na poslední chvíli. O to větší zážitky pak máme. Na podzim se ale společně plánujeme podívat do Nepálu.

Zuzana Bahulová

designérka a výtvarnice

V létě většinou luftuji po veslařských závodech a na žádné velké a dlouhé dovolené není prostor. Někomu by se to mohlo zdát zvláštní, ale u vody je vždy fajn, ať jste kdekoliv. Když se přeci jen najde nějaký volný víkend, jezdíme na dovolenou do Chorvatska. I když se v dnešní době nedá moc plánovat, snad se podaří vycestovat na Jadran i letos. Během teplých letních dnů ráda trávím čas s rodinou u nějaké grilovačky. Je super, když jsou dny delší, mám pocit, že toho vždy více zvládám a mám i čas na relax.

Josef Vrážel

fotograf

Dlouhá léta jsem dovolenou díky svému pracovnímu vytížení vůbec neřešil. Když už tak to bylo zase spojené s focením. Ať už to byl Východ Ukrajiny, kde se momentálně bojuje, nebo Sicílie. Poslední dva roky s Covidem mě ale donutil změnit myšlení. Uvědomil jsem si, že to nejcennější k focení mám právě tady, doma, na Valašsku. A tak jsem zahraničí ze svých plánů úplně vypustil. A tak se postupně zrodila myšlenka na takovou poznávací cestu po zemích českých. Chci si vytipovat zajímavá místa, která bych chtěl vidět a bez pevného časového plánu je navštívit. Přespat, kde se to zrovna namane, někde pobýt dýl, někde kratší dobu. Prostě podle chuti a nálady. Ženě jsem dokonce slíbil, že nebudu ani fotit. Ale ona mě zná a tuší, že si něco k focení stejně přibalím.

LETOŠNÍ LETNÍ DOVOLENOU?

Pepa Kocourek

děkan Fakulty multimediálních komunikací UTB Zlín

Každoročně se na letní dovolenou velmi těším a chci ji prožít hlavně odpočinkově. Nevyhledávám aktivní dovolené, raději teplo, moře a italský vzduch.

Protože máme malou holčičku, je ideální teplý písek na pobřeží, chlazené prosecco s pršutem. Asi to nejsou úplně plány, které jsou extra zajímavé, ale každému vřele doporučuji je zažít. Jídlo, Itálie a moře je základem spokojeného života.

Vlaďka Snášel Lukašíková

manažerka, podnikatelka, CE-PA Zlín

Vzhledem k tomu, že se má letošní letní dovolená plně kryje s mou mateřskou dovolenou, tak mám více času než obvykle a hodlám si to pořádně užít. V první části léta plánujeme spíše krátké výlety po Zlínském kraji. Zatím nemám prozkoumané Luhačovicko a Boskovicko, takže v červnu budou naše cesty směřovat tam.

Jak bude léto sílit, tak se pojedeme před horkem schovat jako každý rok na Vysočinu. Chystáme se navštívit Žďár nad Sázavou a jeho okolí. Kromě krásné přírody a houbaření si zde užijeme i Santiniho architekturu. V srpnu už se bude chystat program čtvrtého ročníku konference Fenomén, takže spojím příjemné s užitečným a pojedeme do Prahy.

Markéta Pášmová

umělecká ředitelka Zlín Film Festival

Letošní dovolenou plánuji strávit u moře a v přírodě. Část prázdnin se budu věnovat festivalovému táboru, který pro děti pořádáme již více než deset let a to pro mě bude také do určité míry dovolená.

Jen jedno krásné ráno, prosím

Blog

Barbory Janečkové

Víkend s kamarádkami. Pohoda. Slunce. Moře. Žádné povinnosti. V penzionku, kde bydlíme, pracuje kolektiv dlouhovlasých dívek s kalhotami až nad pas a úsměvem od ucha k uchu. Nevidíme ho, neboť ho schovávají pod černou rouškou, ale slyšíme ho velmi dobře.

Dobré ráno! Jak jste se vyspaly? Švehlí první mladá žena číhající na nás už pod schody. Vysoukáme ze sebe po ránu pár zdvořilostních frází a usedáme ke snídani. Je bohatá, vynikající, teplá, vizuálně přitažlivá. Ovšem pokaždé, když se chceme napít nebo si kousnout, objeví se další z těch amazonek a zeptá se, jestli je všechno v pořádku. Popřeje nám dobré ráno. Dobrou chuť. A zeptá se, jak se dnes máme. Hlasem tak naléhavě optimistickým, že u jiných stolů lidé podléhají a jdou sirénu přátelsky obejmout. My nic.

Podíváme se s holkama po sobě a jen lehce pozdvihneme obočí. To ovšem neunikne nově příchozí slečně, která si to okamžitě zamíří k nám a zahajuje výslech. Je všechno v pořádku? Vyspaly jste se dobře? Jaký máte den? Jak vám chutná? Protože roušky při jídle nemáme, můj koutek nesouhlasně padající dolů ranní inspekci neunikne. Abych zabránila dalšímu ochlazování míchaných vajíček, nacpu si je do pusy a jen pokyvuju hlavou. Nemůžu mluvit, sorry. Kamarádky soustředěně popíjejí kávu a jen já vím, že v hlavě hledají vhodná slovíčka. Jestli je nakonec poskládaly do nějaké oslavné fráze, to už se nedozvím. Slečna na nás nevěřícně zírá a pak zmizí na recepci.

Druhý den už máme vyhrazené místo v úplně vzadu jídelně a očekáváme, že nakonec budeme snídat někde za plentou. Na místě pro bručouny, kteří kazí báječné úžasné nádherné ráno dalším hostům. A zejména personálu. Cítíme to jako velkou křivdu. A tak když k nám dorazí nová posila s dotazníkem, odpovím na otázku Jak jste se vyspaly? po pravdě: Byl tady na ulici velký hluk až do pěti do rána a v šest už vaše uklízečky vysávaly za dveřmi pokoje. Slečna se chytla za srdce v náznaku blížícího se infarktu a vytřeštila oči. Kdybych jí řekla, že jsem v noci otevřela všechny miniskleničky s marmeládou a otrávila je, asi by ji to nepřekvapilo o moc více.

Získaly jsme v tu chvíli prostor na snídani, kterou jsme si mohly v klidu a bez vyrušování vychutnat. Než skončila vzrušená porada personálu, vyklouzly jsme bočními dveřmi pryč a užívaly si další krásný den na svobodě. Říkat pravdu je v některých zemích neslušné, ale vám to snad říct můžu. Měly jsme se báječně! Skvěle! Fantasticky! Úžasně! A kdyby to šlo, tak bych vás šla i srdečně obejmout.

autorka je novinářka a publicistka

Zkuste spasit svoje duše
a najděte si čas nedělat nic.

LEXUS RX 300 4×4

VLAJKOVÉ SUV SKLADEM

Využijte jedinečné akční nabídky na vlajkové SUV Lexus RX 300 **dostupné okamžitě skladem.** Užijte si **maximální bezpečí, komfort a dynamiku s pohonem všech čtyř kol**. Objevte **atraktivní design a jedinečný jízdní zážitek** díky přeplňovanému benzinovému motoru o obsahu 2,0 litru. Využijte akčního financování operativního leasingu **KINTO ONE** a získejte Lexus RX 300 za **18 999 Kč/měs**. bez DPH včetně servisu a veškerých služeb.

Krmelínská 762/12
Ostrava – Hrabová
www.lexus-ostrava.cz

KINTO ONE

OSTRAVA | LEXUS

Průměrná spotřeba paliva a produkce emisí CO_2 (WLTP) Lexus RX 300: 7,9 l/100 km; 184 g/km.
Vzorová kalkulace leasingové splátky KINTO ONE pro leasingovou smlouvu uzavřenou na 48 měsíců s akontací 0 % ceny vozu a limitem najetých kilometrů 60 000 km během doby trvání smlouvy. Informace se vztahují na vozy vyrobené v roce 2022. Podrobnosti o leasingu KINTO ONE a konkrétní podmínky financování jsou k dispozici u autorizovaných prodejců Toyota a Lexus. Tento materiál nepředstavuje nabídku na uzavření smlouvy ve smyslu občanského zákoníku a má pouze informativní charakter. Financující stranou je společnost Toyota Financial Services Czech s.r.o., IČ: 65413261, se sídlem Praha 5 - Stodůlky, Bavorská 2662/1, PSČ 15500.

SPRÁVNÁ VOLBA

KONČÍCÍ ŘEDITEL MĚSTSKÉHO DIVADLA ZLÍN PETR MICHÁLEK HODNOTÍ VOLBU SVÉHO NÁSTUPCE

autor: Petr Michálek

Pan ředitel Morávek během výběrového řízení několikrát zopakoval, že není čas na to „vysílat energii změny". Hovořil o kontinuitě, navázání. Myslím si to samé.

Zlínské divadlo je totiž dílem rozjetý vlak, je v něm spousta šikovných a talentovaných lidí, kteří vědí co dělat a v ideálním případě k tomu ani nepotřebují ředitele. Malý zádrhel je v tom, že ten vlak sice jede, ale značně se změnila krajina - chvílemi se dokonce zdá, že koleje povedou místy i do kopce. A pak zase z kopce. Až moc. Je třeba rozložit síly, zvolit správnou strategii.

Proto považuji volbu Josefa Morávka za správnou.

Od devadesátých let, kdy byl v pozici uměleckého šéfa, totiž nikdy svou vazbu na Zlín nezpřetrhal, naopak, těžko bych hledal věrnějšího a pravidelnějšího diváka. Ale přitom má odstup. Snoubí v sobě proto i onu kontinuitu, navazování, ale zároveň nový pohled, energii, přístup. Obojí zlínské divadlo bude potřebovat a já proto panu Morávkovi a jeho týmu přeji vše dobré.

Na prvním místě, ještě před jakoukoli personální změnou, je totiž „ten barák" - zlínské divadlo, kterému jsem měl tu čest dvanáct let sloužit.

Dovolte mi, abych i při této příležitosti poděkoval všem našim divákům. Za těch dvanáct let jsme pro ně připravili na sto premiér. Byly to krásné roky. Ale zlínskému divadlu změna prospěje. O tom jsem přesvědčen. The show must go on.

Advokátní kancelář, na kterou je spolehnutí

Maršálek, Žíla & Partneři s.r.o.
Advokátní kancelář ■ law firm

Mgr.
Petr Maršálek

Advokát a partner kanceláře se specializací na spory o majetek, vymáhání pohledávek, soudní spory a daňové právo.

Mgr.
Michal Žíla

Advokát a partner kanceláře se specializací na právo obchodních společností a jejich přeměn, akvizice a společné jmění manželů.

Mgr.
Jiří Kolínek

Advokát a partner kanceláře se specializací na smluvní právo, vymáhání pohledávek, soudní spory a insolvenční řízení.

Mgr.
Karel Laža

Advokát a partner kanceláře se specializací na na věcná práva, právní vztahy k nemovitostem a stavební právo.

Mgr.
Lucie Rázlová

Spolupracující advokátka se specializací na smluvní právo, rodinné, pracovní a daňové právo a veřejné zakázky.

Mgr. Ing.
Jan Smilek

Advokátní koncipient se specializací na smluvní právo, vymáhání pohledávek a právo obchodních společností a jejich přeměn.

Mgr. Bc.
Dominik Plšek

Advokátní koncipient se specializací na smluvní právo, věcná práva, stavební právo a územní samosprávné celky.

Mgr.
Vendula Horáková

Právník se specializací na smluvní právo, vymáhání pohledávek, soudní spor a pracovní právo.

VSETÍN
Stará Cesta 676, 755 01 Vsetín

ZLÍN
Kvítková 7147, 760 01 Zlín

Tel.: 571 410 895, 737 517 922
E-mail: vsetin@marsalekzila.cz

LVÍ EMOCE

TRPĚLIVÉ ČEKÁNÍ VE ZLÍNSKÉ ZOO NA POVEDENOU MOMENTKU SE ZLÍNSKÉMU FOTOGRAFOVI VYPLATILO. SEDMNÁCTILETÝ STUDENT USPĚL V PRESTIŽNÍ SOUTĚŽI CZECH NATURE PHOTO. POROTA PRÁVĚ JEHO SNÍMEK LVÍ EMOCE OZNAČILA V KATEGORII STUDENTI STŘEDNÍCH ŠKOL ZA NEJLEPŠÍ.

autor: Jan Filgas
foto: Lukáš Králíček

Je mu sedmnáct. Ví ale naprosto přesně, čím se chce jednou živit. Cesta k vysněné profesi sice bude ještě určitě dlouhá a splnění snu nikterak snadné, ale mladý zlínský fotograf Lukáš Králíček vykročil správnou nohou.

Poprvé začal fotit před sedmi lety na rodinné dovolené. První opravdové „fotokrůčky" absolvoval s přístrojem Lumix. Své dovednosti už druhým rokem zdokonaluje na střední škole ve Vizovicích právě se zaměřením na fotografii.

Vítěznou fotku lví rodiny si vyloženě vyseděl. „Čekal jsem tam asi půl dne, až lev pořádně zařve nebo zívne. Ale podařilo se a vznikla krásná fotka. Vítězství v soutěži si moc vážím a cením," říká mladý fotograf.

Za sebou má už i první zakázky. Občas ho o fotku požádá jedna zlínská soukromá firma, jeho fotky využívá zlínský magistrát i zoologická zahrada v Lešné. Právě „portréty" zvířat jsou velkou vášní Lukáše Králíčka.

V areálu zahrady v Lešné tráví především o víkendu hodiny a hodiny času. Trpělivost se vyplatila. Czech Nature Photo je nová soutěž organizace Czech Photo Centre. Od roku 2017 v ní porotci hodnotí nejlepší snímky živé přírody domácích autorů. Králíčkův portrét lví rodiny zaujal porotu v konkurenci dalších 272 snímků nadaných fotografů.

AUGUSTINIÁN

V SOUČASNÉ DOBĚ, KDY LIDÉ VÍCE NEŽ JINDY VYHLEDÁVAJÍ KLID, CHCE PETR BORÁK (40) SVÝM HOSTŮM V AUGUSTINIÁNSKÉM DOMĚ NA OKRAJI LUHAČOVIC NABÍDNOUT KROMĚ UBYTOVÁNÍ I UNIKÁTNÍ WELLNESS PÉČI A PROSTOR PRO DUCHOVNÍ ZKLIDNĚNÍ. ON SÁM TENTO KLID HLEDÁ V PŘÍRODĚ.

autor: Hana Bednářová
foto: Dalibor Glück, archiv Petra Boráka

Ucítíte to hned, když do tohoto hotelu vejdete. Zvláštní a příjemný klid. Máte okamžitě chuť se usadit do jakéhokoliv zákoutí hotelu a jen tak odpočívat a nasávat tu příjemnou atmosféru. Přestanete najednou spěchat. A je jedno, kam se uchýlíte. Zda do hotelové restaurace s terasou a výhledem do přírody, nebo do ojedinělé meditační jurty. Nebo zakotvíte v zahradě šesti smyslů či v některém relaxačním zákoutí wellness centra.

Všude na vás bude působit klid a harmonie. „Augustiniánský dům je místem, které léčí duši," říká jeho ředitel Petr Borák, který je s hotelem životně propojený. Společně s bratrem a kolegou Romanem Taťákem tento luxusní wellness hotel vybudovali doslova z ruiny bývalého kláštera. I když je široké okolí od tohoto úmyslu odrazovalo, šli si vždy pevně za svým, a nyní do Luhačovic přijíždí lidé za jejich službami z celého Česka i zahraničí.

Než si začneme povídat o vaší práci, řekněte nám, co vám dnes udělalo radost.

Byl to nový dýňový bezlepkový chleba a vajíčka ve tvaru srdce. Šel jsem do kuchyně, kde jsem pochválil našeho kuchaře. Mám vždy z takovýchto novinek a detailů radost.

Co cítíte, když se teď rozhlédnete okolo sebe?

Cítím opravdovou lásku a úctu k tomuto místu. Toto místo má pro mě specifickou energii, a s tímto domem jsem absolutně spjatý. Promítám do něj vše, co zažiju. Zrcadlí se v něm můj život, mé zkušenosti a prožitky.

Co vás napadá, když procházíte hotelem? Vidíte kolem sebe práci a další příležitosti nebo si dokážete i užít, co jste vybudoval a co máte kolem sebe?

Když se procházím po hotelu, tak vnímám především to dobré, co se podařilo vybudo-

vat, a užívám si to. Práce v hotelu, zejména pak s mými kolegy, mě nesmírně baví a naplňuje. A když se tady něco změní k lepšímu, sebemenší detail, tak mě to opravdu potěší. Když tato změna vyjde z vlastní iniciativy od spolupracovníků, tak mě to potěší ještě více.

Hotel Augustiniánský dům letos slavil už dvanácté narozeniny. Jak vznikla myšlenka vybudovat luxusní hotel na okraji Luhačovic?

Myšlenka přišla od mého otce. Měli jsme velkou firmu velkoobchod s ovocem a zeleninou, ale jeho sen byl, aby po jeho smrti zůstalo něco hmotného. Jeho vizí bylo mít hezký čtyřhvězdičkový hotel, kde by mohl chodit na stáří na kávu. Protože byznys jako takový se rozplyne. Asi tři roky jsme hledali to pravé místo. Tento dům měl otec od začátku na prvním místě. Hledali jsme i jiné lokality, ale vždy jsme se vrátili sem, do Luhačovic, k Augustiniánskému domu. Otce to sem jednoduše táhlo, tento dům ho okouzlil.

Čím?

Dům má silnou energii, která je cítit všude. Byl postavený brněnskými Augustiniány v letech 1902–1904, kam členové řádu, kněží a církevní rodiny jezdili především za duchovním odpočinkem, ale i fyzickým zotavením. Postupem let se z něj stalo ubytování i pro širokou veřejnost. V 80. letech zde byla započata rekonstrukce,

která však díky politickým změnám v roce 1989 nebyla dokončena, a tak dům chátral dále, zejména kvůli špatné střešní izolaci, a nekvalitní krytině. „V celkem slušném stavu" se dochovala jen fasáda, kaplička a pár prvků v interiéru. Ale paradoxně i přes všechny tyto necitlivé stavební úpravy si dům svoji energii zachoval. Je to dáno především i polohou domu, která je výjimečná. My jsme toho využili a přirozenou cestou navázali na historii a původní záměr zakladatelů.

A proč jste se vydali právě cestou luxusního wellness hotelu? Takový koncept byl do té doby v Česku unikátní.

My jsme od začátku chtěli přinést do Luhačovic něco, co tady doposud nebylo. A to byly pětihvězdičkové služby spojené se zážitky, wellness a výbornou gastronomií. Luhačovice byly do té doby zejména postaveny na tradici lázní a lázeňské péči. Kromě originální nabídky wellness & spa centra, masáží a rituálů jsme začali nabízet služby, které v Luhačovicích před dvanácti lety nenabízel téměř nikdo. První věc, na které jsme wellness hotel stavěli, byli kuchaři s mezinárodními zkušenostmi, a především kreativní lidé, kteří se nebáli tvořit a měli zahraniční zkušenosti. Já jsem pracoval v zahraničí, viděl jsem, že to lze dělat jinak.

Bavíme se o letech 2007 až 2010. Na svou dobu to byl jistě troufalý projekt. Věřil jste mu od začátku? Odrazovalo vás okolí?

Bylo tam několik těžkých chvil a mezníků. Začínali jsme v době, kdy se naplno projevila finanční krize, nejistota, a měli jsme velký úvěr. Byla to pro nás velmi složitá situace. V té době mi bylo dvacet pět let a jediné, co jsem měl, bylo mé nadšení a víra našeho týmu, že to zvládneme. Nepřipustili jsme si ani na chvíli, že by to nevyšlo. Okolí nás samozřejmě odrazovalo. „Takový dům v Luhačovicích? To nemůže fungovat. Ani nezačínej, to pohřbíš," apod. Pevně jsme své vizi věřili. Protože podobné, fungující koncepty jsme znali ze zahraničí. A i proto jsme tento

dům postavili na lidech, kteří působili v podobných hotelích a dokázali své zkušenosti a profesionalitu předat dál.

A za jak dlouho se vám podařilo dostat do černých čísel a jak jste nalákali klientelu?

První tři roky pro nás byly obrovskou zkouškou. Udělali jsme několik chyb, ale byly důležité, protože jsme se z nich poučili. Po čtyřech letech se začala tvořit naše klientela. Vychytávali jsme provozní věci a sbírali zpětnou vazbu od našich hostů. Byla to pro nás dlouhá a trnitá cesta. Zpočátku jsme se zaměřovali na gastro koncept. Chtěli jsme, aby k nám lidé jezdili za kvalitními gastrozážitky. V další fázi vývoje jsme se zaměřili na wellness služby. A nyní jsme ve třetí etapě, a tou je návrat k životní a duchovní rovnováze. To je pro mě vize a smysl tohoto domu. I do budoucnosti. Řekl bych, že jsme právě zhruba v polovině cesty, kam se chceme s hotelem dostat.

Nakolik tato vaše současná vize a cíl pramení z potřeb hostů? Cítíte, že lidé hledají v dnešní době více než jen ubytování?

Hodně cestuji, takže vidím, kam trendy směřují. Také vnímám a pozoruji naše hosty, kteří zde přijíždějí. Primárně k nám totiž jezdí načerpat energii, odpočinout si nejen fyzicky, ale i psychicky. Protože tlak na člověka, na jeho výkonnost je dnes extrémní. A energie člověka je omezená. Proto jsme před šesti lety pro hosty vytvořili zahradu šesti smyslů, a později, s mou ženou, meditační jurtu. Chceme nabídnout lidem prostor pro zklidnění, odpočinek nejen na těle, ale také na duši.

Zmínil jste, že jste na půl cesty v naplňování vizí hotelu. Když si představíte Augustiniánský dům dejme tomu za deset let, jak bude vypadat? Jak si ho představujete?

Augustiniánský dům za deset let vnímám jako dům zážitků & wellness, místo které léčí duši a inspiruje vás. Vlastně jsme tento koncept zahájili již nyní. Toto místo prezentujeme jako místo, kde se můžete zklidnit, na chvíli odložit veškeré denní starosti a navrátit se sám k sobě. To je cesta, ve které vidím smysl a budoucnost a to, co chci nabízet klientům. Zážitek je totiž neocenitelný. Protože příjemný zážitek ve vás zůstane do kon-

ce života. Je to příjemná vzpomínka. A zážitek se tvoří pomocí emocí a emoce jsou spojeny se smyslovými vjemy. Na tomto principu je třeba momentálně postavena naše zahrada smyslů. A tento koncept chci dále prohlubovat a rozšiřovat. Chci více vyšperkovat jednotlivá relaxační místa a prostory, kam se člověk může uchýlit a jen tak být. Mám hodně nápadů, které chci zrealizovat. A opravdu vnímám, že jsme v půli cesty. Proto i do úvodního dopisu našim hostům píšeme: „Vaše wellness cesta právě začala…"

Můžete být konkrétnější? Na co se vaši hosté mohou v nejbližší budoucnosti těšit?

Momentálně dokončujeme přírodní koupací jezírko s vodopádem a odpočinkovými zónami. Plánuji rozšíření zahrady šesti smyslů, kdy v našem přilehlém lese vznikne sedm stanovišť, které budou v rámci rozvoje osobnosti navazovat přirozenou cestou na to, co už tady funguje. Nově zde chci vybudovat také velmi specifickou a ojedinělou relaxační místnost zaměřenou na léčbu hudbou. Na nic takového jsem ve světě ještě nenarazil. Takže to bude naprostý unikát.

Proč právě léčba hudbou?

Hudbu miluji, relaxuji u ní a nabíjím se. Navíc tento dům je historicky spjatý s hudbou, protože tady tvořil Leoš Janáček. Tento dům miloval a byl pro něj inspirací. Vnímám, že hudba má léčivé účinky a osobně jsem s ní zažil několik velmi silných zážitků. Absolvoval jsem různé muzikoterapie, takže vím, co hudba dokáže s člověkem, nebo spíše s jeho duší, a je to nepopsatelně silný zážitek. A proto jsem se rozhodl, že chci tento element využít.

Jak vypadá v současné době vaše klientela?

Náš hotel je z velké části postavený na hostech z ČR a Slovenska. Novou klientelou jsou páry, nebo skupiny žen ve věku od 25–35 let. Před covidem byli zvyklí jezdit do zahraničí, ale v posledních dvou letech vyhledávají originální koncepty i u nás. Hosté se k nám vrací i několikrát do roka. A to je to pro mě signál, že je to u nás baví a jsou zde spokojení. Rád se ptám hostů, odkud k nám přijeli, a devadesát procent z nich mi řekne, že na doporučení od známých. A to mě velmi těší, protože to je ta nejlepší zpětná vazba.

Obecně je pro nás totiž péče o hosty a jejich potřeby prioritou. Naučili jsme se jim maximálně naslouchat. Mluvíme s nimi, pravidelně vyhodnocujeme zpětnou vazbu, řešíme vše, co se od nich dozvíme. Většina hostů už má k našemu hotelu vztah a svými podněty nám chtějí pomoci se zlepšit. A toho si velmi vážíme. Kvůli tomu jsme dokonce vytvořili speciální pracovní pozici, jejíž náplní je péče o klienty.

Jakou největší chybu jste v hotelnictví udělal a poučil jste se z ní?

Největší školou pro mě byla práce s lidmi. Dřívější nastavení manažerů bylo: já jsem tady šéf a vy mě budete poslouchat. Já jsem ale postupem času přišel na to, že ve službách a gastronomii to takto nemůže fungovat. Člověk musí být pevný, dobrý leader, ale zároveň musí být psycholog a poznat lidi nejenom z pracovní stránky, ale i z té osobní. Znát jejich problémy a starosti. Protože pokud doma řeší problémy, tak jeho vnitřní stav se ve službě projeví. A to pak pocítí i host. Chování a projevy personálu mohou ovlivnit vnímání hotelu jako celku. Tohle byl jeden z mých zásadních posunů. Už více než pět let se proto snažíme věnovat zaměstnancům, naslouchám jim, snažíme se budovat pevný a stabilní tým.

Nelze se nezeptat na nedávnou pandemii koronaviru. Sotva se hotelu začalo dařit, přišel lockdown, vládní restrikce a plošné uzavření hotelů a restaurací. Jak se s vládními restrikcemi hotel vyrovnal?

Byla to velmi náročná zkouška, nebudu si hrát na hrdinu. Nejvíce nám pomohlo, že jsme jako personál drželi spolu. Že jsme se neuzavřeli do svých domovů. Snažili jsme se našim zaměstnancům maximálně pomoci, a to i na individuální úrovni, snažili jsme se společně pracovat, vzájemně se motivovat. Sám jsem se snažil mnohem intenzivněji komunikovat s managmentem, a ti následně se svými kolegy, abychom se udržovali všichni v psychické pohodě. Věděli jsme, že jednoho dne zase otevřeme, a já jsem potřeboval mít tým připravený a kvalitní. Také nám vel-

mi pomohli naši stálí klienti, hosté. Začaly se nám hodně prodávat dárkové poukazy, což byl pro nás jediný příjem, když nepočítám dotace. A to nám pomohlo se přenést přes tu nejtěžší dobu. A pak, když jsme otevřeli, hotel byl velmi dobře obsazen již od prvních dnů. A to je zase ta zpětná vazba, která mě a mé kolegy žene dál.

Jak hodnotíte z pozice hoteliéra přístup vlády a podporu státu směrem ke gastroprůmyslu? Byla dostatečná?

Bez podpory vlády bychom to nezvládli, to bychom zavřeli všichni. Stát nemá jednoduchou roli. A v krizové situaci padají různá rozhodnutí. Ale já se na to nedívám tak, co by kdo mohl udělat líp. Snažím se vždy pracovat s tím, co je, a naložit s tím co nejlépe. Vím, že bez podpory státu bychom to neustáli.

Stala se pandemie koronaviru milníkem? Dá se mluvit v hoteliérství o období před covidem a po covidu? Změnilo se něco zásadně v cestovním ruchu?

Rozdaly se nové karty. Třicet procent provozovatelů odešlo z oboru, protože ho začali vnímat jako velmi rizikový. Lidé si odvykli chodit do restaurací, hodně se rozjel rozvážkový byznys. A je teď na nás, abychom lidi opět naučili do restaurací chodit, jinak tyto služby zaniknou, kvalitní a vyškolený personál odejde do jiných odvětví.

Jak vypadá běžný den ředitele Augustiniánského domu?

Rád začínám den klidem, chci se navnímat, a připravit se na daný den. Mám rád kvalitní a lehkou snídani. Pracovní den začínám v hotelové restauraci, rád rozjíždím hotel ráno s personálem. Mám rád chvíle, kdy se vaří první káva. Než se rozběhne denní chod, tak se setkáme, pobavíme a tyhle okamžiky si velmi užívám. Den pak končím u nějakého sportu. Mám rád běh, fitness nebo box. A také miluji přírodu, která mě čistí a nabíjí.

Jaké vlastnosti by měl mít podle vás úspěšný ředitel hotelu?

Primárně musí být dobrý leader, který rozumí svým lidem. Musí je znát a zajímat se o jejich problémy. Musí jít vlastním příkladem a musí mít důvěru lidí a také lidem i důvěřovat. Protože dobrý manažer se pozná tak, že je schopný se obklopit chytřejšími lidmi, než je on sám, ale musí je umět řídit. A to je velmi těžké. Manažeři mají často rádi vše pod kontrolou a mají pocit nenahraditelnosti.

Z vašeho hotelu dýchá pohoda, klid. Stejně tak z vás. Je to tak, že myšlenku a vizi duchovního klidu a rovnováhy žijete i mimo něj? Jak se to dá skloubit s tvrdým světem byznysu?

Vnitřnímu světu jsem byl otevřený odjakživa. V různých životních etapách jsem byl pro tuto myšlenku různě zapálený. Nyní možná ještě o něco více. Největším motorem v hledání vnitřního klidu je moje žena, která mě hodně naučila a je pro mě velkou inspirací, mám k ní obrovskou úctu a respekt a dala mi hodně podnětů. Další velmi silný prvek v životě, ze kterého čerpám, je příroda. Já se jednoduše sbalím na pár dní a žiju v lese. Piju vodu z potoka, dělám si oheň. Nechám na sebe přírodu působit, snažím se napojit sám na sebe, naslouchat svému vnitřnímu hlasu. Přemýšlím, medituji. Člověk se pak vrátí zpět v úplně jiné kondici, a to je pro mě životní nabíječka. Jeden den v lese a vracím se jako jiný člověk. V dnešním uspěchaném světě totiž chybí lidem prostor pro sebe. A to je důvod, proč třeba u nás v hotelu vznikla meditační jurta. Člověk zde může přijít a jen tak být. Bez vnějších stimulací. Dívat se do krbu, do přírody, vypnout mysl a jen tak vnímat, co se v něm odehrává za pocity…

Vy jste podnikatelského ducha zdědil po svém otci. Máte dva syny, byl byste rád, kdyby se jednou vydali ve vašich stopách?

Chci, aby byli šťastní, to je pro mě priorita. Aby dělali to, proč na svět přišli. A pokud budou chtít pokračovat v tomto domě a budou

PETR BORÁK

- Narodil se v roce 1982, nedávno oslavil čtyřicáté narozeniny.
- Vystudoval UTB ve Zlíně, obor Marketing a management a Podniková ekonomika.
- Začínal v rodinné firmě TEKOO spol. s.r.o., čtyři roky pracoval v zahraničí v oboru hotelnictví.
- Ve svých čtyřiadvaceti letech byl pověřen řízením rekonstrukce a přístavby Augustiniánského domu a následně převzal jeho řízení.
- Poslední roky je jeho největším koníčkem příroda, les a oheň.
- Jeho celoživotní vášní je cestování po světě a poznávání nových kultur (Amerika, Asie, Evropa).
- Zajímá se o osobní a duchovní rozvoj osobnosti.
- Od patnácti let se věnuje motorsportu, primárně rally a motorkám.
- Pravidelně sportuje (fitness, box, běh).
- Je podruhé ženatý, z prvního manželství má dva syny.

se zde cítit naplnění a posunou to ještě dál, budu jen rád. Ale nemám to postavené tak, že bych na tom trval, aby šli v mých stopách. To mi přijde velmi nezdravé. Určitě jim dám základy, předám jim vše, co jsem se naučil, a pak už je na nich, co s tím udělají.

Máte ještě nějaký další životní cíl, nějakou metu, kterou se ještě nepodařilo pokořit? Ať již v pracovním nebo osobním životě?

Je toho hodně. Říkal jsem, že jsme v půli cesty. Teď se chystám zužitkovat vše, co jsem se doposud naučil. A nemám na mysli jenom hotel. Zajímá mě rozvoj značky Augustiniánský dům, Augustian-life.cz. Vždy jsem chtěl vybudovat silnou značku, která přesahuje hranice Luhačovic a pak i hranice České republiky. Značku, která vystihuje životní styl. Chystáme developerské projekty a vlastní výrobek. Jedná se o různorodé aktivity spojené s „augustiniánským" životním stylem, propojené s mým osobním životem.

Na závěr nám prozraďte, jaké je vaše nejoblíbenější jídlo a pití?

Mám rád kvalitní věci. K jídlu spíše lehčí wellnessovou stravu, miluju asijskou kuchyni, ale dám si rád i dobrý smažák. K pití víno či slivovici, ale musí být kvalitní.

Co kdybychom náš rozhovor uzavřeli nějakým vaším inspirativním mottem či životním krédem, které vás ve vašem životě provází?

Mám jich několik, ale tím stěžejním je: Žij každý den, jako by byl ten poslední a užívej si ho. To vystihuje celý můj život a moji životní filozofii. Ne vždy se to ale daří, ale snažím se.

KRÁTKÉ ZPRÁVY

NEMOCNICE VYBRALA PROJEKTANTY NOVÉHO PAVILONU

Nový centrální pavilon zlínské nemocnice se opět výrazně přiblížil realitě. Vedení Krajské nemocnice T. Bati ve Zlíně podepsalo smlouvu s dodavatelem projektové a realizační dokumentace pro výstavbu nového centrálního pavilonu. Do roku a půl by měla začít výstavba.
V moderní budově budou sídlit interna, kardiologie, neurologie, urgentní příjem a další pracoviště.
„Nemocnice nový objekt akutně potřebuje. Měl tady být už před dvanácti lety. Díky podpisu smlouvy s projektantem jsme se modernímu zázemí pro lékaře a komfortnímu prostředí pro pacienty zase o kus přiblížili. Věřím, že po dokončení dokumentace začneme obratem stavět," uvedl hejtman Radim Holiš.
Na vypracování projektové a realizační dokumentace se bude podílet sdružení dvou firem, a to DOMY spol. s r.o. a JIKA-CZ s.r.o.

HORŠTÍ ZÁCHRANÁŘI ZAVEDLI STÁLOU SLUŽBU NA KOHÚTCE

Horská služba v Beskydech hlásí novinku – stálou celoroční službu v okrsku Kohútka v Javorníkách. „Zkvalitníme tím služby a zkrátíme dojezdové časy v případě nenadálých událostí v této oblasti. Zároveň také tímto krokem dojde k posílení činností Integrovaného záchranného systému ze strany horských záchranářů. Budeme také blíže k návštěvníkům hor, čímž zvýšíme i jejich bezpečnost v tomto koutu Beskyd a Javorníků," slíbil náčelník Horské služby Beskydy Radan Jaškovský.
Službu v novém pracovním obvodu zajišťují profesionální členové Horské služby České republiky. O víkendu je pak doplňují další záchranáři z dobrovolné členské základny.
Už v letošním roce by na Kohútce měla začít stavba nové stanice pro záchranáře.

ŠTĚPÁNOV ROZŠÍŘÍ PADESÁT NOVÝCH BYTŮ

Sídliště Štěpánov ve Valašském Meziříčí se rozroste o pět desítek nových bytů. Na dosud nevyužitých pozemcích mají vyrůst čtyři moderní domy s 56 byty.
„Naším prvořadým cílem je samozřejmě podpora bydlení a tato cesta se nám jeví jako nejvhodnější. Celkem jsme obdrželi čtyři nabídky, které posuzovala odborná skupina. Vítězem se stal projekt Rezidence Štěpánov, jehož největším přínosem je moderní řešení se smyslem pro ekologii a vysokým podílem zeleně," uvedl starosta Robert Stržínek.
Projekt Rezidence Štěpánov kladně hodnotil také valašskomeziříčský městský architekt. „Vítězný projekt nabízí moderní a velmi citlivé propojení nové zástavby se stávajícím sídlištěm. S ohledem na velkou pestrost bytových dispozic je také zárukou toho, že by se nemělo primárně jednat o investiční byty, ale nabízí se zde prostor pro bydlení také mladým rodinám," zhodnotila Sara Al-Wahaishi z ateliéru Chybík + Krištof. Po podpisu smlouvy s městem by měly nové bytové domy na Štěpánově vyrůst nejpozději do šesti let.

ROŽNOVSKÉ NÁDRAŽÍ SE DOČKÁ OPRAVY

Vlakové nádraží v Rožnově pod Radhoštěm čeká zásadní proměna. Nové podoby se dočká nejen nádražní budova, ale také kolejiště.
Kolejiště bude mít nově dvě nástupiště s nástupní hranou ve výšce 550 mm nad kolejí tak, aby byl zajištěn pohodlný nástup do nízkopodlažních vlaků. Kompletní přestavbou projde také nádražní budova. „Podařilo se nám prosadit citlivou rekonstrukci stávající budovy, tak aby byly zachovány nosné prvky," uvedl architekt města Jan Horký.
Změněny budou vnitřní dispozice, zvýšena bude kapacita čekárny a také vznikne prostor pro odbavení cestujících. U nádraží bude také nové parkoviště, stojany na kola, která budou hlídat kamery. V okolí bude vysazena zeleň, která bude v letních dnech poskytovat potřebný stín.

DOSTIHY
VE SLUŠOVICÍCH

Spolek Dostihy Slušovice
a město **Slušovice**
vás v sobotu 25. června 2022
srdečně zvou na letošní druhý dostihový den.

Na programu je:
8 dostihů, z toho 2 přes proutěné překážky,
2 steeplechase a 4 roviny.
Program doplní dostih poníků.

Začátek dostihů je ve **13:00 hodin**,
pokladny budou otevřeny od 11:30.

Dostihy se konají za podpory
Zlínského kraje
a města Slušovice.

ODLIŠ SE, NEBO ZEMŘI

SEZNAMTE SE S KLÍČOVÝMI OSOBNOSTMI KREATIVNÍ AGENTURY LITTLE GRETA. ŘÍDÍ TÝM OVĚNČENÝ MNOHA PRESTIŽNÍMI CENAMI ZA DESIGN. JEJICH NEJNOVĚJŠÍ PRACÍ JE KOMPLETNÍ PROMĚNA LOGA A VIZUÁLNÍ IDENTITY ZLÍNSKÉHO KRAJE. JAK ZAKLADATELÉ TÉTO ÚSPĚŠNÉ AGENTURY JAN BLAŽEK (39 LET) A TOMÁŠ NEDVĚD (41) VNÍMAJÍ TUTO ZAKÁZKU?

autor: Jan Filgas
foto: Dalibor Glück, archiv agentury Little Greta

Sami sebe na webu své agentury označují za snílky, nadšence, kteří mají plno nápadů a věří v karmu. Kreativní ředitel Little Grety Tomáš Nedvěd a jeho věrný parťák a druhý zakladatel Jan Blažek ve světě reklamy, marketingu a designu rozhodně mají co říci.

Získali řadu prestižních ocenění, spolupracovali s řadou zavedených značek a firem, v posledních měsících agentura rebrandovala Zlínský kraj a města Břeclav a Uherský Ostroh.

Projekt přípravy návrhů na nové logo Zlínského kraje a přeměnu jeho vizuální identity brali jako velkou výzvu.

Nový jednotný vizuální styl nahradí stávající, dlouho používané logo a bude reprezentovat Zlínský kraj jako tradiční region s „živým tvůrčím duchem", podnikatelskou DNA, který je v mnohém odvážný a světový. Slogan Kraj bez hranic reprezentuje nespoutanost tvůrčího ducha, překračování mentálních i geografických hranic, otevřenost světu, ambice a potřebu růstu. Stejně tak slogan komunikuje vymanění se ze stereotypů, vystoupení z komfortní zóny i smělost potřebnou k dosažení úspěchu.

Proč jste se rozhodli do výběrového řízení na novou krajskou identitu přihlásit?

Tomáš Nedvěd: Little Gretu jsme založili před lety na Fakultě multimediálních komunikací ve Zlíně a s firmami a institucemi ze Zlína a Zlínského kraje dodnes rádi spolupracujeme. Přihlásit se do výběrka na novou značku kraje tak bylo nasnadě. Brali jsme to jako prestižní výzvu, a o to víc, když ke změně dochází po dlouhých osmnácti letech. Není to přitom o pouhé výměně loga, kus za kus, ale o možnosti rozjet vědomou a řízenou změnu vnímání regionu, jeho image. To nás lákalo.

Jaké byly hlavní nosné myšlenky, kterými jste se nechali v přípravě nového krajského loga a vizuální identity vést?

Jan Blažek: Jednou z manter komerční komunikace je „odliš se, nebo zemři". Platí to pro firmy a neméně to platí i pro kraje. Ty nefungují ve vakuu, komunikují dovnitř i ven a vzájemně si konkurují s ostatními

kraji. Na začátku tak bylo zásadní definovat, v čem je Zlínský kraj unikátní, odlišitelný. Protože tu máme kořeny, víme, že v regionu je odpradávna přítomný živý tvůrčí duch. Historicky i dnes se tu rodí a působí mimořádné osobnosti a firmy působící na poli technologií a kreativních průmyslů – v designu, reklamě, filmu, hudbě, animaci nebo v architektuře. Díky síle myšlenky a lidské kreativitě je tak pro nás Zlínský kraj krajem bez hranic, protože – slovy klasika – „co chceš, můžeš". Markéta Irglová, Eva Jiřičná, David Karásek, Kazma, Alena Mornštajnová a mnozí další jsou příkladem inspirativních osobností, které překonaly a překonávají hranice, mentální i geografické. A jejich následovníky je v kraji v budoucnu třeba hledat a podporovat.

Měli jste v počátcích tohoto projektu pro Zlínský kraj jasnou představu, co chcete předložit? Byli jste v agentuře jednotní? Objevily se i jiné, odlišné návrhy?

Tomáš Nedvěd: Při tvorbě se málokdy pohybujeme po hladké trajektorii „start – finiš". V kreativním procesu často narážíme na slepé uličky, jejichž slepost bohužel často rozpoznáme, až když je prozkoumáme. Do tvorby loga a jeho aplikací se v agentuře jen v úvodní fázi zapojilo šest lidí; je to vysoce týmová práce. Na startu hrála prim naše stratéžka Zuzana Behová. S ní a Janem jsme pracovali na nastavení strategického směru. Poté se zapojila trojice art directorů – Mateusz Słowakiewicz, Paweł Ratajczyk a Radek Dostál.

Jan Blažek: Zlomovým okamžikem bylo nalezení sloganu „Kraj bez hranic". Bylo zřejmé, že s touhle dynamikou budeme ve vizuální identitě pracovat. Klientovi jsme předložili dva vizuální koncepty: jeden, dalo by se říct, „po srsti" a druhý, méně ortodoxní, syrovější. Klient si vybral druhý koncept art directora Radka Dostála. Nezastíráme, že nás tahle odvaha překvapila.

„Aby náš kraj vystoupil z řady a lépe se prezentoval uvnitř i navenek, rozhodli jsme se po téměř dvaceti letech osvěžit jeho značku. Chtěli jsme najít nadčasovou regionální identitu, která Zlínský kraj nejlépe vystihuje," popisuje hejtman Radim Holiš.

Jak má obyčejný člověk nové logo „číst"? Co všechno lze o logu říci z pohledu jeho autorů?

Tomáš Nedvěd: Nevnímejme logo jako solitéra. Je součástí komplexnějšího systému vizuální identity, v níž s logem pracujeme v interiéru, na dárkových předmětech a prezentačních materiálech, v tisku či online. Tento vizuální styl zrcadlí aktuální směřování instituce a podporuje naplňování jejího poslání a vize.

Jan Blažek: Hejtman na několika setkáních zmiňoval svou zkušenost s mladými lidmi mezi 16 a 20 lety. Nikdo z nich prý nevěděl, co to ten kraj vlastně je a k čemu slouží. Proto by mi nevadilo, kdyby u lidí při konfrontaci s logem zafungoval i jakýsi „wtf" moment; právě naopak. To, jak je vizuál jiný, člověka překvapí, zarazí. Je nucen se zamyslet, interpretovat, co vlastně vidí, a ideálně pochopit i příběh za obrazem – co to vlastně znamená, když tvrdíme, že Zlínský kraj je kraj bez hranic? Jak se to projevuje v praxi? Jaký to má pro mě jako obyvatele význam?

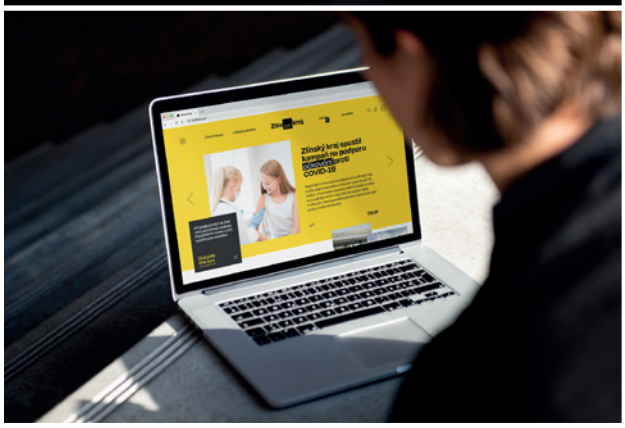

Zlín Kraj bez hranic kraj

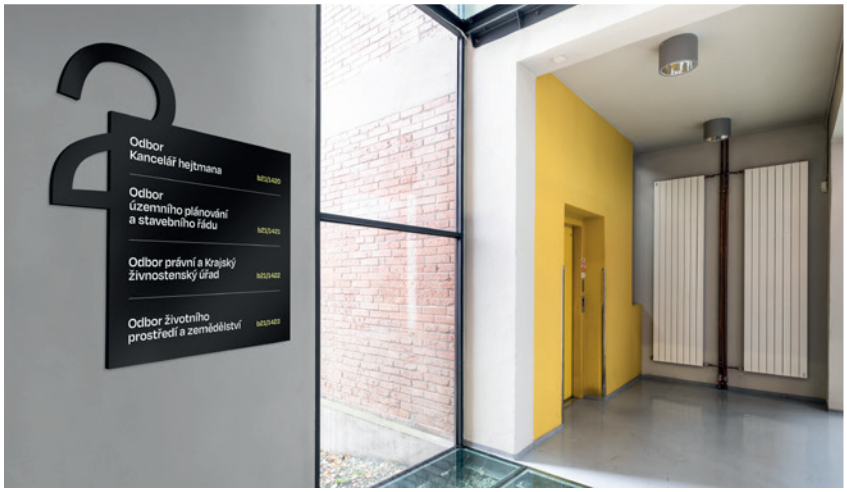

Změny budou přicházet postupně. Nový branding nejprve čeká budovy krajského úřadu, změní se ale i komunikační materiály, sociální sítě či webové stránky. A drobné změny čekají i krajské organizace.

Tomáš Nedvěd: Problém je, že loga krajů prostě tak nějak jsou. Málokdo ví, jak vypadají, a ještě míň lidí přemýšlí, co symbolizují. Není to škoda? To jsme chtěli narušit.

Proč jste vybrali pro novou „identitu" zlínského kraje právě žlutou a černou?

Tomáš Nedvěd: Řada lidí si Zlínský kraj spontánně spojuje se žluto-modrou barevnou kombinací. Ta je ovšem typická pro město Zlín. A jakkoliv je Zlín samozřejmě centrem, nezapomínejme, že region tvoří dalších 306 měst a obcí – a ty se zlínskou žlutou a modrou nemají moc společného. Spolu s vedením kraje jsme cítili, že v tomto bodě je třeba vizuál posunout. Zůstala zachována žlutá, a to ve dvou odstínech, základními barvami jsou však černá a bílá. Mimochodem, když se podíváte na barevnost log českých krajů, je zde silně nadužívaná kombinace červené a modré. I proto jsme zvolili zcela odlišný barevný kód.

Zvažovali jste také jiné barvy? Pokud ano, tak jaké a proč jste nakonec vybrali ony dvě zmíněné?

Jan Blažek: Druhý z námi představených konceptů, ten „po srsti", byl postavený na spoustě barev! Klient ale odvážně sáhnul po verzi, která byla barevně skromnější. Setkali jsme se s názorem, že žlutočerná kombinace značí nebezpečí, agresivitu. Nerozporujeme to, ta kombinace není úplně běžná. Zároveň na ní svou vizualitu úspěšně staví i některé legendární značky, které bychom z agresivity či signalizace nebezpečí podezřívali jen stěží – namátkou Tour de France, Deutsche Post, EY nebo National Geographic. Z měst a regionů se pak žlutá a černá objevují třeba v Mnichově, Drážďanech, Baltimoru nebo Flandrech. A tam všude je to oukej a nikdo se nad tím, myslím, nepozastavuje.

Vše o nové krajské identitě najdete na www.krajbezhranic.cz

Ve srovnání s předchozím logem je to nové nepochybně zapamatovatelnější. Byla snaha právě o tento aspekt jedním z cílů, ke kterému jste při práci směřovali?

Jan Blažek: Ano, určitě.

Objevují se otázky, proč vlastně černý čtverec zakrývá část názvu kraje. Jak na ně odpovídáte?

Tomáš Nedvěd: Černý čtverec je ústředním symbolem loga. Sémanticky reprezentuje dva základní významy: „vyrůstání" a „přerůstání". Čtverec ukotvuje a rámuje všechno, co dělá náš region jedinečným – živý tvůrčí duch, místní podnikatelskou DNA, tradice, světovost. Z této základny kraj vyrostl a vyrůstá. Čtverec však můžeme vnímat i jako pověstnou „škatulku", do které je Zlínský kraj často zařazován – ona „periferie s nízkými platy na východě, daleko od Prahy". Tohle zaškatulkování však kraj přerůstá, a jak je vidět na příkladech dobré praxe, jeho rodáci a obyvatelé dokážou měnit zaběhlé vzorce a překračovat hranice. Shrnuli jsme to i v animaci, kterou můžete vidět na www.krajbezhranic.cz.

Jan Blažek: Slogan „Kraj bez hranic" adaptujeme v anglické verzi loga jako „Outside the box". To je metafora odkazující na schopnost myslet jinak, nekonvenčně, z nové perspektivy. A logo to – v případě angličtiny vlastně doslova – zachycuje.

Tomáš Nedvěd: Mimoto je tu pak i kontinuita v tom, že s tvarem čtverce se pracovalo už v předchozím vizuálu kraje. Čili ten prvek není nový.

Jan Blažek: Osobně nejsem žádný marketingový fanatik – jsou desítky důležitějších profesí než marketák, můžu nicméně zodpovědně říct, že tohle všechno považuji za skutečně autentické. Je za tím důkladná rešerše a strategická rozvaha, není to jen pochybná vějička nebo nějaká floskule.

Jak vnímáte reakce veřejnosti na nový krajský vizuál?

Jan Blažek: Na prahu čtyřicítky jsem díky bohu vyrostl z toho, abych sjížděl diskuse pod články, kde se objeví naše agentura nebo její práce. Nemluvě o tom, že komentáře na sociálních sítích naštěstí nereflektují realitu. Sporé reakce, které se ke mně dostaly, byly nepřekvapivě polarizované. Příjemci buď pochopili ideu, příběh, který vyprávíme, i lehkou vizuální kontroverzi, a pak byli spokojení. Anebo se jim logo nelíbilo, přičemž často na první dobrou reagovali v duchu „proč to je žluté a černé?" a „proč je kus nápisu zakrytý?". Čemuž rozumím, i já jsem si k logu musel chvíli hledat cestu. Což ale není vůbec špatně! Myslím proto, že je potřeba nechat to všechno trochu zaběhnout.

Projekt pro Zlínský kraj, to není jen logo. Co všechno vlastně tato zakázka zahrnovala, kde všude se vámi připravené vizuály objeví, kde všude je kraj může využít?

Jan Blažek: O tom jsme mluvili – typicky se lidé z kraje s novou identitou potkají na úředních dokumentech nebo v krajském Magazínu 21. A protože Krajský úřad léta neměl propagační video, návazně na novou značku jsme s režisérem Radimem Vaňousem ještě natočili imageový spot. Cílem videa je komunikovat ústřední fazetu nové značky Zlínského kraje – „živý tvůrčí duch" – a v tomto smyslu budovat image regionu prostřednictvím kreativních osobností s krajem spojených. Natáčení nás mimochodem zavedlo i mimo region, na Island a do Londýna – až tam totiž onen živý tvůrčí duch sahá.

„Na tomto návrhu nás nejvíce zaujala neotřelost, zajímavá práce s textem, ale i příběh, na kterém nová značka stojí. Typický čtverec zůstává a věřím, že i v novém pojetí bude jeho využití široké. Nyní nás čeká etapa setkávání a představování nového konceptu až k postupnému rebrandingu. Proměna by měla být završena letos na podzim," vysvětluje Lubomír Traub, náměstek hejtmana odpovědný za strategický rozvoj.

Jaká byla úplně první reakce zadavatele, když jste jim svůj návrh představili?

„Největší kvalitativní posun vidím v tom, že se k tvorbě nového řešení přistoupilo koncepčně jako k budování brandu, tj. ne jen loga jako značky sloužící k označení instituce, ale skutečně jako plnohodnotné komunikační strategii Zlínského kraje. Výsledkem je silný a dle mého názoru uvěřitelný „příběh značky", se kterým se lze identifikovat. Navržený vizuální styl je pak jasným vyjádřením této myšlenky, včetně jisté míry provokativnosti. Úkolem značky totiž není dekorovat, dělat něco krásným, ale jasně – pomocí obrazových zkratek, symbolů apod. - sdělovat její podstatu. A už vůbec není úkolem zalíbit se všem, což je stejně v době velké názorové různosti a neexistence sdíleného estetického kánonu nemožné," komentoval změnu Bob Stránský, vedoucí ateliéru Digitální design, Fakulta multimediálních komunikací UTB.

Tomáš Nedvěd: Od první prezentace brzy uplyne rok, ale pokud si pamatuji dobře, porota – v níž byli kromě vedení kraje také pedagogové Fakulty multimediálních komunikací a odborníci z firem – si zachovala pokerovou tvář.

Jan Blažek: Já v porotě pár zdvižených obočí zaznamenal. Pak mi ale přišlo, že jim to seplo.

Jste přesvědčení, že obyvatelé Zlínského kraje se (časem) dokáží s novým logem a identitou kraje sžít a porozumět jí?

Tomáš Nedvěd: Když studio Najbrt udělalo pověstné tři vykřičníky v logu Ostravy, lidi to zprvu vesměs nesnášeli. A přitom je to geniální a funguje to parádně i po letech. Věřím proto, že i vizuál Zlínského kraje si časem sedne.

Kdy, jak a proč vlastně Little Greta vznikla?

Jan Blažek: Píše se rok 2002, s Tomášem končíme prvák na marketingu na Fakultě multimediálních komunikací ve Zlíně a chceme si vyzkoušet praxi. Ne že by fakulta nebyla prakticky orientovaná – zejména předmět Komunikační agentura, kde studenti realizují projekty jako Zlín Design Week, je výborný. Ale co naplat, reklamní praxi nahradit nemůže.

Tomáš Nedvěd: Pod křídlo si nás, tehdy mladíky okolo dvaceti, vzala agentura Greta Agency. Odtud náš název. Není za tím nic hlubšího, na což se nás lidé často ptají.

Jan Blažek: Pak jsme různě pracovali a studovali v zahraničí, v Irsku, Anglii a v USA. No a v roce 2012 jsme založili firmu. Letos tedy slavíme desetileté výročí.

Pamatujete si na vůbec první „větší" nebo velký úspěšný projekt, který jste spolu dělali?

Tomáš Nedvěd: Pamatuji si první velký, to jsme byli ještě na fakultě. Kampaň pro časopis Reflex. Mix totálního nadšení a nulových zkušeností.

Jan Blažek: Mně se spontánně vybaví volební kampaň z podzimu 2010. Tu jsme hned v prvním roce od založení firmy dělali pro hnutí M.O.R., shodou okolností ve Zlíně. Kampaň obsahovala některé tehdy netradiční prvky jako happening, demonstraci nebo guerillový videomapping. Hnutí se během dvou nebo tří měsíců od vzniku povedlo získat skvělých 15 %.

Jak početný tým máte? Pořád funguje „chemie" zakladatelů?

Tomáš Nedvěd: Core tým čítá okolo dvaceti lidí. Jsou to kolegové, s nimiž jsme v kontaktu vyloženě na denní bázi a výkon agentury nějakou měrou stojí a padá s nimi. K tomu připočítejte externisty – fotografy, 3D designéry, střihače a podobně. Těch bude kolem desíti.

„Pokud by někdo chtěl tvrdit, že vizuální styl není v dnešní době důležitý, popřel by mimo jiné hodnotu globálních značek, jako je Amazon, Apple nebo Google, které stojí na vrcholu světových žebříčků. Jejich hodnota se počítá v miliardách dolarů a znají je už i malé děti. Domnívám se, že Zlínský kraj by se měl vydat na cestu komunikace prostřednictvím jedinečné identity, díky které bude znám v tuzemsku i zahraničí. A známost našeho kraje jistě otevře pomyslné dveře k novým kontraktům, které nás posunou nejen ekonomicky," říká Lukáš Trčka, jednatel Technologického inovačního centra Zlínského kraje.

Jan Blažek: Vztah nás, otců zakladatelů, přirozeně prošel za dvacet let vývojem. Fakt, že kromě malé Grety máme i další malé děti, ty z masa a kostí, a každý žijeme v jiném městě, se do fungování agentury určitě propisuje. V tom dobrém i v tom špatném.

Které z vašich předchozích zakázek a prací si nejvíce ceníte?

Jan Blažek: Záleží, podle čeho to budeme hodnotit. Podle velikosti rozpočtu? Marže? Prestiže? Na první dobrou mi naskočí redesign Jarošovského pivovaru, za který jsme dostali svého prvního „designového Oskara", Red Dot Design Award. To pro nás bylo velké. A pak asi velký projekt pro britský Budvar zahrnující virtuální realitu a mobilní appku. Ten byl mimořádně zajímavý i finančně.

Kterému z vašich projektů se dostalo největší publicity v médiích a na veřejnosti?

Jan Blažek: Nejvíc se psalo o projektech, které získaly zmíněný Red Dot. Kromě Jarošova máme ještě tři, za český cider Kolowrat a pivovar Primátor a italský aperitiv Amarico.

Tomáš Nedvěd: Ocenění máme okolo pětadvacíti, a i za různé další projekty. Ono to ale ve finále moc neznamená. Ano, funguje to dobře z hlediska PR a budování povědomí o agentuře. V praxi ale třeba v tendrech začínáme na stejné startovní lajně jako ostatní. A v kreativní branži platí víc než kde jinde, že Davidové mohou porazit Goliáše.

S kolika institucemi – firmami – městy dlouhodobě spolupracujete?

Jan Blažek: Dlouhodobější spolupráce se samosprávami nám momentálně běží tři: Zlínský kraj a města Břeclav a Uherský Ostroh. Máme to pěkně naškálované, od největšího k nejmenšímu. Výsledek jejich rebrandingů, respektive redesignů se buď aktuálně implementuje, nebo přípravy na jeho implementaci vrcholí.

Tomáš Nedvěd: Pak jsou tu třeba výstavy. Pro Univerzitu Tomáše Bati jsme v posledních letech zrealizovali dvě expozice Rozum versus cit; druhá z nich skončila nedávno. Tam je mrzutá jedna věc: Výstava má rozpočet přes 2 miliony, připravuje se půl roku, vyvrcholí vernisáží – a za 2 měsíce se vše rozebere a po expozici není ani památky. Chápeme, že to tak musí být, ale je nám to vždycky líto. Každý projekt je tak trochu naše dítě.

Jan Blažek: S komerčními firmami většinou spolupracujeme na projektové bázi a projekt málokdy trvá déle než půl roku až rok. Díky tomu je naše práce opravdu pestrá a zkusíme si kdeco. Řada klientů se na nás ale obrací opakovaně a s různými typy zadání.

Máte ve svém zákaznickém portfoliu nějaké „stabilní" klíčové partnery?

Jan Blažek: Prakticky od svého vzniku máme rozjetou spolupráci s mezinárodní agenturní sítí, pro kterou konzultujeme globální kampaně pro český trh anebo je přímo lokalizujeme. Dostaneme se tak k práci pro největší světové značky, jakkoliv je to práce „neviditelná", takzvaně white label, protože ve finále jsou pod ní podepsané interní týmy partnerských agentur.

Jaké projekty vás nejvíce naplňují a baví?

Jan Blažek: Být to čistě na mně, dělám jen neziskovky. My mimochodem i jednu spoluzaložili. Historia Futurae si klade za cíl přibližovat historii prostřednictvím inovativních

technologií, jako je rozšířená nebo virtuální realita. Pilotním projektem je imersivní expozice Za zdí věnovaná historii věznice v Uherském Hradišti. Výstavy jsou vlastně druhá oblast, která mě baví. Tam je naší výhodou, že máme podíl ve vývojářském studiu VRCT, které se rozšířené a virtuální realitě věnuje komerčně. Umíme tak propojovat klasické výstavnictví s inovativními technologiemi.

Tomáš Nedvěd: Ty, kde cítím, že jsem s klientem na jedné lodi. Ty, kde funguje partnerský vztah a důvěra.

Máte nějaký zavedený systém práce, kterým jedete bez ohledu na zakázku nebo se váš přístup mění v závislosti na tom, kdo je klientem nebo co přesně je předmětem zakázky?

Tomáš Nedvěd: Agenturu jsme zakládali při studiích, takže jsme v průběhu let často po-

stupovali metodou pokus – omyl. Přestože v branži existují ověřené postupy, neměli jsme je zkrátka jak a kde zažít. Kompenzoval to nicméně náš zápal pro věc. Teď už máme procesy definované jasně. Ale ano, v závislosti na zakázce dokážeme některé věci flexibilně ohýbat dle potřeby.

Jan Blažek: Jak se vyvíjíme a rosteme, ten punkový přístup není udržitelný. Nemluvě o tom, že tím, že náš tým je poměrně distribuovaný a lidi pracují z iks míst – což ještě víc prohloubil Covid. Dobře nastavený agenturní proces je alfa a omega. Na tomto poli odvádí velký kus práce naše ředitelka a stratéžka Zuza-

V Londýně je určitě na čem stavět, a proto tam letos chceme víc investovat.

na Behová, která je otřískaná prací ve velkých mezinárodních agenturách i u klientů.

Dá se popsat nějaký zlomový moment, díky kterému jste se dokázali prosadit i v zahraničí?

Tomáš Nedvěd: Neřekl bych, že jsme se „prosadili", to by byl příliš troufalý výrok. Nazval bych to dílčími úspěchy, které jsou nicméně rámované tím, že prakticky každý náš zásadní posun na zahraničních trzích se děl souběžně s nějakou převratnou historickou událostí – bohužel ne pozitivní. Britskou pobočku Little Grety jsme třeba registrovali v Londýně v roce 2016 – jen pár týdnů poté proběhlo referendum o Brexitu. Období, které nastalo, naší tamější expanzi logicky nepřálo. No a když jsme o pár let později měli na spadnutí otevření skandinávské pobočky v Kodani, přišel Covid.

Jan Blažek: Tou dobou jsme vůbec poprvé reálně zvažovali, že se na cizinu vykašleme. Po čase ale převládl přístup, který ve svém podnikání razíme odjakživa – totiž že raději budeme makat na tom, abychom byli klidně menší ryba ve světovém oceánu, než abychom byli velkou rybou v českém rybníce. V Londýně je určitě na čem stavět, a proto tam letos chceme víc investovat. Buď ze svého, anebo oslovíme investora – kdyby měl někdo zájem, ať napíše!

Tomáš Nedvěd: Máme tam kontakty i spolumajitele, kterým mám dodnes občas problém po telefonu porozumět – jejich skotský akcent je brutální – a jsme součástí česko-britského byznys hubu a pubu PIVO v centru na Old Street. To je dobré východisko.

V designérských soutěžích jste získali řadu cen. Která z nich je pro vás nejprestižnější?

Tomáš Nedvěd: Nejprestižnější bude asi Red Dot, což je mezinárodní ocenění udělované v kategoriích Produktový design, Design značek a komunikace a Designový koncept. Red Dot vznikl v roce 1955 v Německu a ročně v něm soutěží přes 15 000 designů ze 70 zemí. Ocenění si odnese zhruba 7 % účastníků, takže konkurence je vysoká. Zvuk mají ale i A'Design Award a German Design Award, které jsme získali za práci pro pivovary Jarošov a Primátor a aperitiv Amarico.

Máte coby majitelé a zakladatelé agentury nějaký vysněný projekt, který vás láká, na kterém byste rádi pracovali?

Jan Blažek: V tomto ohledu nemám žádná velikášská přání. Lákalo by mě pracovat na zahraniční whiskey nebo ginu. Což je paradox, protože se považuju za abstinenta. U toho ginu to letos málem vyšlo, klient z Irska však nakonec spolupráci posunul na příští rok.

Tomáš Nedvěd: Já jsem knihomol, takže něco na ose knihy – vydavatelství – edukace – historie.

Navštivte autorizovaného prodejce spotřebičů Siemens studioLine.

HANÁK interiérové studio Zlín:

- Třída Tomáše Bati 3684, 760 01 Zlín
- Centrum Elements, AREÁL Svit, budova 64/2, Sedmdesátá ulice 7055, 760 01 Zlín

HANÁK | Zlín

SADY JSOU PRO NÁS HLUBOKOU STUDNICÍ ZKUŠENOSTÍ,

říká Jiří Koňařík, který pečuje o jelínkovské ovocné sady

SADAŘ, FARMÁŘ, TECHNOLOG, ALE I MANAŽER, TO VŠECHNO JE KROMĚŘÍŽSKÝ RODÁK JIŘÍ KOŇAŘÍK. VE SPOLEČNOSTI RUDOLF JELÍNEK A.S. MÁ NA STAROSTI STO OSMDESÁT HEKTARŮ OVOCNÝCH SADŮ A K TOMU SEDMDESÁT HEKTARŮ LUK A PASTVIN.

autor: Jan Filgas
foto: Dalibor Glück, archiv RUDOLF JELÍNEK a.s.

Do Vizovic přišel pracovat před čtyřiadvaceti lety hned po dokončení vysoké školy. Ve městě dokonale zakořenil, s rodinou zde už dlouhá léta trvale žije.

A není vyloučeno, že spojení s likérkou bude jediným zaměstnáním v jeho profesním životopise. Péče o ovocné sady švestek, třešní a meruněk ho totiž maximálně naplňuje.

„Když se úroda vydaří, je to pocit k nezaplacení. Malý zázrak. Protože sklizni předchází dlouhé měsíce tvrdé práce, stresů, úspěšnou sklizeň ohrožuje celá řada faktorů, které ji mohou negativně ovlivnit a poznamenat," říká Jiří Koňařík.

Poprvé vrátnicí vizovické firmy prošel ve svých šestadvaceti letech v roce 1998. Původně nastoupil jako technolog výroby ovocných destilátů. V té době neměla likérka prakticky jediný vlastní ovocný strom, všechny suroviny k výrobě nakupovala od externích dodavatelů. To se mělo ale začít brzy rychle měnit.

Na přelomu tisíciletí nastal zásadní zlom, kdy do společnosti vstoupil stávající většinový majitel a šéf představenstva Pavel Dvořáček.

Pod jeho vedením přišly velké změny. Nový šéf nabídl vybraným zaměstnancům pozice ve vedení, Jiří Koňařík tak rok a půl poté začal řídit celou výrobu. Společnost se intenzivně rozvíjela. Nový majitel se začal zajímat nejen o kořeny firmy a rodiny Jelínků, zároveň lidé od „Jelínků" začali společnými silami mapovat his-

torii ovocnářství a výroby alkoholu v regionu i přímo ve Vizovicích.

„V regionu byly v minulosti desítky tisíc švestkových stromů, slivovice se tady vyráběla přes pět století. Švestky se za Rakouska-Uherska vyvážely hlavně sušené do celé Evropy. Bylo tady ohromné množství základní suroviny pro výrobu slivovice a pálenky, vzniklo několik palírenských firem. V jednu dobu tady bylo snad patnáct společností, které vyráběly alkohol. Dokonce tu v minulosti nechyběla ani ovocnářská škola, jejíž absolventi se učili, jak pěstovat ovoce a hlavně švestky. Bohužel přišly dvě obrovské rány, které staletou tradici pěstitelství švestek na Vizovicku výrazně poznamenaly. Ve dvacátých letech minulého století to byly třeskuté mrazy, jejichž následkem padly tisíce ovocných stromů, v padesátých letech zanechala v sadech podobně devastující účinek virová choroba šarka. Obrovské výsadby se staly minulostí. Zůstaly spíše menší sady, jejich úrodu využívali pěstitelé spíše pro vlastní potřebu. Logicky zmizela celá řada likérek. Majitel Pavel Dvořáček přišel s tím, že bychom se měli k této tradici pěstitelství vrátit a pokusit se ji obnovit ve větším měřítku. Chtěli jsme vzdát hold kraji a Vizovicku," líčí Jiří Koňařík okamžik, kdy se z výrobního ředitele stal současně člověkem odpovědným za výsadbu prvního švestkového sadu společnosti RUDOLF JELÍNEK ve Vizovicích.

U historicky první výsadby nových stromů samozřejmě chybět nemohl. Stalo se tak v roce 2003 poté, co společnost odkoupila pro pěstování ovocných stromů vhodné pozemky nad Vizovicemi v lokalitě Těchlov. Dnes je na těchto svazích švestkami osázeno téměř šedesát hektarů půdy. A neustále přibývají další hektary, osázené léty prověřenými, ale i novými odrůdami.

Důvodů, proč vizovická společnost chtěla mít vlastní sady, bylo samozřejmě více. Kromě návaznosti na historickou tradici sehrála roli i snaha mít svoji vlastní, opravdu vizovickou slivovici. Takovou, kterou vyrobí z plodů stromů zasazených a vypěstovaných právě ve Vizovicích. Speciální, vyrobenou z jedné jediné odrůdy, která se v daném roce ukáže jako ta nejlepší.

„Jako podstatný vnímáme i fakt, že naše sady jsou důležitým krajinotvorným prvkem. Vždyť před sto lety rostlo ve Vizovicích více než sedmdesát tisíc ovocných stromů,

na počátku 21. století však už jen zlomek tohoto množství. Sady mají také významnou ekologickou úlohu – například pomáhají zmírnit ztráty povrchových i podzemních vod, zabraňují erozi větrné i vodní, mají mnohem vyšší biodiverzitu než třeba pole a spoustu dalších. Výsadba stromů tak pomáhá mírnit dopady současných klimatických změn," zdůrazňuje Jiří Koňařík.

V budování sadů pokračoval coby výrobní ředitel dalších deset let. V letech 2014 a 2015 společnost RUDOLF JELÍNEK dotáhla do úspěšného konce jednání o koupi dalších pozemků pro nové sady, převzala již zavedenou ovocnářskou firmu a vysadila další hektary nových sadů.

Pro Jiřího Koňaříka tato expanze přinesla zásadní změnu. Bylo zřejmé, že skloubit důslednou péči o firemní sady s každodenní kontrolou výrobního procesu není dlouhodobě udržitelné. Řízení výroby předal kolegovi a začal se na plný úvazek věnovat jen sadům.

Nikdy toho nelitoval. Ba právě naopak. Nároky na řízení výroby se postupně zvyšovaly, firma každým rokem rostla, přicházely nové projekty, větší nároky na investice a finance. Přechod z ryze manažerské pozice do sadů bral Jiří Koňařík jako velkou výzvu a možná tak trochu návrat k tomu, co vlastně vystudoval.

„Už když jsme vysadili první stromy, tak mě to ohromně naplňovalo. Je úžasné, když se vám podaří z pole, louky nebo křovinami a plevelem zarostlého pozemku udělat krásný ovocný sad. Těšíte se, jak začnou stromy rodit. Něco takového ve výrobě prostě nezažijete. Jsem velmi rád, že jsem dostal tuto příležitost se o sady starat a vést je. Nejsem zavřený v kanceláři, jsem v každodenním kontaktu s přírodou, můžu vnímat, jak se střídají roční období, jsem v sadech více spjatý s tím, co se venku děje, a to mě baví, a vlastně naplňuje. Myslím, že úplně stejně to vnímají i ostatní, kteří hospodaří v přírodě. A to platí navzdory tomu, že v sadech bohužel nelze úplně všechno naplánovat do posledního detailu, jako když řešíte v kanceláři výrobu. Tam lze všechno spočítat, připravit, dát do tabulek. V sadech nebo na polích ani náhodou. Právě to je ale krásné a zajímavé. Blízkost přírody je neuvěřitelně silná, člověk si aspoň uvědomí, že nemůže řídit všechno. Mám díky tomu určitou pokoru a vědomí, že řadu věcí sice ovlivnit umíme, ale možná ještě více aspektů prakticky vůbec," popisuje Jiří Koňařík.

S výjimkou prosince a ledna vyžaduje jeho práce prakticky nepřetržitý zápřah. Má na starosti dvě firmy. RUDOLF JELÍNEK sady s.r.o. a BIOSADY s.r.o. Nejde ryze o péči o sady a ovocné stromy. Do portfolia totiž patří také Ranč v Kostelanech s několika koňmi, obhospodařování luk a polí, a samozřejmě s tím spojená senoseč.

Co se sadů týká, blíží se Jiřím Koňaříkem kontrolovaná výměra ke 180 hektarům, z toho téměř sto hektarů se švestkovými stromy ve Vizovicích, Lípě, Kostelanech a Ludkovicích, šedesát pět hektarů meruňkových sadů u Starovic a Velkých Němčic, čtrnáct hektarů zabírají třešňové sady v Kostelanech. A k tomu dalších sedmdesát hektarů luk. Celkem je to přes dvě stě padesát hektarů zemědělské půdy.

Podrobný výčet operací, které musí jeho tým v sadech během celého roku provést, by potřeboval možná několik dalších stránek magazínu. Začíná ještě v tuhé zimě, kdy je třeba stromy prořezat a prostříhat, v předjaří přichází první ošetření, poté na jaře hnojení, jakmile stromy začnou kvést, nastávají starosti se zajištěním opylení a samozřejmě ošetřování proti škůdcům a chorobám v průběhu celé sezóny. Může se zdát, že když stromy zdárně odkvetou a nepoškodí je mráz, je vyhráno. Tak to ale zdaleka není.

„Kdepak. Rizik, která mohou dobrou úrodu zhatit, je opravdu moc, není to jen mráz. Bojujeme s různými škůdci, chorobami, i během dozrávání hraje obrovskou roli počasí. Protože v sadech nemáme umělou závlahu, je velkou hrozbou dlouhotrvající sucho, protože v takovém případě se stromy plodů předčasně zbavují. Letní bouřky mohou přinést ničivé kroupy. Naopak, když je delší dobu větrné, deštivé počasí a velká vlhkost, také to není dobré, protože klidně i polovina plodů může být napadena houbovými chorobami. I to je důležité sledovat a případně zasáhnout. Dalším rizikem jsou špačci, hejno dokáže třešňový sad kompletně vyčistit během krátké chvilky. Je to bohužel permanentní nerovný souboj. Příroda je jednoduše mocnější a nelze jí prostě poručit. Během sezony sleduji předpověď počasí nonstop. Když se podaří sklidit slušnou úrodu, je to velká sláva," říká Jiří Koňařík.

Za dlouhé roky pamatuje léta vydařená i vyloženě bídná. Asi nejhorším v téměř dvacetileté historii vizovických sadů byl loňský rok, kdy stromy

stíhala jedna rána za druhou. Nejprve to byly mrazy, potom v období květu chladné a deštivé počasí, kvůli kterému nebyly stromy dostatečně opylené. Násada plodů byla logicky malá, dozrála jen asi pětina průměrné produkce. Byl to obrovský propad, který, kdyby se opakoval třeba dva roky po sobě, by mohl přinést ohromné ztráty.

Letošní rok zatím vypadá mnohem lépe. Mráz poškodil jen meruňky, u kterých se to ale stává rozhodně častěji než třeba u švestek nebo třešní. Meruňky i vinou změny klimatu kvetou mnohem dříve než třeba před třiceti lety. Zatímco tehdy se dostávaly do květu kolem poloviny dubna, v posledních letech není výjimkou, že první meruňkové stromy kvetou už v polovině března. A v takovém období nejsou ranní mrazy rozhodně ničím výjimečným. V současné době se během pěti let podaří dotáhnout meruňky k úspěšné sklizni dvakrát, maximálně třikrát.

Na otázku, zda se vůbec společnosti RUDOLF JELÍNEK vyplatí mít vlastní sady, když by bylo levnější ovoce nakoupit, má vizovický sadař jasnou odpověď.

„Pro nás mají naše sady obrovskou cenu a hodnotu. Nevyčíslitelnou. Navazujeme na tradici. Navracíme sady do Vizovic i na další místa. Všechno nelze řešit přes peníze a přepočítávání. My jsme díky sadům získali ohromné zkušenosti a znalosti. Pomohlo nám to v jednání s našimi dodavateli ovoce. Když jsme před lety jednali o odkupu ovoce, vystupovali jsme jako obchodníci. Dnes si troufnu říci, že jsme pro sadaře a naše dodavatele díky zkušenostem z našich sadů rovnocenní partneři. Řešíme detaily, které jsme dříve ani nevnímali. Výkup ovoce jsme posunuli díky sadům na úplně jinou úroveň. Sady jsou pro nás hlubokou studnicí zkušeností. A rozhodně jsou důležité také výnosy ze sadů, které zajišťují sice malou část surovin potřebných pro výrobu, ale ne úplně zanedbatelnou. Zažili jsme i roky, kdy švestky v Evropě moc nebyly, ale my jsme v našich sadech něco měli. Takže tím snižujeme riziko, že ve špatném roce nenakoupíme žádné ovoce," dodává Jiří Koňařík.

Ročně potřebuje vizovická likérka zhruba pět tisíc tun ovoce, hlavně švestek. Z vlastních sadů vyprodukuje kolem patnácti procent tohoto objemu. Zatím rekordní byl rok 2018, kdy sklizeň přinesla 840 tun švestek. Srov-

návat výnosy v jednotlivých letech je ale velmi ošidné, pokaždé plodí nové a nové stromy, které Jiří Koňařík se svým týmem permanentně vysazují nebo také nahrazují novými stromy už přestárlé. Každý rok se tak počet stromů, které jsou v plné plodnosti, liší.

Zbytek ovoce pro výrobu destilátu musí společnost koupit od ovocnářských firem. Do Vizovic často vozí svoji úrodu i menší sadaři. Výjimkou nejsou ani takoví, kteří švestky přivezou ze svých sadů na vozíku za osobním autem. Seznam stabilních dodavatelů, na které se mohou ve Vizovicích spolehnout, čítá až padesát firem, především sadařů z Česka a Slovenska.

Sklizeň je zcela logicky pro sadaře obdobím, na které se nejvíce těší. Jiří Koňařík výjimkou není. A pranic nevadí, že právě před sklizní přichází čas největších stresů, jestli počasí na poslední chvíli nepřinese nenadálou pohromu, která by mohla celoroční úsilí zhatit.

Jednoduché není ani sehnat potřebný počet brigádníků a sezónních pracovníků. Na sklizeň jich firma potřebuje kolem sedmi desítek

a v posledních letech je nábor čím dál obtížnější. Pravidelně tak nabízí letní brigádu studentům nebo sezónní práci dělníkům ze zahraničí, převážně ze Slovenska.

„Ten pocit, když se podaří ovoce sklidit, je velká euforie. Na tuto chvíli se všichni sadaři těší. A pokud se podaří dopěstovat tak, že je sklizeň dobrá v objemu, chuti i kvalitě, je naše radost dvojnásobná. Vědomí, že navzdory všem rizikům se práce podařila, je ta nejlepší odměna," dodává Jiří Koňařík.

Otázka, kterou odrůdu švestek pro specifické prostředí Valašska považuje za nejvhodnější, na jeho tváři vykouzlí úsměv. Dostává ji totiž pořád a pořád dokola. Tazatele obvykle ne úplně uspokojí. Protože jasná odpověď neexistuje.

„Stejný dotaz jsem slyšel snad už tisíckrát. Snažím se lidem vysvětlovat, jak ohromně komplexní problematika to je. Ano, jsou odrůdy méně a více vhodné, ale žádnou nelze zatratit. Jednotlivé odrůdy mají odlišné požadavky na pěstování, záleží na péči, kterou stromům sadař věnuje, na konkrétním místě výsadby, na sklonu svahu, expozici, na tom, jestli jde o údolí, třeba mrazovou kotlinu nebo svah, také jaké tam převažují větry, některé odrůdy jsou náchylnější na některé choroby, jiné potřebují více slunce. Aby mohl člověk erudovaně poradit, potřebuje všechny tyto informace a ani potom není úspěch garantovaný. Protože do hry vstupuje faktor počasí, které nikdo neovlivní, a každá odrůda reaguje na povětrnostní podmínky a počasí trochu jinak. Pokud i skvělou odrůdu vysadíte do nevhodného prostředí, nemůže to dopadnout moc dobře. Na finální podobu slivovice má samozřejmě také vliv, v jaké fázi ovoce sklidíte, jak ho zpracujete, kde ho necháte kvasit, kdy ho necháte vypálit a potom, jak dlouho ho necháte zrát. Nicméně, abych řekl i nějaké naše zkušenosti. Mezi odrůdami, které jsou častěji hodnoceny velmi dobře, se nám během let nejvíce osvědčily Stanley, Gabrovská, Presenta, Haganta, Čačanská rodná, ale jak říkám, v sadech máme třicet odrůd švestek a každá má svoje. Jako každému člověku chutná něco jiného, tak právě těchto třicet odrůd může nabídnout třicet chutí. Každý si nakonec musí najít tu svou chuť a vlastně i odrůdu," uzavírá Jiří Koňařík.

JIŘÍ KOŇAŘÍK

- Narodil se 17. 9. 1971 v Kroměříži.
- Vystudoval Masarykovu univerzitu v Brně, obor systematická biologie a ekologie, absolvoval také Vyšší odbornou školu v Bzenci, obor potravinářská technologie se zaměřením na výrobu nápojů.
- Po dokončení studia nastoupil do společnosti RUDOLF JELÍNEK ve Vizovicích coby technolog výroby, poté několik let vedl celou výrobu.
- Od roku 2003 řídil také výsadbu nových sadů ovocných stromů společnosti a od roku 2016 se sadům věnuje naplno.
- Je ženatý, s manželkou Katarínou vychovávají tři děti, Adama (18 let), Daniela (17 let) a Julii (10 let).
- Ve volném čase se věnuje myslivosti, včelaří, stará se o deset včelstev, chodí po horách, v zimě lyžuje a v létě si čistí hlavu na motorce zn. JAWA.

ODRŮDOVÁ, ZLATÁ, VIZOVICKÁ, STAROVICKÁ: TO JSOU TRUMFY OD JELÍNKŮ

ZLATÁ VIZOVICKÁ SLIVOVICE

V roce 2008 sklidili jelínkovští sadaři z vizovických strání první, panenskou úrodu dvaceti pěti tun švestek devíti odrůd, které odděleně vydestilovali a vybrali tři nejlepší. Jejich kupáž vytvořila základ první Vizovické slivovice ročník 2008. Destilát následně uložili ke zrání a po dobu přesně jednoho roku v něm nechali macerovat sušené švestky. A od té doby to takto dělají každý rok. Díky dlouhodobému zrání sušené švestky do slivovice uvolní obrovské množství vůně, chuti a především sladkosti, kterou cítíte v každém jejím doušku. Na trh každoročně uvádí 5 004 ks této exkluzivní pálenky.

ODRŮDOVÁ SLIVOVICE

Od roku 2009 své portfolio doplnili o jednoodrůdovou Vizovickou slivovici. Každý rok vyberou hodnotitelé odrůdu švestek z vizovických sadů, ze které se povedl nejlepší destilát. Výběr daného ročníku provádí Spolek přátel Jelínkovy slivovice. Během každoroční listopadové zabijačky proběhne v areálu společnosti RUDOLF JELÍNEK vyhodnocení nejlepší odrůdové slivovice z vzorku pěti či šesti destilátů. Té je v dalším roce stočeno minimálně 5004 lahví, ideálně ale v množství takovém, kdy poslední dvě číslice označují daný ročník. Slivovice z daného ročníku se na trh dostane vždy začátkem března, tedy dva kalendářní roky po samotné sklizni. Název je vždy ve formátu Vizovická slivovice, ročník, odrůda. Zatím poslední takovou je Vizovická slivovice 2020 Stanley.

STAROVICKÁ MERUŇKOVICE

Od roku 2013 obhospodařuje společnost RUDOLF JELÍNEK i meruňkové sady na jižní Moravě, konkrétně ve Starovicích a Velkých Němčicích. Z odrůd zde převažuje Velkopavlovická. Destilát z těchto meruněk zamířil poprvé na pulty v roce 2019 pod názvem Starovická meruňkovice 2018. Limitovaná edice prémiové meruňkovice je vyrobená z výhradně ručně sbíraných meruněk. Charakterizuje ji zlatá barva získaná díky zrání v sudech z meruňkového dřeva, nádherná vůně a jemná ovocná chuť. Pro svou sladkost a nádhernou vůni doplněnou o výjimečné barvy připomínající prosluněný kraj jižní Moravy se stala opravdu oblíbeným destilátem nejen samotných majitelů, ale i lidí, kteří se jí nemohou nabažit. Vyrobeno bylo pouhých 363 lahví a všechny už mají své majitele. Stejný osud potkal i další dva ročníky – Starovická meruňkovice 2019 a Starovická meruňkovice 2021.

VIZOVICKÁ LIKÉRKA MÁ VE SVÝCH SADECH TŘI DESÍTKY ODRŮD ŠVESTEK, NEJVĚTŠÍ PROCENTO PLOCHY ZABÍRÁ DEVĚT HLAVNÍCH ODRŮD, KTERÉ JSOU ZÁSADNÍ PRO VÝROBU VIZOVICKÉ SLIVOVICE. BONUSOVÝMI JSOU PAK SADY TŘEŠNÍ V CHŘIBSKÝCH KOSTELANECH A MERUNĚK A VE DVOU MORAVSKÝCH LOKALITÁCH. OVOCE ZPRACOVÁVAJÍ PO JEDNOTLIVÝCH ODRŮDÁCH. KVALITA I KVANTITA PAK ROZHODNE O OSUDU JEDNOTLIVÝCH SADAŘSKÝCH PÁLENEK.

www.vizovickaslivovice.cz

KOSTELANSKÁ TŘEŠŇOVICE

V roce 2014 založila společnost RUDOLF JELÍNEK třešňový sad v Kostelanech nedaleko Kroměříže. První nepříliš bohatou úrodu z rozlohy čtrnácti hektarů sklidili v roce 2020. Pro region typické pozdní odrůdy tmavých třešní dosahují ideální zralosti a cukernatosti. Vyzrálý třešňový kvas s peckami podstupuje trojstupňovou destilaci a před stáčením do lahví zraje nejméně rok v nerezových tancích, díky čemuž dochází k sladění chuti a vůní a celkovému „zakulacení".

VIZOVICKÁ JADERNIČKA

Do rodiny sadařských pálenek z vlastního ovoce dále patří i Vizovická jadernička z prastaré odrůdy jablek Moravská jadernička. Ta byla vydestilována v roce 2015 a následně uložena do dubového sudu.
Ovoce je pro tuto pálenku zpracováno specifickým způsobem. Polovinu destilují klasicky jako kvas, z druhé poloviny připraví mošt, který nechají následně zkvasit. Ten poté destilují. Oba destiláty potom smíchají a dají zrát do dubových sudů, ve kterých předtím zrála whisky.

SINGLE CASK EDICE

Single cask edice jsou experimentální řadou prémiových destilátů z vlastních sadů uváděných na trh od roku 2020. Základem každého experimentu je odrůdový ročníkový destilát, se kterým po řadu let vizovičtí mistři pracují, přemýšlí, jak ho chuťově posunout ještě dál, jak dosáhnout mimořádné a neopakovatelné chuti. Jednou z možností je zrání v pečlivě vybraných, specificky definovaných sudech. Výsledkem jejich úsilí jsou výrazně limitované řady mimořádné produktů, které stáčí do půllitrových lahví.

KRÁTKÉ ZPRÁVY

CYKLISTY LETOS NOVĚ VYVEZE DO HOR CYKLOBUS BEČVA

Cyklisty z Valašska v letošní sezoně nově vyveze do hor Cyklobus Bečva. Pravidelný spoj bude jezdit od 14. května do konce září o víkendech a svátcích. Pojede na trase Hranice na Moravě – Valašské Meziříčí – Zubří – Rožnov p. R. – Soláň – Velké Karlovice – Bumbálka – Bílá a zpět. Autobus s cyklopřívěsem pojme nejméně dvacet čtyři jízdních kol. Doporučená je rezervace místa na kolo předem, tu je možné provést ve všech předprodejních kancelářích AMS a na webovém portále www.e-jizdenka.cz nebo www.idos.cz.

Kromě Cyklobusu Bečva jezdí z Rožnova ještě Cyklobus Beskydy, který obstarává od května do konce září o víkendech a svátcích dva spoje denně – jeden na Pustevny a druhý na Bumbálku a Bílou. V pátky se cyklisté se svými koly mohou nechat vyvézt na Pustevny. O prázdninách v červenci a srpnu, kdy je tradičně největší zájem o cyklobusy, je spoj na Bílou zajištěn rovněž každý pracovní den.

U RATIBOŘE NAŠLI MRTVÉHO VLKA

Nečekaný nález čekal na řidiče, kteří projížděli v hustém ranním provozu po čtyřproudové silnici u Ratiboře na Vsetínsku. Někdo neznámý tu srazil a usmrtil statného vlka. Zvíře zůstalo zaklíněno ve svodidlech.

Neobvyklého nálezu se ujali myslivci. „Tato šelma je u nás přísně chráněná, v této lokalitě jsme vlky nikdy nepozorovali, je velkou záhadou, jak se dostal více než třicet kilogramů vážící samec právě sem. První lesní porost je odsud nejméně dvě stě metrů, silnice vede spíše poli, což není pro vlka přirozené prostředí," uvedl předseda Okresního mysliveckého spolku ve Vsetíně Michal Zubíček.

Vlka převezli na specializované vědecké pracoviště brněnské Mendelovy univerzity, kde uhynulou šelmu podrobí dalšímu zkoumání.

U HRADIŠTĚ BUDOU NOVÉ TŮNĚ PRO ŽIVOČICHY

Nové rozhlehlé biocentrum s pěti mělkými tůněmi vznikne ještě v letošním roce u přehrady v Míkovicích na Hradišťsku. Klidné útočiště zde najdou žáby, mloci, užovky, vážky, ale také ondatry či bobři.

„Celá plocha se prosvětlí a do vody umístíme pařezy, kde najdou vzácní a chránění živočichové svůj nový domov, úkryt a místo pro další rozvoj," uvedl předseda rybářského spolku z Kunovic František Kavka pro MF DNES. Pět tůní bude mít proměnlivou hloubku od padesáti centimetrů do půldruhého metru, což zajistí živočichům optimální podmínky v jejich různých vývojových stádiích.

Podle Dvořáka tůně zásadně pomůžou k rozvoji biodiverzity v lokalitě, což v míkovickém případě znamená nerušený vývoj obojživelníků bez nebezpečí jejich likvidace rybí populací. „Tůně rovněž přispějí k zahnízdění vodního ptactva," dodal Kavka.

ZOO OTEVŘELA NOVÝ JAGUAR TREK

Jaguáři se do zlínské zoo vrátili po dvaceti letech. Tehdejší pavilon šelem stával v místech, kde se dnes nachází hala Yucatan, postupně ale přestal plnit svůj význam a byl v nevyhovujícím stavu.

„Od té doby bylo v plánu jednou chov jaguárů obnovit. Jsou to výjimečné šelmy a my jsme velmi stáli o to, aby se k nám vrátily," prozradila mluvčí zoo Romana Mikešová. Nová expozice pro jaguáry, která se nachází ve svahu pod tropickou halou, vyšla na padesát milionů korun. V jejím okolí vznikly také nové serpentiny, a tak tudy může jezdit i zastavovat vláček.

Zlínská zoo získala jaguáry dva. Rok a půl starého samce Danyho, který dorazil z Dánska, a téměř dvouletou samici Yunu. Ta přijela z Německa.

partneři Magazínu PATRIOT

Czech heat servise s.r.o.

H2O COOL
Bezchlorová desinfekce
h2o-cool.cz

Bikeparkitect s.r.o.

:Elvena
Elektroinstalace, servis, měření, revize, rozvaděče
elvena.cz

TZB TECHNOLOGY
Vzduchotechnika, klimatizace
tzb-technology.cz

VD GLASS
SPECIALISTA NA STAVEBNÍ SKLO
Specialista na stavební sklo, skleněné příčky a dveře
vdglass.cz.cz

Sondrio
Výroba ze dřeva, obchod s dřevařskými produkty
sondrio.cz

CE-PA s.r.o.

TES a.s.

R. JELÍNEK
Original Czech Distilleries
Slivovice a ovocné destiláty nejvyšší kvality
rjelinek.cz

Obec Valašská Polanka

Obec Janová

Obec Valašské Příkazy

mesto-zubri.cz

Obec Lačnov

Obec Prlov

DEWALT
Půjčovna nářadí a strojů Huslenky
dewalt-morava.cz

MĚSTO KUNOVICE
mesto-kunovice.cz

tmstav
Co slíbíme, to dodržíme
tmstav.cz

Obec Krhová

Obec Francova Lhota

Obec Lužná

hornilidec.cz

Obec Huslenky

Dostihy ve Slušovicích
dostihyslusovice.cz

Obec Študlov

CENTAX office, s.r.o.
Auditorství, daňové poradenství
centax.cz

Obec Leskovec

fibocolor
Poznejte naše laky a lazury a váš nábytek začne žít
fibocolor.cz

Roční předplatné Magazínu PATRIOT objednejte na **patriotmagazin.cz** nebo **patriot@valachia.cz**, nebudete litovat, poznáte osobnosti Zlínského kraje.

SESTŘIČKA

POKUD O NĚKOM PLATÍ, ŽE JE SPJAT S NĚČÍM „PUPEČNÍ ŠŇŮROU", MŮŽEME SMĚLE ŘÍCT, ŽE JE TO PRÁVĚ VŠEOBECNÁ SESTRA EMILIE ŠMERDOVÁ. VE VALAŠSKOMEZIŘÍČSKÉ NEMOCNICI TOTIŽ PRACUJE UŽ DLOUHÝCH ČTYŘICET PĚT LET.

autor: Adam Knesl
foto: Ivan Dostál

Pomyslné spojení je o to pevnější, pokud pracuje téměř nepřetržitě na jednom pracovišti, v jejím případě na chirurgické ambulanci. Je jí pětasedmdesát, ale „Emilka", jak ji všichni kolegové oslovují, je pořád vitální, pozitivní, pracuje s úsměvem na tváři a hlavně je stále nedílnou a nenahraditelnou součástí někdy i o dvě generace mladšího kolektivu.

Kdy jste se rozhodla, že se stanete zdravotní sestrou?

Bylo to více méně náhodou. Chtěla jsem nejdříve pracovat ve školce, ale tehdy jsem neuměla hrát na žádný hudební nástroj, takže to padlo a rozhodla jsem se, že půjdu na zdravotní školu do Hranic. Tam jsem byla velice spokojená, moc ráda na dobu studia vzpomínám a nyní mohu říci, že jsem s rozhodnutím odejít studovat na „sestřičku" udělala dobře.

Kam jste nastoupila po dokončení školy?

Když jsem dostudovala, tak jsem pracovala ve Zlíně, odkud pocházím. Tam bylo mé pracovní místo na takzvané „špinavé chirurgii", tedy starost o pacienty s bércovými vředy, nehojícími se ranami a podobně. Následně jsem strávila 4 roky na centrálních operačních sálech.

Co vás přivedlo do nemocnice ve Valašském Meziříčí?

Jak to tak bývá, tak manžel, který získal místo v rožnovské Tesle. Přestěhovali jsme se tedy do Rožnova pod Radhoštěm. Své nové místo jsem tak našla ve spádové nemocnici ve Valašském Meziříčí, kde tehdy pracoval jako ředitel doktor Leckéši starší.

Od kterého roku pracujete v nemocnici Valašské Meziříčí?

Od roku 1977 nepřetržitě.

Na kterém oddělení či ambulanci jste začínala?

Nastoupila jsem rovnou na chirurgickou ambulanci. Poté jsme se s personálem ale střídali a chodila jsem pracovat na jednotku intenzivní péče, ale jelikož jsme měli malé dítě, tak jsem potřebovala ranní služby. Následně jsem tedy odešla do jeslí, kde jsem byla necelé dva roky. Můj pracovní život byl a je následně po návratu do nemocnice spjat pouze s chirurgickou ambulancí, kde jsem doposud.

Když porovnáte vaše začátky před třiceti, čtyřiceti lety a dnešní činnosti na ambulanci, je to velká změna?

Ano, vše je úplně jinak. Dříve se musel tvořit a dělat obvazový materiál, sádrový materiál, sterilizovalo se, stříkačky nebyly na jedno použití, tvořily se tampony, sušily se rukavice pro opětovné použití, nebyly sterilní balíky na šití. To vše jsme dělali jako personál na směnách mezi pacienty. Každá doba má však své, ale je fakt, že dnes již nemusíme nic sterilizovat, vše je předem připravené, což usnadňuje práci veškerému personálu. Na druhou stranu ale přibylo hodně dokumentace a činnosti spojené s počítačem.

Co pacienti, změnili se nebo jsou stále stejní?

Je pravda, že pacienti byli v dřívějších dobách pokornější, vděčnější, nebrali vše automaticky, ale i mezi nimi se vyskytli lidé, kteří byli nespokojení. Dnes bych řekla, že je více nespokojených pacientů, protože si dokážou stěžovat i na to, že třeba čekají půl hodiny v čekárně, protože je „předběhla" posádka rychlé záchranné služby s akutním pacientem.

Vzpomenete si, kolik pacientů jste doposud ošetřila?

Počítali jsme to doma s manželem. Pokud si vypočítám průměrný počet pracovních dní v měsíci a průměrný počet ošetřených pacientů v pracovní den a vynásobím to počtem let, které jsem doposud strávila v nemocnici, je to číslo závratné. Zhruba půl milionu pacientů.

Co vaše práce a covid? Jak jste tuto dobu dvou let snášela?

Bylo to samozřejmě náročné, zvláště pokud chodíte neustále s rouškou, v empírech, ale v tuto dobu jsem nechodila do práce pravidelně, a pokud ano, tak jsem většinou měřila teploty a vypomáhala na odběrových místech.

Zažila jste na své směně nějakou vtipnou historku, či někoho veřejně známého?

Ano, na službě jsem měla jako pacienta známého umělce, zpěváka. V noci přišel, že se pořezal, byl zde na koncertě. Zpočátku jsem jej nepoznala, následně jsem byla mile překvapená. Někteří lidé vám svým přístupem dlouho vydrží v hlavě, jak jsou ochotní, hodní, laskaví a někteří jsou naopak negativní a mají výhrady ke všemu a ke všem. Ještě si vzpomínám na jednu paní, která k nám přišla na polikliniku s bolestmi břicha, a nakonec se ukázalo, že je paní těhotná a během vyšetření byl z bolesti břicha akutní porod. Za dvacet minut byla holčička na světě.

Zdravotnictví je bohužel i o umírání, jak jste se popasovala s touto nedílnou součástí vaší práce?

To je věc, se kterou se stále těžko srovnávám. Po nástupu do Zlína jsem měla jako pacientku velmi mladou paní, maminku malých dětí, která umírala na rakovinu a nebylo jí v té době již pomoci. Strašně špatně to nesla, nechtěla z tohoto světa odejít, bránila se, snažila se žít i kvůli dětem. To bylo asi pro mě to nejhorší. Naštěstí jsem se se smrtí nesetkávala tak často.

Je něco, co vám vaše práce vzala?

Že by mi něco konkrétně vzala, to nemohu říct, největší problém byly služby, kdy se rodina musela přizpůsobit ohledně dětí, ale nikdy jsme s tím neměli doma velký problém. Děti na to byly zvyklé, že nejsem v neděli ani o svátcích doma, že odcházím na noční službu. Spíš se rodina musela přizpůsobit mému rytmu, za což jim zpětně děkuji.

Jak často vypomáháte na ambulanci?

Tak většinou osmdesát hodin měsíčně, někdy to překročí, záleží na nemocnosti personálu. Jsem tady ale ráda.

Co vaši kolegové, jak s nimi vycházíte?

Vycházela jsem vždy se všemi velmi dobře, jak před třiceti lety, tak i nyní. Vždy se snažíme navzájem si vyhovět, ať již s lékařským personálem, tak i nelékařským. Myslím, že máme na ambulanci velmi dobrý kolektiv.

Práce se evidentně nebojíte…

Dělám cokoliv, nevybírám si. Bércové vředy, excize, šití, převazování, jakákoliv práce mi nevadí.

Nedávno jste oslavila významné výročí, máte stále chuť pracovat?

Ano, mám. Práce mě nesmírně nabíjí, mám ji ráda, dělám to pro radost a jsem ráda, když jsou pacienti spokojeni. Hlavně je důležité, že se cítím zdravá a mohu nadále vypomáhat.

NOVINKY ZE ZLÍNSKÉHO KRAJE

NA OBNOVU PAMÁTEK ŠEST MILIONŮ

Dotacemi v celkovém objemu 6 300 000 korun přispěje Zlínský kraj na obnovu čtyř desítek památkově hodnotných objektů.
„Podpořili jsme renovaci kulturních památek, jejichž vlastníkem jsou obce, církve i fyzické osoby. Zlínský kraj přispěje například k opravě vodního mlýna v Kladné-Žilíně, k obnově střešní krytiny barokní budovy bývalých stájí v zámku Zdounky, k restaurování kamenných sloupů při vjezdu do hospodářského dvora v Bánově, ke generální opravě oken evangelického kostela v Pržně a k dalším akcím," sdělila krajská radní Zuzana Fišerová, zodpovědná za kulturu, památkovou péči a školství.
Podporu z krajských peněz získá i oprava hradeb Hradu Lukov, obnova střechy farního kostela sv. Cyrila a Metoděje ve Vidči nebo restaurování varhan kostela Nanebevzetí P. Marie v Mařaticích.

CYKLOSTEZKA BEČVA – VLÁRA – VÁH ZDÁRNĚ POKRAČUJE

Třicet milionů korun přispěje Zlínský kraj na stavbu dalšího úseku cyklostezky Bečva – Vlára – Váh, konkrétně úseku mezi obcemi Lužná a Valašské Příkazy.
„Do tohoto projektu už bylo vloženo mnoho energie, úsilí i financí, a pokud jej nepodpoříme, úplně jej zastavíme. Navíc přidělená dotace od státu přesahující sto osmdesát milionů korun se už do našeho kraje nebude opakovat. To jsou závažné důvody, kdy kraj musí pomoci i nad rámec svého finančního komfortu," sdělil hejtman Zlínského kraje Radim Holiš.
Stavba začne ještě letos, délka populární cyklostezky (zatím trasa vede z Ústí do Lužné) se díky dalšímu úseku prodlouží o více než jedenáct kilometrů.
Dálková mezinárodní cyklostezka Bečva – Vlára – Váh, zkráceně Bevlava, propojí po svém dokončení Zlínský kraj se slovenským regionem Považí. V současnosti je už v provozu 35 kilometrů.

CYRILOMETODĚJSKÁ STEZKA ZÍSKALA CERTIFIKÁT

Cyrilometodějská stezka jako první v České republice získala certifikaci Kulturní stezka Rady Evropy, její zástupci převzali dokument z rukou ředitele Evropského institutu kulturních stezek v Lucemburku Stefana Dominioniho.
„Jde o první stezku s tímto certifikátem se zaměřením na slovanské kulturní dědictví. Toto jedinečné uznání, srovnatelné svým významem se zápisem do UNESCO, je velkou příležitostí pro rozvoj mezinárodního kulturního turismu. Uvědomujeme si, jak jsou v současné době hodnoty spojené s cyrilometodějským odkazem, důstojnost člověka či právo na svobodu myšlení, aktuální. Jako partnerská síť se proto zavazujeme předávat cyrilometodějskou tradici a budovat partnerství po celé Evropě," uvedl Lubomír Traub, náměstek hejtmana Zlínského kraje.

KRAJŠTÍ RADNÍ SCHVÁLILI PLÁN INVESTIČNÍHO ROZVOJE VSETÍNSKÉ NEMOCNICE

Radní Zlínského kraje schválili plán investičního rozvoje Vsetínské nemocnice. Hlavním záměrem je výstavba nového centrálního objektu chirurgických oborů, včetně operačních sálů a urgentního příjmu, který bude propojen na nedávno otevřený pavilon interních oborů. Plán řeší nejpalčivější provozní problémy vsetínské nemocnice, kterými je jednak provoz dialýzy ve starém interním pavilonu a zavedení nové diagnostické metody s pomocí magnetické rezonance. Tyto kroky umožní demolici staré interny a přípravu území pro další kroky směřující k dostavbě a modernizaci celého areálu nemocnice.

„Vsetínská nemocnice má jasný výhled, pokud jde o další návazné investice do její postupné modernizace. Po takzvané nulté etapě, zejména v souvislosti s vymístěním pracovišť z nevyhovujících prostor, bude následovat příprava území na stěžejní investici a tou je výstavba centrálního objektu chirurgických oborů," vysvětlila náměstkyně hejtmana Olga Sehnalová, zodpovědná za oblast zdravotnictví.

PŘÍJEM ŽÁDOSTÍ O KOTLÍKOVÉ DOTACE SPUSTÍ KRAJ 14. ČERVNA

Program na výměnu zdrojů tepla v nízkopříjmových domácnostech Zlínského kraje, prostřednictvím něhož je možné zažádat o kotlíkové dotace, vyhlásil Zlínský kraj. Příjem formulářů žádostí o poskytnutí dotace bude spuštěn 14. června 2022 v 8:00 hod. Ukončen bude 31. srpna 2022 v 17:00 hod.

Datum a čas přijetí elektronického formuláře žádosti není rozhodující pro stanovení pořadí žádosti. Aktuální informace jsou uvedeny na stránkách www.kr-zlinsky.cz/kotliky nebo je možné se obracet na infolinku 577 043 411, případně na e-mail: kotliky@kr-zlinsky.cz.

PODPORA PRO PĚT FILMOVÝCH PROJEKTŮ

Vznik pěti filmových projektů ve Zlínském kraji podpořili krajští radní a doporučili zastupitelům rozdělit mezi tyto projekty šest milionů korun z krajského dotačního programu na podporu audiovizuální tvorby. Finanční podporu ale musí ještě schválit krajští zastupitelé na konci června.

„Filmování přináší Zlínskému kraji řadu výhod. Produkční týmy využívají při natáčení služby a dodávky zdejších firem, nabízejí pracovní příležitosti místním filmařům, technikům, hercům i studentům. Zapomenout nelze ani na významný marketingový efekt spočívající v propagaci a zviditelnění našeho kraje," řekla radní Zlínského kraje pro oblast kultury Zuzana Fišerová.

PĚT ELEKTROMOBILŮ DO SOCIÁLNÍCH SLUŽEB

S ohledem na ekonomickou i ekologickou udržitelnost chce Zlínský kraj postupně zavádět elektromobily do svých organizací. Aktuálně dostanou nové vozy v souhrnné ceně 5,9 milionu korun dvě příspěvkové organizace Sociální služby Vsetín a Centrum ÁČKO Valašském Meziříčí. Téměř devadesát procent sumy pokryje dotace z Evropské unie a ze státního rozpočtu, zbývající část doplatí Zlínský kraj. „Stávající vozidla v zapojených sociálních službách jsou často na hranici své životnosti. Tímto projektem chceme zahájit obnovu vozového parku v sociálních službách způsobem, který je ekologický a vhodný pro městský provoz," řekla statutární náměstkyně hejtmana Hana Ančincová, zodpovědná za sociální resort a za oblast životního prostředí.

JSEM STRAKA,
KTERÁ LIDEM VYBÍRÁ PŘÍBĚHY A PAK JE VYPRÁVÍ OSTATNÍM

JEHO HLAS ZNÍ ÉTEREM UŽ 22 LET. POSLUCHAČI ČESKÉHO ROZHLASU JEJ ZNAJÍ PŘEDEVŠÍM Z VYSÍLÁNÍ STANIC BRNO A ZLÍN. OBJEVUJE SE ALE PRAVIDELNĚ TAKÉ NA RADIOŽURNÁLU I VLTAVĚ A DALŠÍCH CELOSTÁTNÍCH STANICÍCH. ŘEČ JE O REDAKTOROVI ČESKÉHO ROZHLASU ROMANU VERNEROVI.

autor: Miroslav Urubek
foto: Dalibor Glück, archiv Romana Vernera

Jak už to bývá, na začátku svého profesního života byl na hony vzdálen od shánění novinek. Mladý vyučený dřevař nejprve pracoval v lese a po nějaké době dostal práci v zemědělském družstvě.

„K něčemu takovému jako rozhlas nebo novinařina jsem nikdy netíhl. Pravda, hodně jsem četl, ale nikdy jsem k práci s jazykem nesměřoval. Navíc jsem byl obrovský trémista. Takže přednést básničku před celou třídou bylo pro mne martýrium. Myslel jsem si, že dožiju jako jezeďák, jak se tehdy říkalo, protože ještě po revoluci jsem pracoval v zemědělském družstvu a byl jsem, dá se říct, spokojený," vzpomíná na svůj „minulý" život známý novinář. Čert ale nikdy nespí a každý se nakonec dostane tam, kam patří. „Vysloveně náhodou jsem se přes jedno malé periodikum, které vzniklo ve Zlíně po revoluci, dostal až k rozhlasu."

S novinařinou začal v devadesátých letech. Jako novinářský elév startoval svou kariéru v periodiku Region 2000, který se krátce po jeho nástupu proměnil ve Zlínské noviny. Tam pracoval do konce roku 1999 jako fotograf

a píšící redaktor. Jako reportér se díky tomu dostal s Adrou až do bosenského Mostaru, poničeného válkou v bývalé Jugoslávii.

Odsud pak přeskočil přímo do Českého rozhlasu. „Byla to opět spíše šťastná náhoda. Na nejrůznějších tiskovkách jsme se hodně potkávali s tehdejším technikem Českého rozhlasu Rudou Maňasem. Jednou za mnou přišel a říká, že rozhlas hledá redaktora. Bránil jsem se, že na to nemám. Zmínil jsem svůj stud, svou trému a verbální nevybavenost. Přesvědčoval mě, že to musím zkusit. Na konkurz jsem nakonec šel. Kupodivu mě vzali a vykovali mě, protože začátky nebyly jednoduché. Najednou jsem mohl dělat úžasnou práci, o které jsem nikdy ani nesnil. Samozřejmě jsem se přitom musel naučit spousty nových věcí," hodnotí začátek své rozhlasové práce Roman Verner.

A měl opravdu co dělat. Vpadl po hlavě do práce rozhlasového novináře v turbulentní době, kdy se ve studiích měnila záznamová technika. „Musel jsem se učit jednak rozhlasovou novinařinu, která byla úplně jiná, než jakou jsem poznal v novinách, a zároveň jsem se učil ovládat techniku. Vůbec jsem si nemyslel, že to přežiju ve zdraví," směje se dnes nejdéle sloužící redaktor ve zlínském studiu Českého rozhlasu. „Už jsem tu dvacet dva let."

Za tu dobu se musel několikrát přizpůsobit technologickým novinkám ve své práci. „Klasické kotouče mě naštěstí minuly. Na ty jsem se už díval jen jako na archiválie, byť tady ty stroje stále byly. Obdivoval jsem kolegy, staré kozáky, kteří na nich dokázali stříhat reportáž. Není to opravdu jednoduché a na těch kotoučích opravdu neplatí krok zpět. Jednou to člověk vystřihne, a pokud si pásek neschováš, tak už ho nenajdeš. Já už jsem začal digitální éru. Chviličku jsme měli k dispozici něco jako kazetové magnetofony a pak už to šlo rychle dopředu. Nastoupily minidisky a potom už digitální rekordéry."

Za ty dvě desítky let, změnila se nějak profese rozhlasového novináře?

Co se týče Českého rozhlasu, tam je to spíše stabilnější. Máme kodex, podle kterého musíme pracovat. Samozřejmě samotná novinařina je i v rozhlase díky novým technologiím dynamičtější a je u posluchačů rychleji. Dřív se zprávy posílaly různými kanály. Nebylo to všechno online. Principy jsou ovšem stále stejné. To je doménou Českého rozhlasu. Dbá se na to, aby se vše dělalo tak, jak má. Prazáklad rozhlasové novinařiny se v podstatě nezměnil, ale jde tam spíš o rychlost přístupu k informacím, přenos k posluchačům. Témata jsou v podstatě stále stejná. Lidské příběhy, co lidi opravdu trápí, nebo těší, je tam spousta kultury, folkloru.

Co je vaše, řekněme, top téma?

Vždycky jsem tíhl, a je to zřejmě i mým vzděláním, k ekologii a ochraně přírody. Mám rád třeba nedávno dokončené sčítání šelem, pěstění lesů a podobně. Bohužel kůrovec způsobil, že z témat voňavých a zelených se stala témata zaschlá a žlutá, takže jsme sledovali, jak mizí obrovské plochy kvůli kůrovci, ale i to je téma zpravodajské. Člověk musí dělat všechno. Jsou témata, kterým úplně nerozumíš. Jak říkají herci, dostaneš protiúkol. Musím si danou oblast prostě dostudovat a něco mi do hlavy opravdu neleze.

A co je tedy pro změnu vaším protiúkolem?

Třeba ekonomická témata anebo justice. Vyhledávat v justičních databázích a zpracovat úřednické formulace, to pro mne není nic snadného.

Máte reportáž, na kterou rád vzpomínáte?

Vždycky rád vzpomínám na tradiční kosení orchidejových luk v Bílých Karpatech s Mirkem Janíkem na Kosence ve Valašských Kloboukách. To jsou krásné věci. Dnes jsem se zrovna vrátil ze zoologické zahrady, kde otevřeli novou expozici. Pak samozřejmě divadlo, když se chystá nějaká pěkná premiéra. Festival Neznámá Země, cestovatelé. To jsou témata, která mě baví a která opravdu dělám rád. Jezdíme třeba kolem Baťova kanálu a díváme se, jak to tam vzkvétá. To jsou pěkné reportáže.

Potkal jste během natáčení spousty zajímavých osobností. Můžete pár jmen vzpomenout?

Za všechny musím vzpomenout pana Zikmunda, protože s tím jsme spolupracovali hodně. Byl častým hostem v rozhlasu nejen

tady ve Zlíně, ale i v Brně nebo v Praze. Bohužel loni odešel. Na něj opravdu vzpomínám hodně, protože to byla osobnost, která dokázala inspirovat. Třeba pro mě, velkého nepořádníka, co se týče ukládání materiálů, dat, poznámek, to byl velký učitel. On byl až puntičkář. Přesně zaevidované měl opravdu všechno. Dále to byl obuvník pan Pivečka ze Slavičína, další velká osobnost zdejšího regionu. Potkal jsem spoustu herců na dětských filmových festivalech. Co mě tak hodně utkvělo v paměti, bylo povídání s režisérem Danielem Bergmanem.

Čím vším jste si v rozhlase prošel?

Redaktorem jsem doteď. Chvilku jsem pracoval jako editor zpravodajství, než se našel nový. Moderoval jsem jednu dobu Noční linku, na které se moderátoři střídají. Je to takový putovní pořad.

Moderování zpočátku bylo více. Byly to v podstatě diskuzní pořady. To mě bavilo, bylo to moc fajn. Dělal jsem třeba pořady typu Rendez vous, které posluchači v Českém rozhlase mohou stále slyšet. To bylo pěkné. Tam si člověk zval zajímavé lidi a byl v kontaktu s posluchači. Zpravodajství, u kterého jsem potom zůstal na plný úvazek, mi zase dává hodně v tom, že je člověk pokaždé na jiném místě a s jinými lidmi. Je to pestrá práce. Byť se mnoho událostí opakuje, zase jsou tam jiní lidé.

Největší adrenalin v rámci práce v Českém rozhlase?

Vrbětice. Myslím si, že nebylo nic horšího, co nás tady v regionu potkalo. Samozřejmě záplavy, to bylo velké neštěstí, ale to jsem zažil ještě coby píšící novinář. Jako rozhlasák zmíním ještě střelbu v Uherském Brodě, což mělo daleko tragičtější následky než třeba Vrbětice. To byly události, které pro nás byly náročné jak fyzicky, tak psychicky. Člověk se musel obrnit. V podstatě teď také válka na

Ukrajině k nám přivádí spoustu lidí, kteří ten osud mají naprosto děsivý, a protože jsou to z devadesáti devíti procent ženy s dětmi, tak se člověku opravdu občas derou slzy do očí, když s nimi mluví. Jsou to osudy, které bych nikomu nepřál.

Jste takovým nestorem zlínského studia. Chodí za vámi kolegové na rady?

Ti mladí jsou velice šikovní. Je jasné, že když někdo z kolegů nastoupil, potřeboval zaučit hlavně v našich systémech. K nám chodí už lidé, kteří mají představu, jak se novinařina dělá, tady se to samozřejmě doučí. Ale ano, občas se někdo ještě na něco zeptá. Ale hlavně zpočátku využívají moji bohatou databázi kontaktů.

Netáhlo vás to po tak dlouhé době profesně někam jinam? Co vás na rozhlasové novinařině stále baví?

Kupodivu netáhlo. Nevím, čím to je, ale mě to baví pořád. Někdo mluví po pár letech o vyhoření. Čím jsem starší, tím mi možná trvají některé věci o něco déle. Ale nabuzuje mě to, že se pořád děje

něco nového, musíš být stále ve střehu. Těším se, že zase někoho zajímavého potkám, že si budeme povídat o něčem, co neznám. Vlastně si rád s lidmi povídám.

Nějaká veselá historka z natáčení?

Co si vzpomínám a je to publikovatelné, když jsem při natáčení spadl z popelářského auta. Naštěstí se nikomu nic nestalo. Jenom jsem prostě během jízdy vystoupil z kabiny, řidiči jsem zamával a pustil jsem se a skácel se na chodník. Lidé, co šli kolem, to měli jako takový parodický výstup.

Co například klasické rozhlasové nehody jako jsou přeřeky a podobně?

Určitě ano. Toho bývala spousta. Teď si na sebe dáváme pozor. Ve zpravodajství je to tak, že člověk zprávy chystá dopředu, takže k tomu může dojít maximálně při živém vstupu. Ale protože jsou to chvíle hrůzy, když se spleteš, tak jsem to všechno zapomněl a při té přípravě zpráv a reportáží to člověk většinou vychytá. Marně vzpomínám, co by

stálo za zmínku… Mám prostě nudný zpravodajský život.

Jste také fotografem. Dokonce jste i chvilku fotografii studoval. Už jste měl nějakou výstavu?

Kdysi dávno nějaká výstavka ve Zlíně byla. Pár mých fotografií visí i na rektorátu Univerzity Tomáše Bati, kde si vybrali z prací od různých fotografů tady z regionu. Ale teď na to není ani moc času. Reportáže v rozhlase dokumentujeme fotkami z mobilů. Jsou to stovky snímků a vypadá to, že si je proberu až v důchodu, protože na to teď není čas. Uměleckou ani dokumentární tvorbu zatím nemám shrnutou.

Jste i vášnivým motorkářem. Máte i svůj gang?

Holešovský klub Býkeři. Máme ve znaku býka, jako bajker. Je to taková slovní hříčka. To je moje velká láska, která se táhne zase nějak od mladých let. Každý kluk měl pionýra nebo jakoukoliv motorku. Pro pracovníka v lese byla navíc motorka nezbytným dopravním prostředkem. Takže mě provázela od mé puberty až doteď. Donedávna jsem sedlal Suzuki Marauder VZ 800, teď jsem zdědil Hondu 600 Shadow.

Máte i následníka trůnu, co se novinařiny týká…

Ano. Syn Michal pracuje na editorské pozici v České tiskové kanceláři.

Na kterých stanicích vás mohou lidé slyšet?

Český rozhlas Zlín, Český rozhlas Brno, což jsou regionální stanice, potom celostátní Radiožurnál, Český rozhlas Plus. V době konání dětského filmového festivalu připravuji zprávy pro Rádio Junior a samozřejmě Vltavu díky našemu divadlu a spoustě dalších skvělých kulturních institucí jako je filharmonie a muzeum. Dá se říct, že se občas objevím na všech hlavních stanicích Českého rozhlasu.

Nejdůležitějším nástrojem rozhlasáka je hlas. Jak jej udržujete? Říká se, že by měl mít ten správný témbr… Kouříte třeba?

Kupodivu s kouřením jsem přestal s nástupem do rozhlasu, protože mi to naopak nedělalo dobře, byť jsem nebyl nikdy žádný velký kuřák. Hlas mám tedy položený spíš výše. Chtěl bych mít někdy hlas jako Gregor Martin Papuček, náš maďarský zpravodaj, ale to se mi asi nikdy nepodaří. Takže jsem spokojen s tím, co mám. Co se týče údržby, je to opravdu problém. Snažím se hlavně v zimě být na ten hlas opatrný. Nekřičet. Člověk si musí uvědomit, že jej hlas živí. Někdy se angíně a chrapotu nevyhneš. Když se to stane, člověk zajde do lékárny a tam si pomůže. Důležité je jednoduše hlas nepřetěžovat.

Co si na práci v rozhlase považujete nejvíc?

Je to radost, ale zároveň odpovědnost, protože zprávy musí být pravdivé. To je to nejdůležitější. Když to obrátím, jsem taková straka, která vybírá lidské příběhy a pak je vypráví ostatním. Jsem rád, že to lidem mohu díky rozhlasu říct. Jsem rád, že jsem součástí rozhlasu, kterého si nesmírně považuji, a jsem velmi vděčný, že tu práci můžu dělat.

ROMAN VERNER

- Narodil se ve Větrově u Frýdlantu v Čechách v roce 1961.
- Mládí prožil v Prostějově.
- Žije s manželkou Ludmilou v Rymicích na Kroměřížsku.
- Má tři děti a šest vnuků.
- Vyučen v oboru lesní mechanizátor na odborném učilišti ve Slavkově u Brna.
- Maturitu složil na střední lesnické škole ve Šluknově.
- V devadesátých letech začínal jako píšící novinář v Regionu 2000, který byl později přejmenován na Zlínské noviny.
- V Českém rozhlase pracuje od konce roku 1999 jako redaktor zpravodajství.

KRÁTKÉ ZPRÁVY

NOVÝM ŘEDITELEM DIVADLA BUDE JOSEF MORÁVEK

Městské divadlo Zlín bude mít po dvanácti letech nového ředitele. Stane se jím Josef Morávek, který se v posledních letech věnoval především podnikání v oblasti internetových projektů, ale původní profesí je divadelní režisér. Působil i jako umělecký šéf zlínského divadla.

„Panu Morávkovi gratuluji. Jeho nespornou výhodou je značná míra znalosti zlínského divadla. A to nejen proto, že tu v devadesátých letech pracoval jako umělecký šéf, ale především proto, že svou vazbu na Zlín nikdy nepřerušil. Jsem připraven mu funkci ředitele co nejlépe předat," komentoval rozhodnutí výběrové komise a rady města Petr Michálek.

Josef Morávek se narodil 20. prosince 1959. Je absolventem oboru činoherní režie na brněnské JAMU. Jako režisér působil od poloviny osmdesátých let v řadě českých divadel. Od roku 1991 do roku 1995 byl uměleckým šéfem Městského divadla Zlín.

PO OTROKOVICKÝCH STOPÁCH FIRMY BAŤA

V Otrokovicích otevřeli novou turistickou stezku. Po místech úzce spjatých s historií firmy Baťa návštěvníky nově provede přibližně čtyřkilometrová Stezka Baťovem.

Trasa doplňuje dva městské turistické okruhy a také tři stezky Branou do Chřibů. „Po startu v přístavišti Baťova kanálu vás čeká např. čtvrť typických cihlových domků, architektonický klenot Společenský dům, přilehlý park se sochami Tomáše a Jana Antonína Bati, obchodní dům, můžete si projít někdejší továrnu, uvidíte koupaliště s originální skluzavkou ve tvaru střevíčku, ale i tzv. Ruský dům, vybudovaný ve stylu socialistického realismu," vypíchl několik zajímavých bodů na trase Zdeněk Čík z Otrokovické Besedy.

Trasa je sjízdná i na trekovém či horském kole. Okruh je značen červeným Baťovským „B" s bílými šipkami určujícími směr cesty. Pokud si turisté po cestě obejdou i rekreační nádrž Štěrkoviště, urazí celkem 5,8 km.

DO ZIKMUNDOVY VILY SE NÁVŠTĚVNÍCI PODÍVAJÍ UŽ LETOS

Fanoušci legendárního dua H+Z jásají. Zikmundova vila ve Zlíně se veřejnosti otevře už letos v září.

„Miroslav Zikmund považoval za svůj životní úkol otevírat svět lidem. A našim úkolem je teď oplátkou otevřít jeho dům světu," uvedl předseda Nadačního fondu Zikmundova vila Čestmír Vančura.

Důležitým partnerem projektu se stalo norské Muzeum Kon-Tiki a zlínské Technologické inovační centrum. Návštěvníci se tak budou moci seznámit nejen s domovem Miroslava Zikmunda, ale také s osobností Thora Heyerdahla, o jehož odkaz se stará právě partnerské Muzeum Kon-Tiki.

Provoz Zikmundovy vily bude ze začátku zkušební, aby její vedení zjistilo ekonomickou a personální náročnost. „V rámci pilotního provozu počítáme s jedním prohlídkovým dnem v měsíci, kdy se ve vile vystřídají až čtyři skupiny vždy o šesti návštěvnících. Vstup bude, stejně jako např. ve vile Tugendhat, možný po rezervaci předem," vysvětlila ředitelka Nadačního fondu Zikmundova vila Magdaléna Hladká.

NA HOSTÝNĚ BUDE DŘEVĚNÝ BETLÉM V ŽIVOTNÍ VELIKOSTI

Studenti Střední školy nábytkářské a obchodní vyrobí nový dřevěný betlém, který letos ozdobí schodiště u baziliky na Svatém Hostýně.

Vhodné dřevo zajistili studentům lesníci Arcibiskupských lesů a statků Olomouc. „Matici Svatohostýnské jsme věnovali celkem šest kusů lipových výřezů, každý o délce dva metry. Dříví musí být kvalitní, bez suků a dostatečně rovné, aby z něj bylo možné vyrobit krásné a trvanlivé sochy bez kazů," vysvětlil jednatel společnosti Arnošt Buček.

Dřevěný betlém v životní velikosti plánuje Matice Svatohostýnská spolu s duchovní správou na Svatém Hostýně umístit přímo před baziliku Nanebevzetí Panny Marie. „Plánujeme s žáky vyrobit šest soch za použití motorových pil a řezbářských dlát. Sochy budeme vytvářet v průběhu měsíce září, takže na Svatém Hostýně by si je poutníci mohli poprvé prohlédnout už během letošních vánočních svátků," uvedl vedoucí učitel odborného výcviku Miloslav Zaorálek.

Obec Francova Lhota

SAMOHÝL MOTOR

Autorizovaný prodej a servis vozů
ŠKODA, Volkswagen, Mercedes - Benz a Audi

samohylmotor.cz

UNIQUE Textiles s.r.o.

VRÁBLÍK

Na trhu jsme už 28 let,
od svého založení
zůstáváme rodinnou firmou

vrablik.cz

Kotrla a.s.

climax SUNSCREENS

Největší výrobce
stínění v České republice

climax.cz

Maršálek, Žíla & Partneři s.r.o.
Advokátní kancelář ■ law firm

Právníci, na které je spolehnutí

marsalekzila.cz

Obec Horní Lideč

mitmetal

Dodávky pro petrochemické,
energetické a stojírenské provozy.

mitmetal.cz

Krajská hospodářská komora Zlínského kraje

HANÁK

Široký sortiment kvalitních
kuchyní a nábytku. Třicet let tradice

hanak-zlin.cz

Vážení podnikatelé,

Podpořte Magazín PATRIOT, unikátní projekt, který kraji nemá obdobu.
Vaše inzerce osloví až 10 000 čtenářů v segmentu střední a vyšší třídy.

LEXUS RX 450H LUXURY.
REKLAMA NA TICHO

KDYŽ SI MÁME POPRVÉ ZADAT S LEXUSEM, NEMŮŽEME JINAK NEŽ S JEJICH VELEÚSPĚŠNÝM MODELEM RX, KONKRÉTNĚ S JEHO ČTVRTOU GENERACÍ. PŘED SHOWROOMEM LEXUS OSTRAVA V AREÁLU AUTOBOND GROUP, KTERÝ JEŠTĚ VONÍ NOVOTOU, MĚ UŽ OČEKÁVAJÍ. JAKUB KREČMER, VEDOUCÍ PRODEJE, A HLAVNĚ TEDA TEN HNĚDÝ ŠVIHÁK, RX 450H.

autor: Václav Menšík
foto: Radim Kolibík

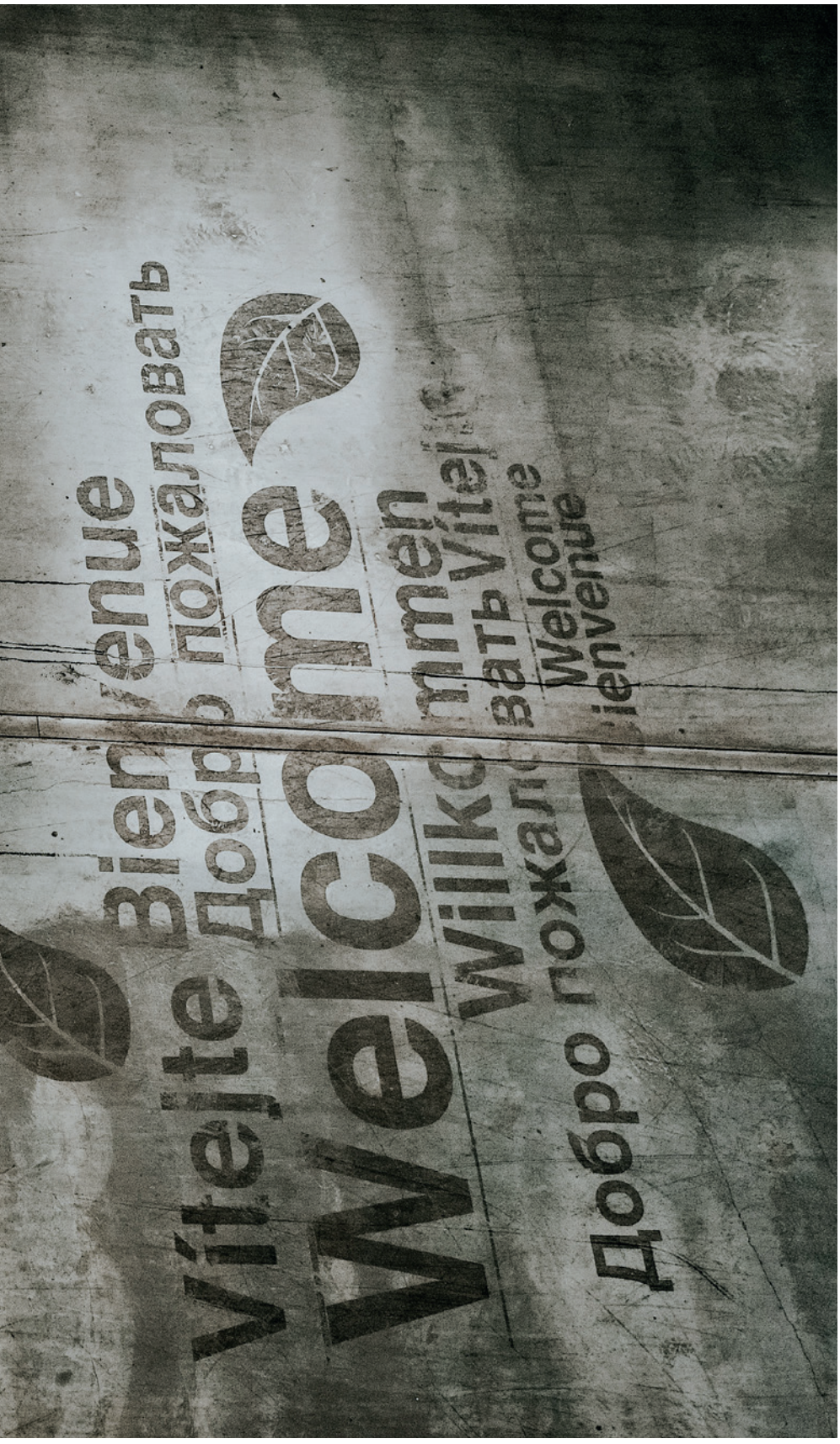

Ano, samozřejmě je to hybrid s nejlepší hybridní technikou od Toyoty, jak se na Lexus sluší a patří. Pod kapotou má poctivý benzínový šestiválec, ale planetě to kompenzuje dvěma elektromotory, na každé nápravě jedním, takže karma zůstane v pořádku. Ve variantě Luxury obouvá dvaceti palcová kola a má ten zvláštní hnědý metalický lak, který v aprílovém počasí, jež panuje na konci srpna, hraje každou minutu jiným odstínem.

Vizuální orgie přeruší déšť, takže ukončíme pochlebování a rychle usedám dovnitř. Sotva za sebou zavřu dveře, doslova všemi smysly cítím, jak moc mě chce Lexus hýčkat. Dřevo je dřevěné a vypadá úžasně až člověk žasne, jak relativně malý detail dokáže úplně změnit atmosféru v interiéru. Do sedačky ze světlé superjemné semianilinové kůže by se běžný smrtelník málem bál sednout, ale to by byla velká chyba! To pohodlí a zároveň jistota, kterou sedák poskytuje, na to se budu těšit každé ráno, když se budu k Lexusu vracet.

Než vyjedu, dávám si na čas a pečlivě nastavuju sedačku, sklon sedáku i jeho výšku, opěradlo a tuhost opěrky. Vše hezky kulturně elektricky, stejně jako volant. V Lexusu se prostě za páky netahá. Po pár minutách jsem spokojený, a krom příjemného a přirozeného komfortu si všímám výborného výhledu a skvělé čitelnosti optitronových přístrojů.

Stěrače i světla přepínám na automatiku, stejně tak komfortní funkce sedačky. Lexus ví přece nejlépe, jestli mé zadní partie potřebují ohřát nebo chladit.

Už po prvních metrech cítím ten klid a mír, který mě bude provázet

celým týdnem. V Lexusu tomu říkají Omotenashi, což znamená japonskou pohostinnost. A vážně to nelze popsat lépe. Pohostinnost, jakou vám žádné jiné auto nenabídne, to se prostě musí prožít. A přesně proto je tady program „Zažít Lexus", který vám během týdne umožní pochopit, že Omotenashi vážně není jen reklamní slogan. Stačí se zastavit v Lexus Ostrava v areálu AUTOBOND GROUP a oni už všechno zařídí. Itinerář, ubytování, rezervaci v restauracích po cestě. Prostě úplně všechno. U Lexusu vážně nečekejte jen obyčejnou zkušební jízdu.

Já po klasickém testovacím týdnu a při plné příčetnosti prohlašuji, že v žádném autě jsem se necítil tak bezpečně a vyrovnaně. Jedu si v Lexusu a vím, že mě neohrozí ani kdybych v protisměru potkal Tatru s pískem nebo na zasekané Rudné narazil na partičku, která se snaží u krajnice prodávat kočičí zlato. Tohle není žádné kamikadze, je to vyrovnaný budhistický mnich. Působí nenápadně, klidně a rozvážně, ale když jde do tuhého, můžeš se na něj spolehnout. Z celého auta vyzařuje klidná síla japonského bojovníka, který se o tebe postará s pokorou a precizností.

Najít v Ostravě děravou silnici není problém. Ale najít takovou, která by Lexus vyvedla z konceptu, to už není jen tak. Plavně se přenáší přes díry velikosti jámy na Jeremenku a hluk, stres, špínu i volební kampaně nechává někde tam venku.

To auto je prostě ingot. Oni jej snad dělali jen z damaškové oceli, kterou jsou po staletí zvyklí používat při kování samurajských mečů. Fakt jsem se snažil, vymetal jámy, křížil nápravy, lokty i koleny drtil interiér. A nic. Prostě jsem si nevrznul. Ani náznakem! K příkladnému odhlučnění a puntičkářskému zpracování interiéru si přidejte dokonalé audio s patnácti reproduktory, které designoval Mark Levinson, všechny moderní asistenční systémy, kamery okolo celého auta, adaptivní tempomat s funkcí stop and go, head-up displej, vedení v pruzích a je jasné, že jízda Lexusem je vážně balzám. Systémy fungují naprosto spolehlivě. Taky jsou japonské, že. V kolonách, kterých je letos v Ostravě zase o něco více než loni, nemusím nic řešit, adaptivní tempomat sám zastaví a když se vláček konečně zase pohne, Lexus se sám rozjede. Často jen na elektřinu, tiše a bez lokálních emisí. A já si místo rozčilování se nad diletantstvím správců silnic můžu v klidu hrát s audiem. Nebo stahovat okýnka. Protože to je něco dokonalého! Okna se stahují i vytahují bleskurychle a absolutně tiše, aby na konci

RX 450h
LEXUS
OSTRAVA

dráhy plynule zpomalila a nádherně měkce zapadla. Běžte to vyzkoušet, protože to řekne o Lexusu víc než celá tahle přehnaně dlouhá recenze.

Všechna auta se během testu snažím dostat do rozličných situací, i těch, které jim nemusí úplně chutnat. Takže i tohle luxusní SUV muselo na klikatou okresku. Bylo po dešti, což letos v létě už nikoho nepřekvapí, i tak přepínám volič jízdních režimů na Sport +, řízení i tlumiče tuhnou, Lexus se přikrčí jak Krpálek před olympijským finále a pak se do toho opře. V prudkých vracečkách mi na výjezdu pomáhá elektromotor na zadní nápravě, přetáčivosti se sice nedočkám, ale je to příjemné a dost to pomáhá trakci na vlhké vozovce.

Trápím Lexus pár desítek kilometrů, tam a zpátky, on si všechno nechá líbit, dokud mě to z ničeho nic nepřestane bavit. Dostali mě tím jejich Omotenashi. Volič jízdních režimů do normálu, hudbu nahlas a zvolnit, naplno si užít tu pohostinnost. Ať chci nebo ne, tohle auto mě do toho klidu prostě dostane. Bodové konto i spolujezdci jásají.

Když jsme u těch spolujezdců, i o ně je příkladně postaráno. Všechna sedadla jsou vyhřívaná, velkoryse tvarovaná, i zadní jsou posuvná a mají elektricky stavitelná opěradla. To je velká paráda na delších cestách, jeden si sklopí opěrák do uvolněnější polohy a hned se mu lépe podřimuje.

I při sedadlech v zadní poloze zůstává velkorysý zavazadlový prostor, který umím otevírat gestem, sice až po přečtení návodu, ale umím. A pod podlahou je dokonce plnohodnotné rezervní kolo! Velká pochvala, protože jen a pouze rezervní kolo je zárukou toho, že při defektu nezůstaneš někde bezmocně viset. Všechny ty moderní opravné sady a zázraky ve spreji jsou dobré sotva tak pro cyklisty. Škoda jen, že u designu roletky kufru tentokrát zvítězil účetní nad inženýrem. Pokaždé, když jsem se snažil roletku ukotvit, kroutil jsem hlavou nad tím, proč si u jinak tak puntičkářsky zpracovaného auta tohle nechali Japonci utéct. Doslova. Jelikož roletka nemá ani vodící lišty po stranách kufru a ukotvit ji v zatažené poloze do těch malinkých prolisů vyžaduje cvik. Jinak se vysmekne a uteče zpátky dovnitř až na konec toho rozměrného kufru.

Další slabiny se na čtvrté generaci Lexusu RX hledají jen těžko, je to prostě výborně postavený kultivovaný hybrid s příjemnou spotřebou, překvapivým komfortem, prostorným a prvotřídním interiérem, nabitý moderními technologiemi. V Ostravě je ještě mají skladem, tak běžte a zažijte to!

TECHNICKÉ PARAMETRY

Lexus RX 450 h 4x4 E-FOUR Luxury

Motor:
zážehový šestiválec 3,5 l,
193 kW, 335 Nm
Elektromotory:
123 kW přední + 50 kW zadní
Maximální výkon soustavy:
230 kW
Zrychlení z 0 na 100 km/h:
7,7 s
Nejvyšší rychlost:
200 km/h
Spotřeba paliva /WLTP/:
7,6 – 8 l na 100 km
Zavazadelník:
539 l
Délka:
4 890 mm
Šířka:
1895 mm
Výška:
1685 mm
Cena testovaného modelu:
1 990 000 Kč včetně DPH

Představujeme Vám společnost MIT METAL POWER, a.s.

Prodej hutního materiálu a dalšího příslušenství pro odvětví strojírenského průmyslu, jaderné energetiky, chemického průmyslu, petrochemie a energetického průmyslu od roku 1995.

Zaručujeme dodávky širokého sortimentu ocelových trubek, dutých profilů, plechů, profilové oceli, armatur, spojovacího materiálu, uložení, těsnění, výrobků dle výkresové dokumentace.

Filozofií naší společnosti je být zákazníkovi co nejvíce nablízku. Neustálá komunikace s našimi obchodními partnery a samozřejmě maximální spolehlivost a solidnost je naším krédem.

Kontakt:
Telefon: +420 604 111 308
E-mail: mitmetal@mitmetal.cz
www.mitmetal.cz

VSETÍN
Pod Žamboškou č.p. 1164
755 01 Vsetín

DOLNÍ BENEŠOV
Bolatická 282
747 22 Dolní Benešov

Martin Sebrala
předseda představenstva

mitmetal

ZPĚVÁK, KAPELNÍK, HRDÝ STRAŇAN

RODÁK Z HODONIC U ZNOJMA, ALE TAKÉ PATRIOT ZE STRÁNÍ, TAKOVÝ JE TŘIAŠEDESÁTILETÝ PETR HOUŠŤ, JENŽ ZA SEBOU ZANECHÁVÁ NESMAZATELNOU STOPU VE VŠECH AKTIVITÁCH, DO KTERÝCH SE PUSTÍ.

autor: Pavel Bohun
foto: Pavel Bohun, archiv Petra Houště

Devětatřicet let je členem vavříny ověnčené dechové hudby Straňanka, z toho jednatřicet roků stojí v jejím čele jako kapelník. Dvě desetiletí působí jako vedoucí mužského pěveckého sboru S. E. N. ve Strání, jehož se stal v roce 2002 zakladatelem, a aby toho nebylo málo, je každoročním organizátorem straňanského festivalu dechových hudeb i tamních setkání pěveckých sborů.

Navíc byl patnáct let v čele Charity Uherský Brod a k tomu ještě zvládl vystudovat dvě vysoké školy.

Abychom mohli spatřit tu pestrou paletu vašich aktivit, musíme zabrousit hlouběji do minulosti, až do vašeho rodiště na jihu Moravy, do Hodonic u Znojma. Jak vzpomínáte na své dětství?

Pocházím ze sedmi dětí a jsem ze všech sourozenců nejmladší. Mezi mnou a nejstarším bratrem byl věkový rozdíl dvacet dva let, což nám ale nebránilo, abychom se měli stejně rádi, jako kdybychom byli k sobě věkově blíž. Rodina na mě měla obrovský pozitivní vliv. Nežili jsme chudobně, ale skromně. Rodičům jsme vykali a vzpomínám, že jsme je například žádali: „Maminko prosím vás kupte nám někdy v obchodě máslo." A ona odvětila: „Na co nám bude máslo, máme přece kačení, husí i vepřové sádlo." A já jí říkám: „No, ale my bychom chtěli zkusit to máslo." Takže ne chudobně, ale skromně. „Mami, kupte nám někdy třeba Gothajský salám." A ona: „Na co? Ve špajzce přece visí uzené, jsou tam škvarky, máme toho málo?" A já na to: „No nemáme, ale my bychom chtěli zkusit něco normálního, co v tom obchodě je, pár koleček obyčejného salámu." Nebo. „Mami, kupme si válendy." A ona jen zakroutila hlavou. „Na co, však každý rok vytáhnete staré strožochy, vyhodíte z nich drcenou slámu, naplníte je čerstvou slámou, celý dům zavoní, spí se vám na tom špatně?" Jenže já jsem chtěl spát i trošku moderněji. Do svých dvanácti jsem spával na strožochu. Televizi jsme měli také až v mých dvanácti letech. Naši žili skromně a vedli nás ke skromnosti, tím pádem si já hodně věcí vážím, jsem tak vychovaný.

Vyučil jste se prodavačem, ale následně jste si doplnil maturitu a posléze jste se pustil i do studií na vysoké škole a dnes se pyšníte hned dvěma vysokoškolskými tituly…

Já jsem nemohl studovat na střední ekonomické škole, kam jsem chtěl původně jít, protože byl tatínek kostelníkem a předsedou lidové strany v Hodonicích. Nebral jsem to ale jako nějakou perzekuci. Říkal jsem si, že se půjdu někam vyučit a mé sestry byly vyučené prodavačky, tak jsem šel na prodavače průmyslového zboží do nábytku. Tu profesi jsem měl rád a když jsem se přestěhoval do Strání, dělal jsem tam vedoucího prodejny v Jednotě. Po revoluci jsem začal podnikat v obchodní činnosti. Trvalo to šestnáct let, zaměstnával jsem deset lidí. Mám úctu k lidem, kteří pracují v obchodech. V roce 1996, ve svých téměř čtyřiceti letech jsem si dodělal středoškolské vzdělání s maturitou. V pětačtyřiceti jsem začal studovat Vysokou školu ekonomickou, dodělal jsem si bakaláře a řekl si, že to už stačí, ale kamarádi a přátelé mě přesvědčili, abych to dotáhl do konce, a tak jsem tu školu završil inženýrským titulem.

Pak začaly studovat vaše děti a vy jste se k nim přidal.

S nejmladší dcerou Petrou jsem vystudoval magisterský titul na Vysoké škole pedagogické – učitelství ekonomických předmětů. Ve svých padesáti jsem dodělal první vysokou a o tři roky později druhou vysokou. No a dcera Eva mi před třemi lety dala k Vánocům dar. Zaplatila mi pohovor a vstupní poplatek na doktorát na pedagogickém vzdělávání. Tak jsem to zvládl v době covidové, obhájil jsem rigorózní práci a vloni v září jsem úspěšně toto řízení absolvoval, získal jsem titul doktor pedagogiky a definitivně skončil s veškerým studiem, poté, co jsem si mezitím udělal MBA, management v sociálních službách. Přesto všechno se tituly nehonosím. Žádný titul nás nedělá výjimečnějšími a lepšími. Je to pouze předpoklad k tomu, abychom díky vzdělání mohli být lepšími pracovníky. Vážím si lidí, kteří něco umí. Jsem ale přesvědčený, že by člověk měl mít zájem se vzdělávat.

Jak vás osud vlastně zavál na moravsko-slovenské pomezí, do největší vesnice Zlínského kraje, do Strání?

Straňané byli zvyklí jezdit na brigády. Kromě jiných oblastí, jezdili také na brigády k nám do Hodonic, do zemědělského družstva, hlavně o prázdninách na sklizeň okurek, ovoce, do vinohradů. Moje pozdější žena dokončila střední školu a 1. září měla nastoupit do práce, takže aby nezahálela doma, jela si přivydělat do Hodonic do družstva. Sbírat okurky. Jeden můj kolega a kamarád jim to odvážel traktorem do Fruty do Znojma a měl zrovna nějaké narozeniny, které slavil a pozval mě do sklepa s tím, že tam bude mít Straňanky. No a takto to dopadlo.

Váš vřelý vztah k muzice vás nasměroval do čela Dechové hudby Straňanka. Jste jejím kapelníkem a přitom nehrajete na žádný hudební nástroj…

Musím přiznat, že jsem kapelníkem z nouze ctnost. Náš kapelník skončil v roce 1990, vzal to po něm na rok náš kolega a muzikant, ale když zjistil, kolik je s tím práce, tak kapelníka přestal dělat a po něm už to nikdo nechtěl vzít. To víte, třináct muzikantů, zpěváci, zvukař, to je hotová malá firma. Autobus objednat, domluvit honorář, poslat plakáty, takové ty běžné manažerské činnosti, nikdo se k tomu neměl. Tak nakonec jsem se s velkou opatrností přihlásil, že bych alespoň to základní udělal. Tak to tedy v roce 1991 naložili na mě. To jsem tam působil osm let a už mi to zůstalo až do dneška. A abych nebyl úplně za blbce, tak jsem se ve čtyřiceti přihlásil na ZUŠ do Hradiště. Tam jsem v té době byl asi nejstarším žákem, platil si školné a tři roky jsem se učil hrát na křídlovku, abych se naučil něco z teorie. Abych něco nasál a nebyl z těch not úplně paf. Nakonec jsem za tuto výuku byl rád.

Kromě kapelničení jste ale ve Straňance především na pozici zpěváka.

Na podzim 1983 mě oslovili, že nemají zpěváka, že mají jen dvě zpěvačky. Straňanka mně totiž hrála na svatbě a kluci z dechovky mě tam slyšeli, jak s kamarády zpívám. A řekli: „Ten Petr nezpívá špatně, zavoláme ho na zkoušku." A tak jsem se do Straňanky dostal.

Časem pod vaším vedením zvítězila Straňanka v celostátní soutěži Zlatá křídlovka – to bylo v roce 2008

a o rok později se stala mistrem Evropy dechových hudeb. To jsou pozoruhodné úspěchy.

Předtím už dvakrát vyhrála Polka fest, což byla hodně populární televizní soutěž. Tak jsme kapelu šperkovali, šperkovali, až do toho stádia, že se nám podařilo Zlatou křídlovku vyhrát. Mistrovství Evropy bylo rok poté poprvé v ČR. Předtím se konalo v Německu, v Rakousku, v Belgii, Holandsku. Říkám, chlapi, do Prahy to přece daleko není – muzikanti totiž neradi cestují. Tehdy jsme byli v laufu, měli nacvičeno, tak jsme zkusili tu Prahu dát a dali jsme ji. Povinné skladby řádně nacvičili, poctivě se připravili a ono to vyšlo. Zážitek to byl úžasný, protože vyhlašování bylo u Křižíkovy fontány v nádherném prostředí i s hymnou. Ještě jsme navíc, krom celkového vítězství, vyhráli v té nejvyšší kategorii profesionálních hudeb. Byl to velký úspěch a doposud z té doby půlka muzikantů v kapele hraje. Od tehdejšího hejtmana Zlínského kraje jsme dostali vyznamenání druhého stupně za vzornou reprezentaci Zlínského kraje, prostě paráda.

Ve Strání jste rovněž vedoucím pěveckého sboru S. E. N. (Senioři energijú nabití). Co je podle vás těžší ukočírovat, dechovku nebo pěvecký sbor?

Každopádně dechovku. Tvoří ji převážně profesionální hráči, ale v tom to není. Mužský pěvecký sbor vystupuje podstatně méně než dechovka, je to sdružení bývalých folkloristů, kterým už sice nohy neslouží, ale hlasy ano. S. E. N. jsem ve Strání založil v roce 2002, jsem rád, že se zaužíval a je tam populární i ten název.

Přiznejte, kterou písničku máte nejraději?

Žádnou takovou nemám. Bavilo mě zpívat písničky z Podluží například od Fanoša Mikuleckého, ale takové se na Strání nezpívají, a tak jsem si musel k těm ze zdejšího kraje hledat cestu. Dnes už rozeznám bohatství, které v těch zdejších písničkách je. Strání, Horňácko, Kopanice, balady, paní Grycová. Jen jsem se je musel naučit poslouchat.

Určitě existuje celá řada hitů, kterých se posluchači dechovek při vašich koncertech se Straňankou dožadují. O jaké šlágry bývala anebo stále ještě je výrazná poptávka?

V současné době je to asi valčík Holuběnka od Jiřího Zmožka, předtím to byla například Falešná frajárka od Blahoslava Smišovského, Zahrada Moravy od stejného autora, apod. Když ale někde hrajeme, často chtějí lidé slyšet skladby od Jana Slabáka. Na východním Slovensku jsme měli dokonce ve smlouvě, že jim tam budeme hrát pouze písničky od Jana Slabáka, kterých máme naštěstí v repertoáru dost, proto nebyl žádný problém, vaše přání je naším rozkazem. Jinde zase nechtějí abychom třeba hráli orchestrální skladby. Nároky posluchačů bývají různé. Někteří nechtějí abychom hráli moderní, muzikálové melodie. Požadují ryzí dechovku, polku, valčík, chtějí si zazpívat.

Jak vnímáte Straňany jako muzikanty a jací jsou podle vás povahově?

Já jsem si Strání zamiloval. Všichni, celá moje rodina v Hodonicích o mně ví, že já jsem tady ve Strání doma dávno, i když Hodonice mám v srdci pořád. Toho nádherného pohledu na Strání do údolí, při sjezdu z Hrabiny, toho se člověk nenají. To já zpomalím, podřadím si na trojku a kochám se.

Jinak ano, Straňané jsou lidé plní energie, výborní muzikanti a zpěváci, impulzivnější, to platí i pro Březovou a Kopanice kolem. Já jsem si mezi nimi našel spoustu přátel a kamarádů a stal se ze mě straňanský patriot, byť to pro některé Straňany nebude tou úplnou pravdou, pro ty holt budu vždy přiženěný a náplava od Znojma. To mi ale nevadí, patří to k názorovým rozdílům. Snažím se obci něco přinést. Vedu dechovku, pěvecký sbor jsem zde založil, už dvacet let pořádáme Festival dechových hudeb i Setkání pěveckých sborů. Cestu k místním mi neskonale usnadnila muzika. Straňané mě překvapili také tím, kolik v sobě mají moudra. Z našich chlapů v mužském sboru kolikrát padají takové perly, glosy situací a událostí, jaké jsem nikde jinde nezažil.

Ve svých 63 letech uzavíráte jednu životní kapitolu, patnáct let v čele Charity Uherský Brod, kde jste řídil 225 zaměstnanců. Jaké to je odcházet po takové době z čela fungující organizace?

Trochu smutné. Patnáct roků je dlouhá doba a za tu dobu jsme udělali spoustu kvalitní práce, ale také navázali mnoho pěkných vztahů. Já jsem měl štěstí na spolupracovníky a téměř se všemi mám kamarádský a možná až přátelský vztah… Takže ano, odcházení je smutné, ale takový je život. Moje maminka říkávala, že pán Bůh ví, co dělá, tak se tím řídím a vím, že na Charitu budu vzpomínat v dobrém. Se spoustou lidí se budu potkávat, ale už ne s oslovením pane řediteli, paní kolegyně, ale jako přátelé. Chtěl jsem pracovat dál, i když v Charitě mi to nebylo zřizovatelem umožněno, což respektuji, jen mě trochu zamrzely ty okolnosti, které mé ukončení provázely, nicméně nejsem z toho špatný, protože něco končí, aby něco jiné mohlo začít. Hledám si ale ještě uplatnění. Chápu, že pro někoho může být limitující můj věk. Mám domluveno, že bych od příštího roku mohl učit na UTB dva předměty z managementu, ale nabízím se dál, účastním se výběrových řízení. Čekám na osobní pohovory. Souhlasím s názorem, že věk je pouze číslo.

PETR HOUŠŤ

- Narodil se 14. 6. 1958 ve Znojmě.
- Vzdělání vysokoškolské, zakončené tituly PaedDr. (doktor pedagogiky), Ing. (řízení firem, ekonomika, management, marketing), MBA (řízení a management v sociálních službách).
- Profesní kariéra: 1976-1983 prodavač, zástupce vedoucího skladu, 1983–2000 vedoucí prodejny, 1991–2006 OSVČ, 2007-2022 ředitel Charity Uherský Brod.
- Je ženatý, s manželkou Veronikou (60 let) vychovali dvě dcery Evu (39 let) a Petru (30) a jednoho syna Vojtěcha (35).
- Mezi jeho záliby a koníčky patří rodina, zejména pak vnuci Vojtíšek, Leontýnka a Verunka, dechová hudba Straňanka, mužský pěvecký sbor S.E.N., četba, dokumenty.

fibocolor
BARVY A LAKY NA DŘEVO
Váš nábytek, schody nebo dřevostavby začnou žít.

KOLIBISKA
budou novým unikátem Valašského muzea

V TUZEMSKÝCH PODMÍNKÁCH NAPROSTO VÝJIMEČNÝ PROJEKT REALIZUJE VALAŠSKÉ MUZEUM V PŘÍRODĚ V ROŽNOVĚ POD RADHOŠTĚM. JEDNÁ SE O NOVÝ AREÁL KOLIBISKA, KTERÝ OD LOŇSKA VZNIKÁ NA ROZSÁHLÝCH POZEMCÍCH ZA VALAŠSKOU DĚDINOU.

autor: Tomáš Svoboda
foto: archiv VMP, janca architect

Kromě toho, že bude autenticky prezentovat různé podoby horského a lesního hospodaření z minulých staletí, nabídne také prvky moderní architektury.

„Myšlenkou vybudovat areál, který bude zaměřen na horské hospodaření, kulturu i způsob života a práce, které se věnovali lidé žijící v horských partiích Beskyd a Javorníků, se v rámci muzea zabývali už naši předkové. Původní záměr vznikl v 70. letech a tehdy byly dokonce vytipovány a vybrány některé historické stavby, které v našich depozitářích až dodnes čekaly na nové využití," říká na úvod Jindřich Ondruš, generální

Výhledna poblíž Jurkovičovy rozhledny bude (nejen) vstupním objektem do nového areálu.

Díky Vyhledně areál doplní i moderní materiály, jako je cortenový plech.

ředitel Valašského muzea v přírodě, jehož dlouhodobým cílem je postihnout život lidí na Valašsku a částečně i na Těšínsku co nejkomplexněji.

Od tradičního městečka a dědiny se nyní dostává k představení samotné krajiny včetně pastvin ve vrcholových partiích hor. „Lidé při obdělávání pozemků museli hospodařit tak, že i na horách měli různá stavení, kterým říkali chléviska, stániska, koliby nebo salaše. Byly to hospodářské stavby, ale některé z nich sloužily i k bydlení. Díky tomu se vytvořil specifický styl života a hospodaření na okolních pozemcích," pokračuje generální ředitel s tím, že hlavní náplní nového areálu je ukázat různé formy horského zemědělství a salašnictví, a to v časovém vymezení od konce 18. století do poloviny 20. století.

AUTENTICKÉ PROSTŘEDÍ

Neméně důležitým aspektem je záchrana zánikem ohrožených objektů lidového stavitelství, které byly do muzea převezeny z různých lokalit. „Na záchranu originálních staveb z terénu se naše muzeum zaměřuje takřka 100 let. Přestože pro Kolibiska byly některé stavby vybrány už v minulosti, finální výběr jsme ještě přehodnotili, a nakonec se nám povedlo zachránit řadu dalších zajímavých staveb," doplňuje Radek Bryol, vedoucí metodického centra a autor ideové náplně projektu Kolibiska, který vznikne na ploše 15 hektarů. Bude tak vůbec největším areálem Valašského muzea.

Jeho součástí budou i stavby, které sice už dříve zanikly, ale odborníci je dokážou vědecky zrekonstruovat podle dostupných archivních zdrojů. „Podobně jako ve Valašské dědině chceme také v Kolibiskách rekonstruovat původní prostředí, takže budeme chtít ukázat charakter dvorů nebo políček v měřítku, které v areálu máme. Jsou to drobné stavební prvky, cestičky, ohrady, studánky či ovocné stromy z krajových odrůd, které již rostou v naší ovocné školce. I díky tomu vytvoříme členité a do velké míry autentické prostředí, na což v novém areálu máme dostatečný prostor," upřesňuje Radek Bryol.

Podle generálního ředitele Jindřicha Ondruše byla přípravná fáze projektu zahájena v roce 2012. Následovalo vyhledávání vhodných staveb, jejich svoz do muzea, obnova do původního stavu a v některých případech již došlo i na umístění do finálního prostoru. Příkladem může být přes sto let stará hájovna z Valašské Bystřice, která naposled sloužila správě Lesů ČR. „Hájovna, kterou právě dokončujeme, byla jednou z posledních staveb svého druhu na Valašsku. Podařilo se nám získat i kontakt na pamětníky, kteří v ní bydleli jako hajní. Bavíme se s nimi o tom, jak to v hájovně kdysi vypadalo a podle jejich vzpomínek uděláme dobovou expozici bydlení," vysvětluje generální ředitel.

Objektem, který vznikne díky vědecké rekonstrukci, bude salaš neboli velká pajta.

Mezi novou architekturu bude patřit také Kobka v kopce s multimediální expozicí.

Mezi celkem 25 objekty, které na Kolibiskách vyrostou, vynikne také panská salaš s pajtou, která bude největší stavbou v areálu. Právě ona bude výsledkem zmíněné vědecké rekonstrukce. Za historickou raritu lze označit kurlok neboli dýmnou jizbu z Těšínska, která byla do Valašského muzea převezena už v roce 1975. „Pokud vše půjde podle plánu, budeme nový areál otevírat v roce 2027. Těšíme se na to, že bude mít skutečně horský a lesní charakter s velkou mírou relaxace, krásných výhledů a možností vnímání autentického okolí. Zároveň naváže na blízkou Jurkovičovu rozhlednu, která stojí na Karlově kopci nad muzeem," sděluje Jindřich Ondruš, podle kterého bude velkou výhodou a také výzvou zejména mimořádná rozloha areálu.

Tradiční lidovou architekturu zastupuje například historická stodola z Těšínska.

„Na 15 hektarech už se dá vytvořit prostředí, které odpovídá konkrétním částem Beskyd. Samozřejmě, že pro návštěvníky to bude náročnější, aby zvládli všechno obejít. Na druhou stranu jim nabídneme jiný zážitek než v Dřevěném městečku nebo v dědině. Opravdu se tam budou pást ovce a budeme ukazovat, jak se kdysi na horách hospodařilo. Předpokládáme, že z provozního hlediska bude prohlídka všech našich areálů celodenní záležitostí," podotýká generální ředitel, podle kterého rozpočet projektu přesáhne 200 milionů korun a muzeum jej financuje především z grantů od Ministerstva kultury ČR. Co se samotné realizace týče, využívá nejen vlastních kapacit, ale pracuje rovněž s externími firmami, které mají na starost větší objekty, infrastrukturu nebo soudobou architekturu.

Jedním z největších objektů je hájovna, která byla do areálu převezena z Valašské Bystřice.

PROSTOR PRO MODERNÍ TRENDY

Velmi důležitou roli ve skupině tvůrců nového areálu zastává rožnovský architekt Karel Janča, který je generálním projektantem Kolibisek a autorem novodobých stavebních objektů s názvy Stužka, Výhledna a Kobka v kopce. „Úkolem našeho ateliéru bylo spojit ideu areálu s provozem a infrastrukturou. Také jsme všemu dali potřebný řád ve smyslu legislativy. Nad rámec původních očekávání se objevil prostor přispět i našimi dalšími přístupy a názory. Jejich výsledkem jsou soudobé intervence, které jsme dokázali obhájit před památkáři a vědeckou radou muzea. Moderní stavby přece jen nejsou v takovém areálu úplně běžné," bere si slovo architekt.

Když se blíže seznámíme s jednotlivými stavbami, zjistíme, že Výhledna je v podstatě opozicí vůči nedaleké Jurkovičově rozhledně. Vzhledem k tomu, že stojí na vyvýšeném místě stávajícího požárního

vodojemu, bude její stěžejní funkcí jedinečný výhled, a navíc poslouží jako vstupní objekt do nového areálu s pokladnou, mini-amfiteátrem či technickým a sociálním zázemím. „Výhledna má funkce, které se úplně nehodí do roubené chaloupky. Iniciovali jsme její polohu a navrhli ji s využitím materiálů, jako je beton, corten a sklo. Myslím si, že nevšední výhled může být pro návštěvníky jedním z hlavních lákadel," navazuje Karel Janča.

Další moderní zásahy souvisejí s technickým objektem vodárny, který už v areálu stojí, ale je skrytý za falešnou roubenkou. Železobetonová konstrukce bývalého vodojemu ve tvaru válce o průměru 8 metrů a výšce necelé 3 metry se původně zdála nevyužitelná, ale nakonec bylo možné do ní vlézt a ověřit si, že je stále v dobrém stavu. Otázkou bylo, jak ji využít? „Nakonec jsme se rozhodli vytvořit uvnitř vodojemu prostor, kde můžeme moderními technologiemi podat téma života a hospodaření na horách. Návštěvníci se ocitnou v podzemí, ve zcela jiném světě se špičkovou multimediální expozicí. Zvenčí pak bude mít objekt jen nenápadný prkenný plášť," popisuje architekt.

Původní architektura zachycená na archivní fotografii v areálu Kolibiska opět ožije.

Třetím soudobým objektem bude Stužka neboli nová přístupová cesta jak k areálu Kolibisek, tak do sousední Valašské dědiny. „Zvolili jsme konstrukci tenké mostovky z kartáčovaného betonu, který byl vybrán záměrně, aby jeho odlišení od okolního prostředí bylo jednoznačné. V terénu se přirozeně vine a vede návštěvníka po jasně dané ose. Půjde o moderní prvek, který usnadní nejen orientaci návštěvníků, ale i pohyb údržby po areálu," upozorňuje Karel Janča, kterého těší, že se zástupci Valašského muzea našli shodu a zásadním přístavbám v duchu moderních trendů dali dostatečný prostor i vhodnou náplň.

OŽIVENÍ DÁVNO ZANIKLÉHO SVĚTA

„Nadále se velmi snažíme zachovávat naše kulturní dědictví a také chceme být živým muzeem po vzoru našich zakladatelů. Zároveň respektujeme, v jaké žijeme době, takže části muzea jako služby návštěvníkům, zabezpečení nebo komunikace fungují podle moderních trendů. Právě proto bude všechno kolem areálu Kolibiska nové a moderní," dodává generální ředitel Jindřich Ondruš. Valašské muzeum v přírodě bude mít po dokončení Kolibisek k dispozici na tuzemské poměry unikátní areál, ve kterém opět ožije odkaz předchozích generací. Možnost být u jeho zrodu je pro všechny výjimečnou zkušeností.

„Sledovat, jak se stavby dostávají z terénu do nového prostředí a jak rostou před očima, je krásný pocit. Málokomu se poštěstí tvořit zbrusu nový areál a vracet se do dávno zaniklého světa. Musíme o tom uvažovat nejen ideově, ale i provozně, abychom autenticitu udrželi ve vysoké míře. Věříme, že se nám to podaří a že Kolibiska budou areálem, kde to bude opravdu žít a fungovat," uzavírá naše povídání autor ideové náplně Radek Bryol.

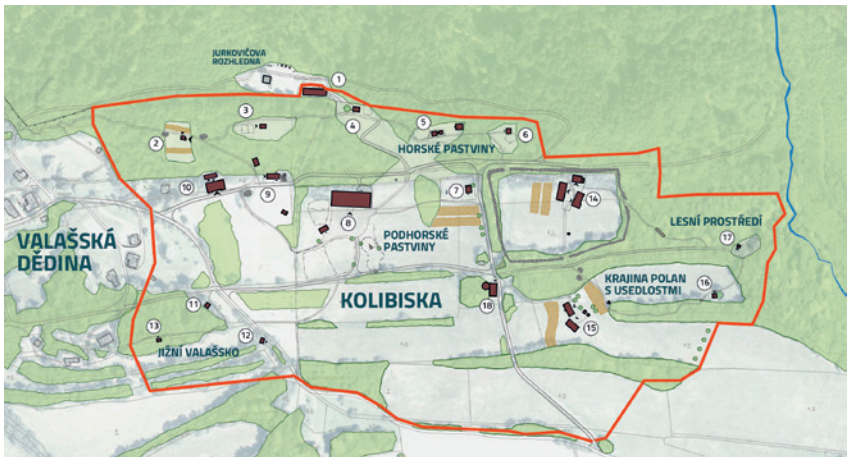

Celkový plán nového areálu s několika různými typy krajiny i prostředí.

unique
TEXTILES

GLASSFIBER REINFORCEMENTS

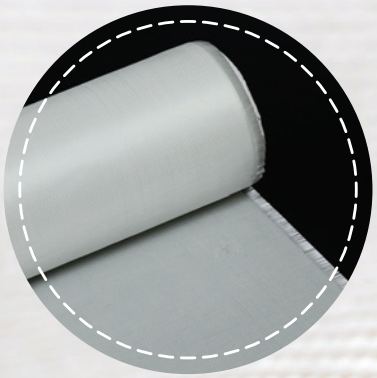

VÁŠ PARTNER

V OBORU TKANIN
A VÝZTUŽÍ ZE SKELNÉHO VLÁKNA

Společnost UNIQUE Textiles, s.r.o., je stabilní českou firmou, která se zabývá výrobou skelných výztuží, jako jsou tkaniny a pásky vyrobené ze skelné příze a také tkaniny a pásky ze skelného rovingu. Skelné výztuže nacházejí využití napříč mnoha průmyslovými obory, mezi které patří výroba sportovního vybavení, např. lodě, surfy, lyže a hokejky, dále potom výroba potrubních a izolačních systémů, výroba ohnivzdorných materiálů, větrných elektráren a v neposlední řadě v automobilovém průmyslu. Během více než dvacetileté historie firmy se nám podařilo navázat dlouhodobou spolupráci s mnoha průmyslovými společnostmi napříč celou Evropou.

STABILNÍ ČESKÁ SPOLEČNOST

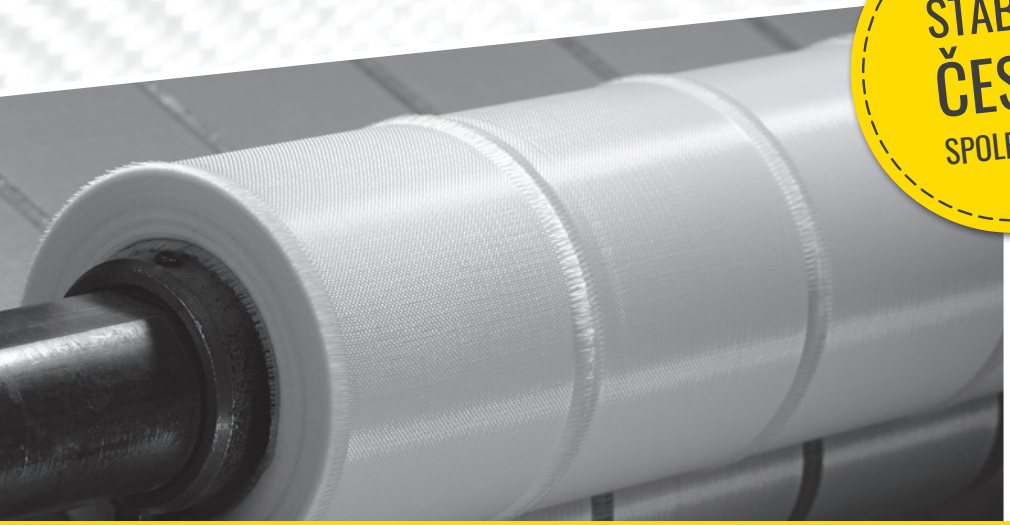

www.unique.cz

Samostatnost 1646, HOLEŠOV

PYŠNÁ MATKA KRÁLE

PSAL SE ROK 2007 A MARTINA KOZELKOVÁ Z KUNOVIC, VELKÁ PŘÍZNIVKYNĚ FOLKLORU, USLYŠELA OD LÉKAŘŮ RADOSTNOU ZPRÁVU: JSTE TĚHOTNÁ. KDYŽ SE JÍ NARODIL CHLAPEC, MĚLA JASNO. NÁŠ KLUK BUDE JEDNOU KRÁLEM KUNOVSKÉ JÍZDY KRÁLŮ, ROZHODLA SE. A JAK ŘEKLA, TAK SE TAKÉ O ČTRNÁCT LET POZDĚJI STALO.

autor: Jan Filgas
foto: Martin Štecher, archiv Martiny Kozelkové

První písemná zmínka o konání slavnosti Jízdy králů v Kunovicích je z roku 1897. Zatím posledním králem byl vloni Daniel Kozelek, syn současné místostarostky Kunovic.

„Ještě když byl Dan úplně miminko, tak jsem šla za hlavním organizátorem kunovických slavností Milanem Staškem s otázkou, jestli může být jednou králem náš syn. Souhlasil. Domluvili jsme se, že to věkově vychází na rok 2018, pak jsme to změnili na rok 2020, aby byl přece jen trochu starší, protože zvládnout celý den na koni není úplně snadné. Bohužel jsem tehdy nemohla tušit, že za čtrnáct let přijde covid," vzpomíná Martina Kozelková.

Jízda králů v Kunovicích se opakuje pravidelně jednou za dva roky, vždy v sudých letech. Kvůli epidemii museli organizátoři ročník 2020 nedobrovolně o rok odložit, ani v následujícím roce se nemohla konat v tradičním květnovém termínu, ale až později v letních měsících, kdy restrikce nebyly tak přísné. Což přineslo mírně kuriozní důsledky v podobě historicky asi největšího a nejstaršího chlapce, který kdy jel v čele Jízdy králů.

„Daniela jako kdyby do všech stran trochu nafoukli, nečekaně rychle během toho roku vyrostl. Už je největší z rodiny. Shodou okolností jsme tehdy pro něj na poslední chvíli sehnali opravdu nádherného koně, obrovského bělouše, žádný větší kůň tam asi nebyl. Někteří členové družiny vypadali vedle něho, jako kdyby jeli na ponících," směje se Martina Kozelková.

I v letošním roce bude slavnost nezvykle v červenci, tentokrát kunovickou Jízdu králů „posunuly" velké opravy centra města a ulic v okolí radnice. Korunu krále od Daniela Kozelka převezme pro změnu možná nejmenší král za poslední desetiletí Martin Libosvár.

Výběr krále alespoň v Kunovicích nemá žádná striktní pravidla. Tím základním je, aby měla rodina nějaký vztah k folkloru, o budoucích králích je rozhodnuto většinou dlouho dopředu. Žádné půtky nebo hádky mezi rodinami se nekonají, obecně platí, že která rodina projeví vážný zájem jako první a splňuje požadavky na věk krále, tak uspěje.

Na roli „matky krále" vzpomíná Martina Kozelková jen pozitivně. „Ten pocit, když náš syn vyjel v čele početné družiny na koni v krásném kroji a s růží v ústech, byl nádherný. Byla jsem ohromně pyšná. Všechny strasti, které jsme měli s přípravou, byly rázem zapomenuty."

Malá vsuvka pro čtenáře, kteří tuto folklorní tradici neznají do podrobných detailů.

Jízda králů patří k nejznámějším folklorním zvykům v zemi. Pochází zřejmě už z pohanských dob. Chlapci spolu soupeřili při vyhánění dobytka a nejlepší z nich se stal králem. Druhý původ tradice vidí etnografové v útěku uherského krále Matyáše Korvína před Jiřím z Poděbrad. Aby se neprozradil svým vzhledem a mluvou, oblékl se prý do ženského kroje a do úst si vložil růži. Růže symbolizuje jednak nevinnost a také snahu o to, aby nikdo nepoznal, že na koni nesedí dívka, nýbrž chlapec.

Chlapec, jehož v daném roce oslav vybrali za krále, tak musí po celou Jízdu králů v ženském kroji sedět na koni a nesmí promluvit.

„I proto bylo možná výhodou, že Daniel už měl čtrnáct. Uvědomoval si odpovědnost, jaká je s rolí krále spojena. Měl i velice hodného koně, takže jsme za celý den ani v přípravě neměli sebemenší problém. Odpočinout si král může jen chviličku během rychlého obědového občerstvení. Zvládl velmi dobře i další povinnosti, které jsou s prezentací spojené, absolvoval rozhovory pro média, televize. Teď už se chystá na úplně poslední úkol, kterým je vždy pře-

JÍZDA KRÁLŮ V KUNOVICÍCH

- Jízda králů má v Kunovicích dlouholetou tradici. Jde o obyčej patrně předkřesťanského původu. V křesťanské chronologii jde o svátek svatodušní, tradičně pořádaný na svatodušní pondělí. V současnosti se přenáší termín jízdy králů do dnů pracovního volna. První písemná zmínka o konání této slavnosti v Kunovicích je z roku 1897. Již v roce 1771 je doložena její obdoba při příležitosti návštěvy císaře Josefa II. na kunovické faře a jeho následného doprovodu do Uherského Hradiště. Šlo o takzvané banderium – skupina místních chlapců, kteří na vyzdobených koních doprovázeli významné osoby, ať světské nebo církevní, při jejich návštěvě obce.
- Jízda králů se zřejmě jezdívala každým rokem až do roku 1914, kdy byla tato tradice přerušena I. světovou válkou. Po jejím skončení byly jízdy králů opět obnoveny a jezdily se pravděpodobně až do roku 1944, kdy byl králem Antonín Hráček. První poválečná jízda králů se konala v roce 1954, v následujícím roce byla zakomponována do spartakiádního průvodu – jinak by se zřejmě nemohla konat. Posledním králem v roce 1956, před dalším přerušením tradice, byl Antonín Hanáček. Následně se jela jízda králů v roce 1962, kdy byl králem František Jurásek, a 1966 pod vedením Tomáše Kučery. Poté, s výjimkou roku 1968, se až do roku 1972 jezdilo každoročně. V roce 1970 jela jízda poprvé a zřejmě i naposledy bez povolení obce (Kunovice byly tehdy částí Uh. Hradiště), jen na příkaz krále Milana Staška.
- Po roce 1972, kdy byl králem Antonín Habarta, byla tradice opět přerušena – tentokrát na dlouhých čtyřiadvacet let. K poslední obnově došlo v roce 1996 z iniciativy Antoše Machálka a za podpory místní samosprávy. Jízda králů tehdy dobře zapadla do průběhu oslav 800. výročí první písemné zmínky o Kunovicích. Od té doby se obyčej koná ve dvouletých intervalech.
- Prvním novodobým králem byl Viktor Horsák, po něm následovali Tomáš Vlachynský (1998) a Jan Rathúský (2000). Prvním králem nového milénia byl v roce 2002 Ondřej Siman a v roce 2004 se stal jeho nástupcem Martin Pěcha, králem jízdy králů 2006 byl Jan Libosvár a v roce 2008 Miroslav Duda, v roce 2010 Adam Joura, v roce 2012 Jakub Machálek. V roce 2014 se stal králem Radovan Siman, který předal královskou korunu Adamu Hlaváčovi (2016). Králem v roce 2021 byl Daniel Kozelek, tím letošním bude Martin Libosvár.

dání koruny novému králi. Ale to se bude odehrávat až v den letošních slavností," popisuje matka zatím posledního kunovického krále.

Pro rodinu každého krále je Jízda králů mimořádně prestižní událostí. A také i nemalou finanční zátěží. Což ale může každá rodina ovlivnit tím, do jaké míry se oslav chopí. „My jsme pozvali celou širokou rodinu. Protože jsme se s mnohými příbuznými i kvůli covidu dlouho neviděli, tak jsme Jízdy králů využili k setkání opravdu všech příbuzných. Platí, že úkolem rodiny krále je pořídit dva kroje, jednak mužský, jednak ženský. Musí pohostit také královskou družinu. A samozřejmě i příbuzenstvo. Každá rodina si sama rozhoduje, jak to pojme. Myslím ale, že peníze v tomto případě nejsou to hlavní, mnohem důležitější jsou pozitivní emoce, které jsou se slavností spojené. A když je králem váš syn, tak jsou to pocity k nezaplacení," dodává Martina Kozelková.

Při letošní červencové Jízdě králů už nebude v roli matky krále, nicméně starostí má možná ještě více než v předchozím roce. Na kunovické radnici odpovídá ze školství, sport a kulturu, takže má logicky na bedrech veškeré záležitosti, které v souvislosti s touto akcí zajišťuje právě město.

Je jich požehnaně. Pro Kunovice jde o největší akci, kterou radnice pořádá. Během Jízdy králů navštíví město tisíce návštěvníků, i samotná organizace je mimořádně logisticky náročná. Pomáhají prakticky všichni zaměstnanci městského úřadu a desítky dalších dobrovolníků. Organizační tým čítá kolem stovky lidí.

„Já jsem vždycky vnímala Jízdu králů jen z pozice tanečnice, zpěvačky, prostě jako účinkující. Vloni jsem si to vyzkoušela jako matka krále a zároveň také jako místostarostka. Mělo to i docela vtipné momentky, kdy jsme museli s manželem doma přivítat družinu, pak jsme se chvíli vezli v kočáře jako královská rodina, vzápětí museli rychle utíkat

na radnici, abychom tam celý průvod přivítali. Manžel je také zastupitel, takže se nám role organizátorské i rodičovské během celých příprav i během slavnosti prolínaly. Přestože manžel není folklorista, neuvěřitelně mě i syna ve všem podporoval. Bylo to obohacující, získala jsem k Jízdě králů ještě bližší vztah, jiný pohled. Díky tomu teď ještě mnohem více vnímám, jak důležité je tuto tradici uchovat pro příští generace, aby nebyly ochuzeny o tu nádheru," říká Martina Kozelková.

Tradici Jízdy králů udržují v Česku už jen čtyři obce a města. V nedalekém Vlčnově ji pořádají každý rok, v Kunovicích jednou za dva roky, v Hluku každý třetí tok a ve Starovicích jednou za čtyři roky. Právě letošní rok je výjimečný tím, že se slavnost bude konat v jednom roce ve všech zmíněných obcích. Znovu se tak stane zase až za dvanáct let.

„Nedávno jsme měli v Blatnici setkání všech organizačních týmů, zúčastnili jsme se mše, dostali požehnání, aby se vše vydařilo. Občas někdo mluví o rivalitě, což je ale úplný nesmysl. Naopak, obce spolupracují, vyměňují si zkušenosti a navzájem se podporují. Koneckonců, každá Jízda králů v těchto obcích má svá specifika. Ve Vlčnově je to propojení s vinnými sklepy, v Hluku zase velké koncerty dechových hudeb, my jsme proslulí formanskou jízdou a početnou družinou, která čítá až kolem třiceti jezdců na koních, což je výjimečné," vysvětluje kunovická místostarostka a maminka loňského krále.

Na společném setkání, které všichni absolvovali v krojích, si účastníci přáli především to, aby jim při letošní Jízdě králů přálo počasí. Protože to je mimořádně důležitý faktor. Déšť má fatální důsledky. Jen v Kunovicích připravují už od začátku roku ženy papírové růže, které ozdobí koně jednotlivých jezdců. Jejich ruce dokáží z obyčejného krepového papíru vytvořit složitými postupy neskutečnou krásu. Růží jsou desítky tisíc. Když zaprší, je veškerá paráda v trapu. Navíc, kroje jsou škrobené, takže ani jim voda nijak nesvědčí.

„Vloni naštěstí počasí vyšlo, jen dopoledne spadlo pár kapek. Nebylo ani horko, protože to pak dokáže koně dost potrápit. Doufám, že to letos bude podobné. Srpnový termín je s ohledem na bouřky nebo parno trochu rizikový, ale kvůli velkým opravám v centru jsme neměli jinou možnost. Věřím, že si to všichni užijeme. Program máme připravený pro všechny generace, nikoho jsme nevynechali. Když se to povede, poroste pak chuť do organizace další Jízdy králů v roce 2024," poznamenala Martina Kozelková.

Jako pravidelná účastnice slavnosti a ryzí folkloristka věří, že tradici dokáží v Kunovicích udržet. Byť si uvědomuje, že současné doba podobným akcím ne úplně přeje.

„Covid nejen folklor, ale i kulturu a sport výrazně poznamenal. Opravdoví nadšenci mizí, zájem mladých lidí není takový jako dříve. Lidé se více věnují sami sobě, volný čas využívají jinak, ochota obětovat vlastní volný čas klesá. Podobné je to třeba ve sportovních kroužcích. Takže se trochu obávám budoucnosti. Také i s ohledem na koně. Protože chovatelů ubývá, někteří z nich nebudou mít následovníky, kteří by v chovu pokračovali. Jen na naší Jízdě králů se objeví kolem šesti desítek koní, což sehnat a zajistit není vůbec jednoduché. Chci být ale optimistou, věřím, že tradici udržíme a zachováme," uzavřela Martina Kozelková.

MARTINA KOZELKOVÁ

- Narodila se 6. 10. 1975 v Uherském Hradišti, trvale žije v Kunovicích.
- Vystudovala učitelství pro první stupeň základních škol.
- Pracovala jako ředitelka v ZŠ a MŠ Podolí, poté v roli učitelky v ZŠ Kunovice U Pálenice.
- Od roku 2018 působí jako místostarostka města Kunovice.
- Už pětadvacet let vede dětský folklorní soubor Malý Handrláček.
- Zpívá v Ženském pěveckém souboru z Kunovic.
- Je členkou Folklorního souboru písní a tanců Handrlák.
- Mezi její záliby patří hudba, folklor, tanec a pohyb všeho druhu. Aktivně jako lektorka cvičí alpinning, jumping trampolíny, jogu.
- S manželem Bronislavem mají syna Daniela (14).

TZB TECHNOLOGY

vzduchotechnika
klimatizace
rekuperace

Provádíme dodávky a montáže vzduchotechnických a klimatizačních zařízení v kancelářských komplexech, obchodních a nákupních centrech, průmyslových objektech, veřejnoprávních prostorách, občanské výstavbě.

Realizaci vzduchotechniky rodinných domů jsme schopni na požadavek zákazníka doplnit o dodávku a zprovoznění tepelných čerpadel.

Dodávky provádíme tzv. „na klíč“ včetně montáže MaR těchto zařízení, oživení, uvedení do provozu a zaučení obsluhy před uvedením do provozu.

Zajistíme bezpečný provoz vašich zařízení, nabízíme výhodné dlouhodobé paušální servisní smlouvy.

Marcel Žák | jednatel

www.tzbtechnology.cz

SBORMISTR

SVĚT PĚVECKÝCH SBORŮ JE PRO VĚTŠINU LIDÍ ZÁVANEM Z DOB NÁRODNÍHO OBROZENÍ. MÁLOKDO VÍ, ŽE PRO NĚ PÍŠÍ NEJLEPŠÍ SKLADATELÉ SOUČASNOSTI. A TY NEJLEPŠÍ SBORY MUSÍ NA MEZINÁRODNÍ SOUTĚŽE LADIT SVOU FORMU PODOBNĚ JAKO VRCHOLOVÉ SPORTOVNÍ TÝMY. KONKURENCE JE VELKÁ. NA ROZDÍL OD ČESKÝCH SBORŮ ZPÍVAJÍ V TĚCH NEJLEPŠÍCH ZPĚVÁCI S VYSOKOU ÚROVNÍ HLASOVÉ TECHNIKY. MEZI NEJLEPŠÍ ČESKÉ ZÁSTUPCE NA TOMTO BITEVNÍM POLI PATŘÍ ROZHODNĚ CANTICA LAETICIA ZE ZLÍNA. ABY NE. MÁ NEJLEPŠÍHO SBORMISTRA V REPUBLICE. JOSEFA SUROVÍKA.

autor: Miroslav Urubek
foto: Dalibor Glück, archiv Josefa Surovíka

Jak se pěvci ze Zlína dostali na světovou špičku? Josef Surovík přiznává, že svěřence drtí nejenom svou muzikálností. Těžkým kalibrem je jeho pedantská povaha. A ne každý tíhu jeho důrazu na absolutní výsledek zvládá.

Kdo ale překoná těžké začátky, naučí se repertoár a vydrží dřinu na kultivaci vlastního hlasu, může podle něj společně s celým sborem zažít na koncertech euforii radosti a štěstí.

„Když se takový koncert povede, a mockrát to člověk nezažije, odchází z pódia absolutně šťastný, že předal energii hudby a radosti z ní posluchačům. To je prostě ta nejkrásnější věc a důvod, proč to děláme. Víme, jaká je to na zkouškách dřina, jak je péruju a kolikrát jsou otrávení, ale pak si to muzicírování všichni užijí. Právě to muzicírování, to je nejdůležitější," vyznává se Josef Surovík.

TRNITÁ CESTA K HUDBĚ

Cesta mezi špičkové pěvecké sbormistry pro něj nebyla vůbec jednoduchá. Leckterý šikovný scénárista by dokázal z jeho životní pouti udělat krásný film. „Narodil jsem se v Třebíči a odsud jsem se dostal do dětského domova ve Zlíně. Tady mě adoptovali rodiče, kteří pocházeli z Pozděchova. Tam jsem prožil dětství a léta dospívání. A bylo mě moc dobře. Rád na to vzpomínám."

Otec mu ale poměrně brzy zemřel a o malého Jožku se starala jen maminka. Mluvíme o začátku osmdesátých let minulého století, kdy lidé měli obecně hluboko do kapsy. „Chodívali jsme s mamkou do kostela a slyšel jsem tam varhany. Pořád mě lákalo na ně hrát. Doma samozřejmě žádný nástroj nebyl. Ani peníze na něco takového. Žil jsem s mamkou sám. Pořád jsem prsty klepal na topení a imitoval hraní. Mamka už to nakonec nevydržela a koupila mi někde

v Čeladné staré křídlo. A od té doby jsem se začal učit hrát v Osvětové besedě (kulturní organizace v socialistickém Československu, pozn. redakce) ve Valašské Polance."

„Moje první učitelka klavíru řekla mamce po pár měsících hraní, že mám málo talentu a doporučila jí, abych na klavír nehrál. Naštěstí mamka neposlechla. Učitelka pak odešla a dostal jsem novou. A najednou šlo všechno dobře."

Od té doby poutal malý klavírista pozornost svým nevšedním talentem a bravurní hrou. Jeho nová učitelka klavíru vážně hovořila o konzervatoři. Její slova potvrdil také fakt, že v osmé třídě vyhrál mezinárodní klavírní soutěž v Ostravě. A díky tomu se dostal bez přijímaček na státní konzervatoř. Všechno ale začalo jinak, než si malý školák Jožka Surovík představoval.

„Nijak excelentně jsem se totiž neučil. Mamka proto chtěla, abych se šel vyučit truhlářem. Tak jsem nastoupil do učení na obor truhlářství pro umělecké zpracování dřeva do Valašského Meziříčí. V oboru jsem se také nakonec vyučil," popisuje Surovík. Na hudbu ovšem nezapomněl. Souběžně dálkově studoval Lidovou konzervatoř v Ostravě.

Nicméně, s výučním listem v kapse nastoupil dnes jeden z nejlepších sbormistrů v Česku do svého prvního zaměstnání, podniku Stavby Vsetín, pro který se vlastně vyučil. „Tam jsem si ale pořezal ruku. Zaplať pánbůh za to. To byl začátek všeho. Tehdy jsem už doprovázel sbor Zornička Heleny Kaločové ve Vsetíně. Když se o mém zranění dozvěděla, řekla: Dost, půjdeš učit na ZUŠku. Zašla za tehdejším ředitelem Ivanem Žlebkem a zařídila mi místo. Tehdy jsem začal učit a doprovázet její sbor."

Vlastně až během výuky začal studovat církevní konzervatoř v Kroměříži. Obor Církevní hudba a zpěv. A proč se vynikající instrumentalista upsal sborovému zpěvu? Počátky té myšlenky jsou podle Josefa Surovíka upředeny ještě v dobách, kdy navštěvoval základní školu. „Ve Valašské Polance působil vynikající sbormistr a hudebník Jaromír Bazel ze Vsetína. Chodil jsem k němu do sboru. Nadchl mě takovým způsobem, že jsem sbormistrování chtěl dělat vlastně od samého začátku. A díky Heleně Kaločové jsem svůj sen dotáhl až do konce."

JOSEF SUROVÍK – SBORMISTR

Pojďme do současnosti. Josef Surovík dnes vede jedno z nejlepších těles v republice i v Evropě. Sbor Cantica laetitia. „Znamená to zpěvem k radosti, ale je to taková latinská zkomolenina. Je vlastně pokračovate-

U nás se na uměleckých školách ansámblovému zpěvu moc nefandí.

lem dětského sboru Cantica, který jsem spoluzakládal v roce 1998 při zlínské filharmonii. V roce 2004 pak vznikla výběrem dvaceti čtyř zpěváků právě Cantica Laetitia. Tehdy to byl ještě dívčí sbor. V roce 2012, když děcka odrostla, jsem z něj udělal smíšený sbor."

Josef Surovík je, jak už jsme zmínili v úvodu, sbormistr „s pověstí.". „Ano. Jsem přísný a někdy i některé odradím. Právě teď po covidu ale musím hledat kompromisy. Je to pro mě těžké. Sám jsem byl zvyklý na drezuru od Jardy Bazela. Nechce se mi ustupovat, ale musím. Některá děvčata otěhotněla a průběžně rodí, chlapci tenoři a chlapi v basech zpohodlněli. Chodí méně lidí na zkoušky a těžko znovu budujeme to, co fungovalo před epidemií. Nikdy bych neřekl, že dvouletá pauza bude takový problém. Na to si ale stěžují všechny smíšené sbory."

Možná právě proto chce sbor omladit a přijmout nové členy. „V současnosti nás čeká velký nábor. Abych měl výbornou pětadvacítku, potřebuji tak čtyřicet členů. Nevím, jestli je to ale reálné, doufám, že ano. Od roku 2019 jsme Akademickým sborem Fakulty technologické při UTB Zlín, kde mají studenti možnost navštěvovat volitelný předmět sborový zpěv. Bylo přihlášeno třicet studentů. Bohužel, vše zhatil covid. Teď vše rozjíždíme znovu. Lidé se k nám bojí jít, protože nám to zpívá dobře a nastoupit do rozjetého vlaku je těžké. Fakt se bojí a možná se bojí i mě," dodává se smíchem dirigent.

Vedle svého korunního klenotu Canticy laetitia vede několik dalších sborů. Mezi nimi třeba Moraviachor. „To je celorepublikový sbor, který se schází jednou za dva měsíce u některého z členů, kde uděláme soustředění. To je také velmi slušné těleso, na soutěžích mívá pravidelně výborné umístění," chválí Surovík.

Po Heleně Kaločové vede také Sonet Vsetín. Dvakrát ročně společně připraví koncert, o Vánocích většinou Rybovu mši, na jaro např. Requiem. „Je pravda, že Sonet je pro mě nejlepší kolektiv, který znám. Rádi se scházíme, chodíme na túry. Mám je rád. Začínal jsem s nimi jako šestnáctiletý kluk. Jejich parta je vynikající. Pořád se rádi vidíme."

Pěvecké sbory jsou podle něj kromě muzicírování také jakousi přípravkou pro život. „Pokud členové sborem prošli už jako děti, sociální zázemí, ve kterém tráví hodně společných chvil je neuvěřitelné. Ti lidé jsou prostě jiní. Otevřenější pro hudbu, v životě jsou kultivovanější. Podporují se a táhnou za jeden provaz," zamýšlí se dirigent.

NEJVĚTŠÍ ÚSPĚCHY

Sbory pod taktovkou Josefa Surovíka sklízí úspěchy na všech soutěžních pódiích v Česku i ve světě. Když vyrazí na soutěžní festival, zpozorní sbormistři ostatních těles i členové poroty. Sám dirigent přitom o sobě prohlašuje, že je prachsprostý muzikant.

„Muziku lidem předávám přirozeným způsobem, ani nevím, jak to dělám. Když ukážu coby sbormistr rukou, prostě to funguje. Moc nemluvím. Spíš pracuju mimikou a rukama."

Na prestižních soutěžích se podle něj nejvíce hodnotí hlasová technika sboru a intonace, vítězí však působení celého kolektivu na venek. „Je důležité, co sbor vyzařuje. U mě coby porotce to funguje podobně. Klidně odpustím chybu, ale musí tam fungovat to, co má. Sbor, sbormistr a klavírista. Když se krásně všichni tři zrcadlí, je to úžasné. Ale to se stává málokdy. To jsou zkrátka věci, které jsou mezi nebem a zemí," vysvětluje umělec.

České sbory to mají podle Josefa Surovíka ve světě těžké. „Samozřejmě se snažíme dostat na úroveň těch nejlepších. V Česku ale máme trochu problém s tím, že v dospělých sborech pořád bojujeme s tou naší hlaholov-

skou a besedovskou tradicí. Jede se spíš na počet než na technickou úroveň. Každý člen zahraničních špičkových sborů je tak technicky zdatný, že může být zároveň sólistou. U nás to tak bohužel není. Vynikající pověst mají ve světě ale naše dětské sbory."

Český rybníček totiž vychovává na uměleckých školách a konzervatořích rádoby sólisty. „Když u nás řekneš studentovi zpěvu, že bude zpívat ve sboru, tak si pomyslí, to nemyslíš vážně? A kde nakonec zůstanou? Pokud nejsou opravdu top, stejně končí právě v těch sborech nebo učí na zuškách. A jsou překvapeni, co se jim to přihodilo. Jenomže kantoři je takto vedou. U nás se prostě na uměleckých školách ansámblovému zpěvu moc nefandí," vysvětluje a dodává: „Všude ve světě zpívat v kvalitním smíšeném sboru je přitom pro člena poctou."

JOSEF SUROVÍK

- Narodil se v roce 1975 v Třebíči.
- Dětství prožil v Pozděchově na Vsetínsku.
- Žije ve Zlíně.
- Korepetoval už sboru Jaromíra Bazela na Základní škole ve Valašské Polance.
- V 16 letech založil svůj vlastní sbor při evangelickém sboru v Jasenné.
- Ve Vsetíně navázal na práci Heleny Kaločové a přebral po ní sbor Sonet.
- Ve 23 letech se stal sbormistrem sboru Dvořák Zlín.
- V devadesátých letech rozjel dětský sbor Cantica, z tohoto sboru vznikl následně sbor Cantica laetitia.
- S manželkou Terezou má dceru Johanu a syna Sebastiana.
- Z prvního manželství má dceru Michaelu, která jej před několika měsíci udělala dědečkem.

Ocenění a čestné tituly
- 2019 Cena Ferdinanda Vacha
- 2014 Cena primátora města Zlína
- 2009 Cena Sbormistr-junior

Hudební vzdělání, sbormistrovská průprava
- Interpretační kurzy: aktivní účast na kurzech zaměřených na provozovací praxi Bachovských kantát.
- Církevní konzervatoř Kroměříž, obor Církevní hudba a zpěv, varhany, dirigování.

Sbormistr
- Cantica laetitia Zlín
- SPS Sonet Vsetín
- SPS Dvořák Zlín
- DPS Cantica Zlín

Úspěchy
- DPS Cantica: úspěšná účast na mezinárodních soutěžích u nás i v zahraničí.

Další činnost
- Lektor sbormistrovských kurzů
- Porotce národních a mezinárodních sborových soutěží
- Člen odborné rady Nipos Artama Praha

SRDCOVKY JOŽKY SUROVÍKA

„Mám rád muziku skladatelů 20. století. Tahle muzika je tvořena pro tuto dobu, to je na ní perfektní. Všichni v životě spěchají, kolem je plno stresu, ale když zazpíváme, lidi ty dlouhé tóny zklidní. A právě to v dnešní době potřebují. Uklidnit se. A proto i na naše koncerty chodí."

Repertoár čerpá Josef Surovík převážně z kanálu YouTube, který neustále poslouchá. „Hledám inspiraci po celém světě." Zlínský sbormistr má navíc velké štěstí, že hudbu pro něj píše také jeho žena Tereza, která je úspěšnou skladatelkou.

Doménou Josefa Surovíka jsou ale především lidové písně. „Přirozená lidová píseň, pokud je dobře udělaná, to je to nejlepší, co pro sbor může být. Krásné úpravy psali Zdeněk Lukáš, Otmar Mácha. Miroslav Raich. V současné době píše pěkné úpravy Jiří Pospíšil. Lidovou píseň mám zkrátka ve sboru rád, ale její interpretace nesmí znít jak ‚umění'".

Jedním dechem dodává, že mistr písní na lidový text byl slavný český skladatel Antonín Dvořák. „Jeho Moravské dvojzpěvy jsou nádherné," rozplývá se sbormistr. S jeho jménem se navíc pojí neméně věhlasný sbor ze Zlína, který dlouhá léta vedl. „To bylo pro mě pole neorané, kde jsem poznal velký vokálně instrumentální repertoár. A také pracovat s dospělými lidmi. Někteří starší páni bohužel mladého prudiče, který je nutil na sobě pracovat, nesnesli. Dost lidí tehdy ze sboru odešlo. Byla to pro mne velká škola," přiznává.

Snad největší experiment jeho hudebního života bylo činoherní zpracování slavné opery Bedřicha

Smetany Prodaná nevěsta v Městském divadle Zlín. „Vůbec jsem netušil, co mě čeká. Byla to pro mne půda neoraná. Herci se učili zpívat... a některým to prostě nešlo. Ale dokázali to prodat takovým způsobem, že jim diváci všechno odpustili. Nakonec to bylo úžasné. Představení se neskutečně povedlo," vzpomíná Josef Surovík.

ŘEMESLO JAKO RELAX

Málokdo si dokáže představit sbormistra s hlavou plnou hudby jinak než s taktovkou v ruce. Josef Surovík v tomto ohledu opět láme vžité představy. Jak sám říká, relaxuje s hoblíkem, smirkovým papírem, pilkou a dalšími truhlářskými nástroji v ruce.

„Je to tak deset let zpátky, co jsem zažíval krizi práce s lidmi. Denně mi procházely desítky, ne-li stovky lidí hlavou. A každý pořád něco potřeboval. Celkem mě to vyšťavovalo. Přišel jsem domů, sedl jsem si a nemluvil. Bylo to strašné. Tak jsem začal s repasováním klavírů a harmonií. Právě u toho dnes krásně odpočívám. Sednu si do dílny, zavřu se tam a mám klid. Nakonec měla mamka pravdu, když mě donutila, abych se té stolařině vyučil. K řemeslu jsem se vrátil. Začalo to jako relaxace a teď mám tolik práce, že nevím, kam dřív skočit."

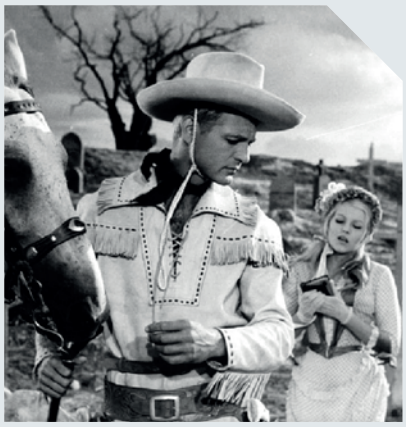

Limonádový Joe

Slovácké divadlo
20. a 21. 6. 2022, 19.00

Příběh o kladném hrdinovi s přesnou muškou, zářivým úsměvem a krásným tenorem, do nějž se zamiluje okouzlující a nevinná dívka Winnifred i hříšná arizonská pěnice Tornádo Lou, Kolalokově lihuprosté limonádě, padouchovi Horáci Badmanovi zvaném Hogo Fogo a spletité historii rodiny s poznávacím znamením mateřského znaménka velikosti mexického dolaru dnes zná téměř každý, stejně jako mnoho slavných melodií, které zlidověly: Když v baru houstne dým, Whisky, to je moje gusto, Arizona a další.

Hrají: Jiří Hejcman, Tomáš Šulaj, Pavlína Hejcmanová, Kateřina Krupicová j. h., Zdeněk Trčálek, Martin Vrtáček.

Romeo a Julie

Slovácké divadlo Uherské Hradiště
speciální repríza v krásném prostředí nádvoří Reduty UH
24. 6., 20.00

Říká se mu nejslavnější příběh lásky všech dob. Ano, řeč je o Romeovi a Julii z pera Williama Shakespeara. Do ústředních postav mladých milenců obsadil režisér Petru Staňkovou a Pavla Šupinu.

„Jako malá jsem měla pocit, že je Julie taková uvzdychaná, utrápená holka, která si navíc neumí doma zjednat pořádek. A protože já byla od malička prostořeká a muselo být po mém, tak mě ta role nějak nelákala. Nejspíš mi teď za tohle mé mínění dá pěkně zabrat," říká mladá herečka. Na titulní roli dívky, která miluje až k smrti, se těší.

V dalších rolích milostného příběhu se objeví Pavel Šupina (Romeo), Tomáš Šulaj, Zdeněk Trčálek, Jiří Hejcman, Josef Kubáník, chůvu si zahraje Irena Vacková, diváci se mohou těšit i na Pavlínu Hejcmanovou, Jitku Hlaváčovou a další.

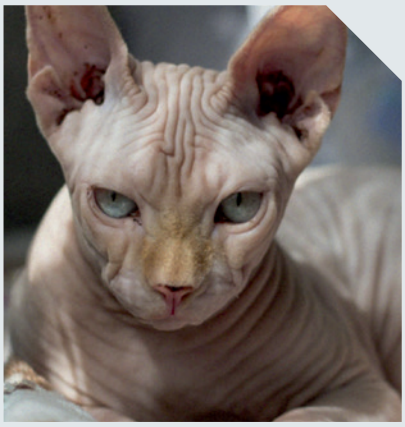

Kočka v oreganu

Slovácké divadlo
25. 6. 2022, 19:00

Partnerská dvojice nových nájemníků pozve manželský pár odvedle na seznamovací párty. Vše vypadá slibně, všichni jsou milí, do té doby, než...

Intelektuální, politicky a sociálně korektní názory jedněch třaskají o kulturu plechovkového piva a fotbalového fanouškovství druhých. Kteří z nich jsou „skutečnější lidé"? A jak hluboko sahají rozdíly mezi nimi? Nachází se někde vespod obratně spojených extrémů lidské přirozenosti totožné lidství?

Aniž bychom si toho mnohdy byli vědomi, patříme k určité sociální bublině. A úspěch soužití se členy odlišné bubliny může být nepřímo úměrný snaze, kterou na to vynaložíme.

Herecký čtyřtet na pomezí situačně-konverzační komedie a hlubokého psychologického ponoru, ve kterém se slzy smíchu mohou občas měnit v ty skutečné.

Saturnin

Velký sál Městského divadla Zlín
25. 6. (derniéra)

Prvorepubliková elegance a hravost jazyka. Pocta půvabné češtině. Humorné scénky a slovní průpovídky sluhy s kamennou tváří Saturnina, jeho pána Jiřího, tety Kateřiny, Milouše, doktora Vlacha a slečny Barbory… Saturnin je zkrátka pojem. Ne náhodou zvítězila tato kniha před časem v anketě Kniha mého srdce.

Hrají Zdeněk Julina, Marek Příkazký, Lucie Rybnikářová, Eva Daňková, Radovan Král, Radoslav Šopík a Pavel Leicman.

Baťa III.

Památník Tomáše Bati
21. 6., 22. 6., 24. 6., 29. 6.

Příběh muže, který to neměl lehké, v režii Doda Gombára. Vrcholem divadelních oslav 700. výročí první zmínky o městu Zlín bude site-specific projekt Baťa III v Památníku Tomáše Bati ve Zlíně. V životě a osudu Tomáše Bati mladšího – Tomíka – je zpřítomněno celé 20. století. Syn se symbolicky potká s otcem. Poslední z pokračovatelů slavného obuvnického impéria se potká s jeho zakladatelem. V hlavní roli se představí Radovan Král.

Každá repríza má omezený počet diváků!

Divadlo pod širým nebem

park za Městským divadlem Zlín
23. 6. - 30. 6.

V červnu i letos vyroste za Městským divadlem Zlín krásná letní open-air scéna, kam divadelníci pozvou na oblíbené komedie a pohádku pod širým nebem. Třešničkou na konec bude Tančírek – přijďte se s herci prozpívat a protancovat do prázdnin! V případě nepřízně počasí se představení ruší a vrací se vstupné.

Program:
23. 6. 19.00 Dnes večer nevařím
24. 6. 19.00 Válka Roseových nebude!
26. 6. 10.00 Pohádka o Palečkovi
26. 6. 19.00 Poslední ze žhavých milenců
27. 6. 19.00 Řidič slečny Daisy
28. 6. 19.00 Dnes večer nevařím
29. 6. 19.00 Válka Roseových nebude!
30. 6. 17.00 Tančírek – rozloučení se sezónou, vstup zdarma

ŽIVOT
S DLÁTEM V RUCE

PŮVODNĚ SE CHTĚL STÁT MALÍŘEM, DNES ALE PATŘÍ K NEJVYHLEDÁVANĚJŠÍM ŘEZBÁŘŮM V REGIONU. JEHO DÍLA ZDOBÍ VALAŠSKOU KRAJINU, MĚSTA I KOSTELY.

autor: Hana Bednářová
foto: Hana Bednářová, archiv Martina Cigánka

Dřevěné sochy svatých v životní velikosti, zvířata, pohádkové postavy, betlémy, reliéfy ale i originální špunty na slivovici. Když vejdete do malé osobní galerie řezbáře Martina Cigánka, nevíte, kam se dívat dřív. Voní to tam po dřevě a mladý valašskoklobouckýřezbář skromně naznačuje, že to je jen malá ukázka jeho rozsáhlé práce.

Martin Cigánek má šestatřicet let, ale jeho dřevěná díla najdete rozesetá po celé republice. Jeho lavičky zdobí Luhačovice, křížovou cestou propojil Slavičín a Nevšovou. V Olomouci u katedrály stojí jeho sousoší svaté rodiny. Park vedle baziliky na Svatém Hostýně brzy ozdobí jeho plastika s názvem Křest Krista. A to je jen nepatrný výčet.

Kolik za patnáct let, co se řezbařině věnuje, vytvořil děl, už nepočítá. „Zpočátku jsem si všechno fotil a dokumentoval, ale teď už na to není čas. Zakázek je spousta," říká mladý umělec. A ukazuje na dvůr, kde momentálně leží obrovský čtyřmetrový kříž s reliéfovým zdobením, který vzniká jako replika historického kříže pro obec Petrůvka.

Přitom to, že se stal řezbářem, bylo spíše řešení z nouze. „Bavilo mě kreslení, jako dítě jsem byl okouzlený ilustracemi z dobrodružných knížek. Kreslil jsem, chodil do lidušky a chtěl jsem se stát malířem. Rodiče ale naléhali, abych se vydal nějakou jistější cestou, takže jsem nestihl přijímačky na UMPRUM. Nakonec jsem si ale umělecký směr prosadil a poslední škola, kde ještě bylo možné podat přihlášku, byla do Luhačovic na uměleckořemeslné zpracování dřeva, obor řezbář," vzpomíná Cigánek.

Při studiu se pak dostal na praxi k řezbářovi do Prostějova. Tam poprvé držel v ruce dláto. Do té doby, jak sám říká, neměl moc představu, co práce obnáší. Ale řezbařina mu nakonec učarovala. A to natolik, že se jí rozhodl věnovat i po vyšším odborném studiu sochařství ve Zlíně. „Na této škole řezbáře neuznávali, podle nich to není žádné umění, takže jsem se s tím musel nějak vyrovnat, protože jsem si dřevařinou byl dost jistý. Dřevo je totiž úžasný materiál, příjemný, živý. Obklopuje nás, je všude kolem. Stačí vzít špalek a socha je rychle hotová. K hlíně jsem si nikdy vztah neudělal, navíc klasická sochařina je zdlouhavá a nákladná," vysvětluje mladý řezbář.

Ale živit se jen řezbářstvím, to v dnešní době podle Cigánka moc nejde. I proto hned po škole začal pracovat u bratra na farmě a vyřezával jen ve volných chvílích. Po několika letech se mu naskytla možnost jít vyučovat kresbu a malbu na základní uměleckou školu ve Valašských Kloboukách. Takže si dodělal pedagogické minimum a tři dny v týdnu nyní učí děti. Zbytek času se naplno věnuje práci na zakázkách nebo vlastní tvorbě.

Převážnou většinu jeho zakázek tvoří práce pro obce a města, a také pro olomoucké arcibiskupství či okolní kostely. A pak menší objednávky od lidí, kteří chtějí něco vyřezat jako dárek, na památku, a podobně. Na větší plastice pracuje zhruba dva týdny, na propracovanějších dílech i měsíc. „Práce na sochách pro kostely, které jdou do barvy, trvá i rok, protože musí dostatečně vyschnout," vysvětluje Martin a dodává, že nejtěžší je práci ukončit a být s výsledkem spokojený. „Abych dílo dokončil, musím vypnout svůj příliš kritický pohled na něj a přestat na něm hledat chyby," směje se.

I když jeho diář je plný objednávek a zakázek, vždy si najde čas a prostor pro svou vlastní tvorbu. „Uvolňuje mi to mysl a já si u toho paradoxně odpočinu. Když vidím kus dřeva, který zbyl, tak hned hledám, co by

RIDGE 83.1/EXP
OFF THE
MAIN ROAD
THE ATLANTIC OCEAN

z něj šlo vyřezat," říká Martin s tím, že se rád nechává dřevem inspirovat. Stejně jako světem okolo sebe. A ukazuje na dřevěnou sochu divočáka, která stojí nedaleko. „Když jsem se povídal na ten špalek, bylo jasné, že z něj bude divoké prase."

Stejně jako řada dalších řezbářů nejraději a také nejčastěji pracuje s lipovým dřevem nebo dubem. Ale jedním slovem dodává, že vyřezávat se dá téměř do jakéhokoliv dřeva – třešně, topolu, jasanu…

Jako řezbář tělem i duší se s dlátem probouzí a s dlátem jde také spát. Své nástroje si pravidelně bere domů k televizi nebo si je balí na dovolenou. „Večer si doma ještě před spaním dodělám pár menších kousků, například nějaké figurky do betlémů, a jsem spokojený," usmívá se Martin. „Mám úžasnou manželku, které naštěstí nevadí, že máme plný dům pilin, že v každé volné chvilce držím v ruce dláto."

Právě malé postavičky a figurky z betlémů nikdy vyřezávat nechtěl, protože je mnohem těžší dostat všechny detaily do tak malého kousku dřeva. Chtěl se věnovat větším plastikám, ale poptávka ho přinutila. „Betlémy patří k Vánocům a lidé je chtějí. Takže jsem musel začít. A teď každý rok před Vánocemi vyřežu i čtyři menší betlémy," přiznává Martin s tím, že od letošního roku je také členem Spolku českých betlémářů.

Kousek dál od vystavených betlémů je v jeho galerii i sbírka originálních vyřezávaných špuntů na lahve s podobiznami. Ty začal dělat před několika lety. Do kusu dřeva vydlabe malou podobiznu člověka, ať už smyšlenou nebo reálnou podle fotografie, spojí s korkovým uzávěrem a netradiční osobitý dárek je na světě. „Tehdy jsme dali na Facebook pár ukázek těchto špuntů jako inspiraci na dárek na Vánoce. A zájem by tak velký, že jsem tehdy musel do Vánoc během měsíce vydlabat víc než 200 podobizen, rozesílal jsem je pak po celé republice. Takže jsem to musel utnout a začal jsem se zase zaměřovat na větší věci," vzpomíná Martin a dodává, že od té doby pozoruje lidi okolo sebe a představuje si, jak by jejich tváře přenesl do dřeva.

Jeho naopak asi největší řezbářské dílo najdete v Boršicích u Buchlovic. Tam v roce 2017 vznikla unikátní Stezka Lovců mamutů, kterou tvoří kromě informačních panelů také dřevěné plastiky pravěkých zvířat jako je polární sob, medvěd jeskynní, lev jeskynní a také pravěcí lovci v životní velikosti. Ale největší pozornost ná-

vštěvníků na této stezce přitahuje busta mamuta, kterou Martin Cigánek vytesal rovněž v životní velkosti. Je čtyři metry dlouhá a dva metry vysoká a vznikla ze tří velkých kusů dřeva.

Práce s velkými dřevěnými špalky si vyžaduje také obratnost a umění práce s motorovou pilou. Čas od času se tak mladý řezbář účastní i soutěží ve speed-carvingu, tedy ve vyřezávání soch na čas motorovou pilou. „Tyto akce jsou spíše show pro lidi, není to to, co by mě nějak naplňovalo. Navíc je to i fyzicky náročné," podotýká Cigánek. Ale i v této disciplíně sklízí úspěchy. Například při nedávném Mistrovství ČR ve speed-carvingu, který se konal v Třinci, vznikla pod jeho pilou socha draka, která se umístila na třetím místě. Plastiku pak v dražbě odkoupil tamní hokejový klub a nyní zdobí stadion třineckých „ocelářů".

Reklamu, jak sám říká, nikdy neřešil ani nepotřeboval. „Nejlepší reklamou je moje práce, protože na každou sochu, na každé dílo se nabalují další zákazníci." A zakázek stále přibývá.

V letošním roce se navíc po covidové pauze chystá Martin Cigánek i na řezbářská sympozia a akce. „Jsem pozvaný na Slovensko do Babína, pravidelně se účastním Valašského kumštování nebo Mikulášského jarmeku ve Valašských Kloboukách, setkání řezbářů ve Velkých Karlovicích nebo Luhačovicích. Dřív jsem jezdil více, ale teď mám rodinu, tak už je to malinko složitější," uzavírá Martin výčet letošních plánů.

MGR. MARTIN CIGÁNEK, DIS.

- Narodil se v roce 1986 ve Zlíně.
- Lidový umělecký řezbář.
- Studoval na Střední odborné škole v Luhačovicích – obor řezbářství.
- Dále na Vyšší odborné škole umění ve Zlíně – obor sochařství pod vedením ak. sochaře R. Hanke.
- Poté studoval vysokou školu pedagogického zaměření v Dubnici nad Váhom.
- Ve své tvorbě se věnuje reliéfům s lidovou tematikou, sochám zvířat i lidí, a také užitému umění ze dřeva.
- Je členem výtvarného spolku Valašskoklobuckých výtvarníků Vincúch a výtvarného spolku Urgatina ve Velkých Karlovicích.
- Letos vstoupil do Spolku českých betlémářů.
- Je ženatý, má tři děti.
- Žije a tvoří ve Valašských Kloboukách.

CENTAX office, s.r.o.

- Daň z příjmu právnických osob
- Daň z nabytí nemovitých věcí
- Sociální a zdravotní pojištění
- Daň z příjmu fyzických osob
- Daň z přidané hodnoty • Daň z nemovitých věcí
- Mezinárodní zdanění • Daňová evidence
- Spotřební daň • Silniční daň • Účetnictví • Leasing

POČÍTEJTE S NÁMI 724 455 842

Pánský klub

ČR, 2022, komedie
v kinech od 2. 6. 2022, Falcon

Terapie pro „eroticky závislé" svede dohromady naprosto nesourodou pětici. Nesmělý učitel Cyril (Jiří Mádl) se obává svých lechtivých představ o studentkách. Záletník Eda (Milan Šteindler) si stále dokazuje svoji mužnost. Ajťák Martin (Martin Leták) se prezentuje jako velký milovník, ale opak je pravdou. Scenárista Přemek (Bolek Polívka) by se rád ubránil svodům své dlouholeté múzy a vyhořelý rocker Gigi (Zdeněk Žák) už má to nejlepší očividně za sebou.

Terapie probíhají pod taktovkou atraktivní, leč nezkušené psycholožky Lindy (Kristýna Hrušínská), které se vše vymkne z rukou, když otěže převezmou klienti. Mírně lechtivá komedie natočená podle stejnojmenné, velmi úspěšné hry divadla Na Jezerce, má zcela jistě potenciál stát se hitem i na stříbrném plátně.

Prezidentka

ČR, 2022, ČR, komedie, romantický
v kinech od 23. 6. 2022, Bioscop

První česká prezidentka Kateřina Čechová (Aňa Geislerová), má za sebou rok v úřadu. Je zahlcená prací a chtěla by si v klidu odpočinout. Jednoho dne se odhodlá k riskantnímu kousku a v dokonalém převleku se vytratí z hradu. Plán jí vyjde a Kateřina se seznámí se sochařem Petrem (Ondřej Vetchý), kvůli kterému se do města vydává každou další noc. Petr nemá ani ponětí, kdo žena, do které se zamiloval, ve skutečnosti je.

Situace se však brzy vymkne kontrole a prezidentčiny noční výlety se provalí. Proč ne, klasické téma z červené knihovny o lásce celebrity a člověka z lidu tu už dlouho nebylo. Doufejme jen, že tahle romantická komedie není ve skutečnosti předvolební kampaň, a že se Aňa Geislerová nepokusí stát skutečnou prezidentkou v blížících se volbách.

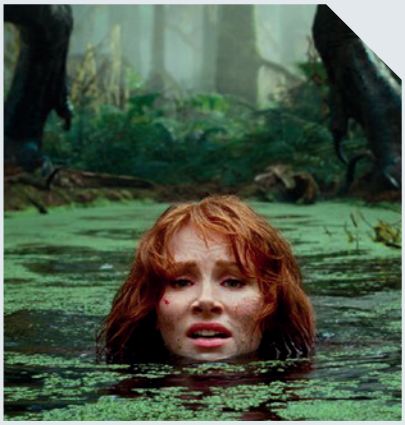

Jurský svět: Nadvláda

USA, sci-fi, akční
v kinech od 9. 6. 2022, Cinemart

Dinosauří a lidská civilizace se konečně střetly a zdá se, že místo na planetě Zemi je jen pro jeden druh. Velkolepé vyvrcholení ságy, která začala Jurským parkem Stevena Spielberga, natočené podle předlohy Michaela Crichtona.

Předchozí dva díly trilogie Jurský svět, byly dle mého názoru velmi povedené a nebály se ukázat drsnější scény, i přesto, že se primárně jedná o rodinnou zábavu. Tak doufejme, že mezi dinosaury ještě nedorazila falešná korektnost a budou požírat lidi i sebe navzájem se stejným nadšením, jako za starých dobrých časů.

Kdyby radši hořelo

ČR, 2022, komedie, drama
v kinech od 16. 6. 2022 Bontonfilm

Standa a Bróňa jsou vesničtí dobrovolní hasiči. Zatímco Standa se těší na brzké narození syna, jeho kamarád Bróňa se dosud nedokázal vzpamatovat z nedávné smrti manželky. Věci se změní, když během Velikonočního jarmarku narazí do skupiny obyvatel dodávka a řidič uteče dřív, než si ho někdo stačí všimnout. Všichni jsou přesvědčení, že šlo o teroristický čin a sváteční náladu střídá atmosféra strachu a nenávisti. Bróňa je o hrozbě terorismu přesvědčen, pocit nebezpečí mu vlévá novou krev do žil a z hasičského sboru se stává domobrana.

Jsou dvě možnosti. Buď se nás tahle komedie bude snažit především „jen" pobavit, nebo si vezme na paškál občany, kteří věří v reálnost terorismu. Tedy ty, co mají díky bohu ještě nějaký pud sebezáchovy. Hrají Michal Isteník (Standa), Miroslav Krobot (Bróňa), či Anna Polívková.

Párty Harder: Summer Massacre

ČR, 2022, komedie
v kinech od 23. 6. 2022 Bontonfilm

Parta sexuchtivých mladíků vyrazí na „Mácháč", aby tam smočila, ať už to znamená cokoliv. Komu přišel Vyšehrad: Fylm vulgární, oplzlý a nechutný, patrně nezná undergroundovou komedii Párty Hárd, která jede na stejné vlně, ale ve výsledku je daleko tvrdší. Zatímco jednička se promítala svého času jen ve vybraných kinech, druhý díl, jak už to u dvojek bývá, údernější a drsnější, se do kin dostane v rámci široké distribuce.

Že diváci, zejména mladí, podobnou zábavu chtějí, dokazuje skutečnost, že v internetové sbírce vybrali tvůrci filmu na jeho výrobu více než 1,2 milionu korun. Scénář a režie, stejně jako u prvního dílu Martin Pohl, v hudebním světě známý coby rapper Řezník.

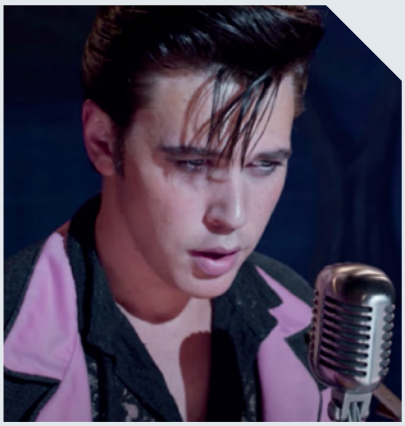

Elvis

USA/Austrálie, 2022, životopisný, hudební
v kinech od 23. 6. 2022, Vertical Entertainment

Víc než třicet let ve službě. Pochvaly. Vyznamenání. Jediný, kdo za posledních 40 let sestřelil tři nepřátelská letadla. Přesto ho nikdy nepovýšili. Proč? Protože je to Maverick. Rebel, který poslouchá jen sám sebe. Po uvedení prvního Top Gunu údajně nestačili v US Army registrovat nové rekruty, kteří, ovlivněni hollywoodskou propagandou, toužili sestřelovat nepřátelská letadla všeho druhu. Druhý díl, kvůli covidu dva roky odkládaný, v hlavní roli s téměř šedesátiletým Cruisem, je očividně zaměřen spíše na záložáky. Tito postarší muži, opotřebovaní časem a civilizačními chorobami, se už ale do armády pravděpodobně hrnout nebudou. Třeba přijdou aspoň do kina.

CLIMAX
OTEVŘEL NOVOU VÝROBNÍ HALU

VSETÍNSKÁ SPOLEČNOST SERVIS CLIMAX A.S. POSILUJE SVOJI POZICI LÍDRA NA TRHU VÝROBCŮ STÍNĚNÍ V ČESKÉ REPUBLICE I NA SLOVENSKU. VĚTŠINOVÝ MAJITEL SPOLEČNOSTI MIROSLAV JAKUBEC OZNÁMIL ÚSPĚŠNÉ OTEVŘENÍ NOVÉ VÝROBNÍ HALY. CELKOVÁ INVESTICE DOSÁHLA ČTVRT MILIARDY KORUN.

autor: Jana Čadová, Jan Filgas
foto: Dalibor Glück, archiv společnosti CLIMAX

Současný většinový majitel Climaxu Miroslav Jakubec začínal v pronajaté dílně na faře, pokračoval v kulturáku v Pržně na Vsetínsku, poté koupil první budovy pro výrobu, posléze nové haly, sklady. Startovali ve dvou, dnes jeho firma dává práci stovkám lidí, obrat přesáhl půldruhé miliardy korun. Výrobky Climaxu jsou dnes v celé Evropě, žaluzie ze Vsetína od sluníčka chrání třeba dům rodiny portugalské fotbalové superstar Cristiana Ronalda na Madeiře.

Zbrusu nová moderní hala má firmě pomoci v dalším rozvoji a posílení pozice v tvrdé konkurenci na evropských trzích.

V nové výrobní hale jsou dvě práškové lakovny – malá a velká, centrální sklad materiálu pro lakování, výroba krycích plechů a obráběcí centrum pro výrobu pergol. Modernizací a rozšířením výrobního prostoru bude vytvořeno sto nových pracovních míst.

„Přesně před třiceti lety v roce 1992 jsem získal svůj první živnostenský list. Během této doby jsme vybudovali firmu s obratem 1,7 miliardy korun. Za každým úspěchem stojí každodenní obyčejná lidská pracovitost a stejně tak i za úspěchem Climaxu stojí pracovitost, tvořivost a slušnost. Mám celoživotní zvyk, že si občas představuji, čeho bych chtěl v životě dosáhnout. Už před dvaceti lety jsem si říkal, že by bylo pěkné, kdyby každá naše výroba měla svou vlastní halu. Dnes zde slavnostně otevíráme halu 5, která je důkazem toho, že když si něco vysníte a skutečně tomu věříte, pak se to splní," řekl Miroslav Jakubec při slavnostním otevření haly.

Firma Climax už od svého počátku roste postupně přirozenou cestou. Žádné překotné skoky o stovky procent v meziročním srovnání. Dynamika firmy se zvyšovala rok od roku průměrně o deset procent, což její současný ředitel David Žabčík hodnotí jako jako jeden z klíčových faktorů úspěchu. „S každým velkým skokem se objevují problémy. Logistické, administrativní, operativní, i finanční. Roční nárůst o deset procent je tak akorát. V takovém tempu lze zvládat potřebné organizační změny."

Obě hlavní osobnosti společnosti fungují už několik let v symbióze. „Zatím jsem ani jednou nezalitoval, že jsem Davidovi pozici předal. Mění se například systém dopravy, zavádíme digitalizaci, máme spoustu nových projektů na zlepšení efektivity a spolehlivosti. Jsme spolu s Davidem hodně v kontaktu, vím, jak přemýšlí. Spolupráce funguje, i když samozřejmě vyžaduje spoustu sebekontroly a především komunikace. Když máme na něco jiný názor, tak si to řekneme, ale chci, aby rozhodoval on," poznamenal už dříve Miroslav Jakubec.

Climax je jedničkou na českém i slovenském trhu. Daří se mu také v Rakousku, kde se firma dostala mezi největší dodavatele těsnící techniky. Do celé řady zemí na celém světě posílá Climax desítky typů produktů pro vnitřní i vnější stínění. Stíní rodinné a bytové domy, rezidence, univerzity, nemocnice, radnice, ministerstva po celém světě. Produkty Climax najdete v každé evropské zemi, na Blízkém východě nebo v Austrálii. Ve Švédsku koupili majoritní podíl ve švédské společnosti, což jim usnadnilo vstup na skandinávský trh.

„Jsem velice rád, že máme ve Vsetíně takovou firmu, jakou je CLIMAX. Je to firma, která se rozvíjí a jde s dobou, je férovým zaměstnavatelem a své výrobní prostory má skvěle zorganizované, což je vizitka dobře vedené firmy. Pevně věřím, že i zaměstnanci jsou spokojení, a že se jim zde dobře pracuje."
(starosta Vsetína Jiří Růžička)

„Když se podívám na lidi v této hale, tak mě velmi těší, že vidím velké množství spokojených lidí se skutečným úsměvem na tváři. A k tomu bych rád připil. Aby nám nejen tato hala a výrobní prostory, ale i všechno, co v životě děláme, přinášelo hlavně radost a potěšení. V profesním, ale i osobním životě, jsou to ty nejdůležitější emoce. Proto si společně připijme na radost, úsměv a spokojenost," řekl při slavnostním otevření haly David Žabčík.

Novou hlavu vybudovali ve Vsetíně především proto, aby se společnost ve stále složitější situaci v Evropě stala méně závislou na externích dodavatelích komponentů potřebných pro vlastní výrobu.

„Naši zákazníci po nás požadují kvalitu, rychlost a spolehlivost. Když si něco objednají, chtějí to mít v termínu a přesně podle objednávky. V posledních dvou letech se nám to ale úplně nedařilo. Na vině byla převážně nespolehlivost našich dodavatelů, konkrétně nedodávky laků se na naší nespolehlivosti podílely z více než padesáti procent. Bylo nám tedy jasné, že jestli si chceme udržet důvěru našich zákazníků, musíme si některé komponenty vyrábět sami. Díky investicím do nových technologií lakování a výroby krycích plechů můžeme tedy být rychlejší, kvalitnější a především spolehlivější. Jsem přesvědčený, že CLIMAX bude i nadále úspěšnou vsetínskou firmou, a že tato hala není poslední, kterou jsme vybudovali," dodal Miroslav Jakubec.

O perspektivě firmy její majitel nepochybuje. „Je ohromná. Stínící technika bude mít v budoucnu ještě mnohem větší význam, proto-

„Průmyslový areál ve Vsetíně v Jasenicích, vybudovaný za dob slávy Zbrojovky, začal po privatizaci chátrat. Jsem rád, že se ve Vsetíně našlo několik firem, díky kterým areál zase vzkvétá a nabízí nové pracovní příležitosti.
(senátor Jiří Čunek)

že se chystá spousta nařízení, která budou evropské firmy a možná i domácnosti zavazovat a nutit k používání stínění s ohledem na udržitelnost, životní prostředí a úsporu energií," uzavřel podnikatel.

SERVIS CLIMAX A.S.

- Historie se píše od roku 1992, firmu ještě jako s.r.o. založili Miroslav Jakubec s Tomášem Jurečkou, který firmu opustil v roce 2006.
- Původně byla společnost jen ryze k zajištění těsnění do oken a dveří, v devadesátých letech přidala prodej žaluzií, posléze výrobu. Další součásti výroby a prodeje přibývaly postupně v dalších letech.
- Aktuálně vyrábí a prodává venkovní žaluzie, venkovní rolety, markýzy, pergoly a stínění zimních zahrad, svislé fasádní clony, vnitřní žaluzie, vnitřní látkové stínění, sítě proti hmyzu.
- Za rok společnost vyrobí zhruba 385 000 kusů venkovních výrobků a 330 000 interiérových výrobků. Z toho by mělo být letos cca 155 000 kusů venkovních žaluzií a 11 000 kusů svislých fasádních clon (screenových rolet).
- Firma zaměstnává 600 lidí, v prvním pandemickém roce zvýšil Climax obrat téměř o devět procent na 1,36 miliardy korun. Vloni obrat přesáhl 1,5 miliardy, letos firma plánuje obrat 1,7 miliardy korun.
- Své výrobky Climax dodává do Austrálie, Belgie, Bulharska, Číny, Dánska, Finska, Francie, Itálie, Izraele, Jihoafrické republiky, Jižní Koreji, na Kypr, do Libanonu, Litvy, Lotyšska, Lucemburska, Maďarska, Maroka, Německa, Nizozemí, Norska, Polska, Portugalska, Rakouska, Rumunska, Ruska, Řecka, Saudské Arábie, Slovinska, Spojených Arabských Emirátů, Turecka i Velké Británie.

KOMÍNSKÉ SKÁLY

VE DVACÁTÉM STOLETÍ HOJNĚ NAVŠTĚVOVANÉ MÍSTO, DNES TAK TROCHU NEPRÁVEM OPOMÍJENÉ. TO JSOU KOMÍNSKÉ SKÁLY V CHŘIBECH. IDEÁLNÍ TIP NA VÝLET PRO RODINY S MALÝMI DĚTMI.

autor: Jiří Hromada
foto: Marcela Samohýlová, P. Matel

V katastru obce Kostelany přibližně patnáct kilometrů od Kroměříže se na východní Moravě nachází zajímavý skalní útvar Komínky (též Komínské skály).

Skály leží ve vrcholové partii stejnojmenného vrchu v pohoří Chřiby, v oblasti najdou návštěvníci stejnojmennou přírodní památku, zřízenou z důvodu ochrany skalního útvaru z magurského pískovce.

Komínky jsou hojně navštěvovány už od začátku 20. století. Do největší ze skal byly tehdy vytesány schody a vyhlídková plošina, ze které toho ale vinou vzrostlých stromů mnoho vidět není. Dříve byly všechny stromy vykácené.

Lokalitou vede Spáčilova naučná stezka, nejpohodlnější přístup je po krátké značené stezce od silnice po červené trase směrem do kopce až na samotný cíl. Zpočátku zde vede obyčejná lesní pěšinka, která je místy kamenitá, ale není to nic, co by se nedalo zvládnout. Zvládnout i klidně i tříleté děti.

Po celé délce hřbetu jsou rozesety větší i menší skalní formy, nejrůznějších tvarů. Nejvýraznější skalní útvar, tvořící vlastní vrchol má pozoruhodný tvar. Je asi osm metrů vysoký, téměř dvacet metrů dlouhý a nejvíce pět metrů široký, směrem vzhůru se hrotovitě zužující. Tvar skaliska modelovalo dlouhodobé zvětrávání různě odolných pískovců a slepenců podél puklin a strmě ukloněných vrstevních ploch. V severním úpatí útvaru tak vznikl i výrazný převis.

Komínky jsou někdy nazývány také „středem Moravy" a údajně měly být také ohňovou horou. Na ohňových horách byl zapalován oheň signalizující nebezpečí pro obyvatele obcí v nížinách při vpádu nepřátelských vojsk do země.

Místo má mimořádně zajímavou historii. Na počátku 20. století sem často zajížděli hosté a účastníci honů na divokou pořádaných majitelem kvasického panství Jaroslavem Thunem. Několikrát se jich zúčastnil také rakouský následník trůnu, vášnivý lovec František Ferdinand D'Este.

KOMÍNSKÉ SKÁLY

Trasa:
V Kostelanech pěšky od závory ke skalám cca 540 metrů s převýšením zhruba padesát pět metrů.

Doba výletu:
Doporučujeme vyhradit si i s průzkumem okolí a občerstvením jedno odpoledne.

Náročnost:
Místy středně náročná.

Vhodné pro:
Aktivní turisty i rodiny s dětmi (s opatrností).

Kde se občerstvit:
Lesní penzion Bunč nebo Ranč Kostelany.

Právě k jeho návštěvě dala správa panství roku 1903 vytesat na vrchol skaliska schůdky a opatřit je železným zábradlím. Nosníky zábradlí zasazované do vyhloubených děr byly zalévány roztavenou sírou. Při této práci se síra vznitila a nad kopec stoupal sloup bílého dýmu. To samozřejmě vyděsilo obyvatele obcí, kteří o práci na skalisku neměli ponětí.

Přičinlivý žurnalista napsal článek do hradišťských Slovácких novin a senzace byla na světě. Seriózně se tvářící dopisovatel tvrdil, že na Komínkách obnovila svou činnost sopka, což ostatně potvrzuje i výskyt sopečné flóry na úpatí. Zprávu místních novin převzaly Národní listy odkud se dostala až do krajanských novin v Americe. Vypráví se, že než se věc vysvětlila zaplatili podnikaví hostinští v okolí místním hochům za to, že budou pálit na Komínkách mokré bukové listí ku přilákání zvědavců a zvýšení tak vlastních tržeb.

Na samotném vrcholu by měli rodiče být pozorní na děti. Skály jsou ze všech stran velmi prudké a vysoké.

Za zmínku stojí výhled na nedaleký hrad Buchlov, který se nachází v dáli na kopci, dobře viditelné je i Uherské Hradiště.

Pokud tato snadná trasa přece jen někoho unaví, mohou turisté při zpáteční cestě vydechnout a načerpat nové síly v Lesním penzionu Bunč. Sem mohou dojet autem nebo se vydat pěšky po lesní cestě. Mají zde široký výběr jídel, nápojů i dobrot pro děti. Výhodou je hřiště, kde si děti vyhrají celé odpoledne, a rodiče si mohou v klidu odpočinout a nasávat příjemnou atmosféru lesního prostředí.

Sondrio

Výroba komodit ze dřeva a obchod s dřevařskými produkty.

Pozděchov 128 (+420) 775 780 880 office@sondrio.cz www.sondrio.cz

Festival kávy a čaje

11. - 12. 06. 2022
Výstaviště Kroměříž

Druhý červnový víkend se Výstaviště v Kroměříži stane centrem setkání předních distributorů kávy a čaje včetně zástupců tuzemských pražíren.

Profesionálové vám představí nejmodernější technologie výroby teplých a studených kávových, čajových, mléčných a čokoládových nápojů.

Návštěvníci se dozví pravidla správné přípravy kávy a čaje včetně postupů při zpracování kávového zrna a listů čajovníku.

Těšit se můžete na bohatou nabídku kávovarů, mlýnků, filtrů na vodu a kávovou kosmetiku. Nebudou zde chybět ani výrobci medu, cukrářských dobrot a pravého českého porcelánu.

Více na www.vystavistekromeriz.cz

Noc slunce a ohně

Archeoskanzen Modrá
18. 6. 2022, od 9.00

Historický festival řemesel. Návštěvníci uvidí ukázky nejen ohnivých slovanských řemesel a zvyků, ukázku výcviku dravých opeřenců, uslyší přednášku o slunovratu, podívají se na vypalování keramiky v zemní peci, tavbu bronzu. Organizátoři připravili mnoho dalších aktivit pro děti a dospělé. Pořadatelem slavnosti letního slunovratu, který je připomenutím toho, že pro Slovany byl jedním z nejdůležitějších svátků v roce, jsou členové občanského sdružení Velkomoravané spolu se správou archeoskanzenu.

Více na www.skanzenmodra.cz

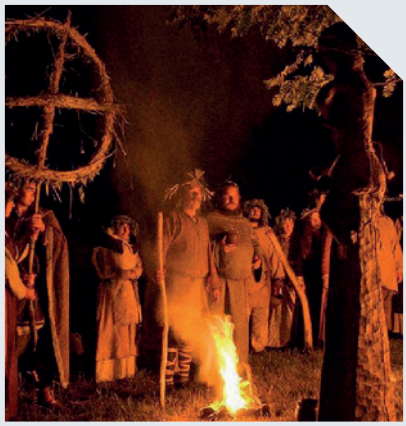

Holešovská regata

Zámecký park Holešov
17.- 18. 6. 2022

Po dvouleté přestávce se do holešovských zámeckých zahrad vrací oblíbený hudební festival Holešovská Regata, který bude letos v červnu slavit se svými fanoušky desáté narozeniny.

Spousta kvalitní hudby, bohatý doprovodný program pro celou rodinu, přejezd vodní lávky, soutěžní přehlídka netradičních plavidel, a mnoho dalšího. Takový bude jubilejní desátý ročník největšího rodinného festivalu u nás.

Vystoupí kapely Čechomor, Support Lesbiens, No Name, Mirai, Mňága a Žďorp nebo Vojtěch Dyk s kapelou B-Side Band.

Více na www.holesovskaregata.cz

Slůně slaví narozeniny

Zoo Zlín
19. 6. 2022

V neděli 6. června 2021 tomu bude rok, co se slonici Kali narodilo první mládě slona afrického ve zlínské zoo, a také vůbec první africké slůně v České republice. Pojďme společně 19. června oslavit první narozeniny slůněte Zyqarriho!

V Evropě se obdobným úspěchem mohou za uplynulých dvanáct měsíců pochlubit pouze další dvě zoologické zahrady. Podle chovatelů je Zyky, jak mu důvěrně říkají, neuvěřitelně aktivní, zvídavý, zdárně také prospívá.

Zoo Zlín chová slony africké od roku 2003. Stádo nyní tvoří dospělé slonice Kali (27 let), Zola (26 let) a Ulu (25 let) a malý sameček Zyqarri.

Více na www.zoozlin.eu

Bystřické zámecké slavnosti

Zámek Bystřice pod Hostýnem
14. - 26. 6. 2022

V zámku, který je ozdobou města, se od roku 1994 koná každým rokem na začátku léta mezinárodní festival hudby, divadla a výtvarného umění Bystřické zámecké slavnosti.

Na festivalu se za dlouhá léta své existence vystřídali přední čeští i zahraniční umělci, kteří do města přinášejí významné umělecké hodnoty. Letos mimo jiné vystoupí:

Martina Venc Matušínská – flétna, Martin Jakubíček – varhany, Igor Františák – klarinet, Martin Kasík – klavír, Miroslav Sekera – klavír, Moravské klavírní trio.

Více na www.bystriceph.cz

Zlín žije

Zlín
24. - 26. 6. 2022

Nenechte si ujít velkolepý třídenní festival plný hudby, světel, pouličního umění a zážitků, který je jednou z největších akcí oslav 700. výročí Zlína. Přinese několik multižánrových scén ve veřejném prostoru, od folkloru přes rock, folk, pop či bigbeat, doplněný o pouliční artisty a zážitkový program.

Zlínská filharmonie uvede open air ve světové premiéře dílo zlínského rodáka Tomáše Illeho. Hlavní stage na náměstí Práce uvítá velké zlínské orchestry, ale také rodáka Felixe Slováčka, Melody makers, fenomenálního hudebníka Vojtecha Szabó či kapelu Tata Bojs s vizuálními projekcemi bubeníka a výtvarníka Milana Caise.

Těšit se můžete na workshopy, hudební dílny, atrakce, buskery či karnevalový průvod. Čeká vás unikátní show v podání Vertical wall dancers, provazochodců, světelná vizualizace či light happening.

Více na www.zlin700.kulturazlin.cz

Je krásné mít sny, ještě krásnější je sny si plnit!

Maratonské okénko

Boba Komína

Chceš-li vyhrát, běž sto metrů. Chceš-li něco zažít, běž maraton. Takto zní jeden už skutečně vousatý výrok Emila Zátopka. A to přitom jediný vítěz na třech různých vytrvalostních distancích (5 km, 10 km, maraton) během jedné olympiády běžel maraton jako závod jen dvakrát v životě. Kdo maraton běžel, určitě potvrdí, že je to vždycky zážitek. Kdo ho běžel víckrát, ví, že každý maratonský příběh je jiný a jedinečný. A ne nadarmo se o něm říká, že je to jedna z nejtěžších vytrvalostních met.

V den oslav 77. výročí od konce druhé světové války, v roce stého výročí od narození Emila Zátopka, se v Praze běžel už šestadvacátý maraton. Po dvou zrušených ročnících se konečně mohly tisícovky běžců proběhnout na jednom z nejkrásnějších městských maratonů světa. Pražský maraton patří dlouhodobě mezi nejlépe hodnocené akce. Právem. Třeba díky jedinečné možnosti běžet přes uzavřený Karlův most či díky špičkové organizaci RunCzech týmu.

Pražský maraton jsem poprvé běžel před devíti lety. Jeho atmosféra je vždy výjimečná. Vytváří ji panorama Pražského hradu, který je vidět téměř po celou trať. Také je to ohromné množství národností na startu, desítky tisíc diváků okolo trati. Není jich sice tolik, kolik jich můžete zažít v New Yorku nebo v Chicagu, ovšem ve fandění si nezadají.

Letos jsem si Prahu vybral díky termínu, který nekolidoval s žádnou námi organizovanou akcí. Rovněž kvůli tomu, abych se na maraton stihl řádně připravit a díky znalosti jeho trasy. Nepatří k nejrychlejším a obvykle na něm bývá víc teplo, než mám rád. Ale je to Praha.

Za cíl jsem si zvolil dostat se na limit pro Bostonský maraton v mé věkové kategorii, což je čas tři hodiny a dvacet minut. Připravovat jsem se začal už během zimy. Běhal jsem v kondičním tempu, delší trasy a hlavně pravidelně. Jednou až třikrát týdně jsem cvičil, vyrážel na běžky, na sjezdovky, na vycházky a sem tam i na kolo. Oproti minulosti jsem třetinu času věnoval jinému sportu než běhání. A tohle považuji za nejvíc, co mi tato příprava dala. Nejen během živ je člověk…

Přípravě na pražský maraton jsem podřídil maximum, co mi umožnilo pracovní vytížení, abych co nejméně omezil svůj čas s rodinou. Oproti minulosti jsem musel omezit svoji aktivní účast na výběžích naší zlínské běžecké Mattoni Freerun skupiny a běžecké školy Běhy Zlín. Díky Verči a Markétě to vůbec neuškodilo. Spíše naopak. Zase se objevili noví běžci, kteří s námi začali pravidelně kondičně běhat.

Start za zvuku Smetanovy Vltavy má největší sílu právě při maratonu na Staroměstském náměstí.

Něco pro milovníky čísel: od listopadu jsem aktivním pohybem strávil 205 hodin, z toho jsem 131 hodin! věnoval budování základní kondice. Tedy pomalé běhy, cvičení a regenerace. Tedy dvě třetiny času jsem nikam nespěchal. Oproti minulosti jsem se především v tomto posunul. I přesto jsem zvládl slušnou porci kilometrů – celkem 1545.

Zařadil jsem pár závodů, nejčastěji na deset kilometrů, které jsem úspěšně běžel lehce přes čtyřicet minut. A až když jsem vybudoval základ kondice, začal jsem se šest týdnů před maratonem pravidelně věnovat rozvoji rychlosti. V tomto ohledu jsem zásadně změnil tréninkový plán. Jednou týdně jsem běhal dvouminutové intervaly v tempu 3:30-3:50. Začal jsem na dvaceti opakováních a každý týden jsem dvě opakování ubral. K tomu jsem jednou týdně běžel dlouhý běh (přes dvě hodiny) co nejblíže tempu maratonu a jednou za týden proložil ještě rychlejšími šesti až deseti kilometry. Mezitím jsem cvičil a regeneračně klusal.

Hodně mi v plnění plánu pomohla Eva s Honzou, kteří se k účasti na pražském maratonu rozhodli až během března. A nechali se ukecat, že budou tu zásadní rychlostní část přípravy absolvovat se mnou. Přidala se k nám i Markéta, moje parťačka v běžeckém koučování. A právě vzájemná podpora nám pomohla rychlostní přípravu vydržet. Prostě se na to tak jednoduše nevykašlete, když vedle vás krouží na atleťáku další tři kamarádi. I když to bolí, tak zatnete zuby a jdete dál. A tady se ukázalo, že nejlíp z nás je na tom Eva. Nechtěla to slyšet. Bránila se. Tři týdny před maratonem běžela čistou desítku na dráze v osobním rekordu pár vteřin

přes 40 minut. To ukazovalo, že příprava jde správným směrem.

Závěr přípravy jsem si osobně zpestřil kempem Běžecké školy Běhy Zlín. Během dvou dnů jsem vystoupal na Lysou horu a Ondřejník. A zahájil zároveň superkompenzační sacharidovou dietu. V týdnu před maratonem jsem si dvakrát lehce vyzkoušel rychlost, zacvičil si, zašel na masáž. Těsně před maratonem jsem v rámci superkompenzace začal maximalizovat zásobu glykogenu ve svalech. Předposlední dva dny jsem se snažil hlavně odpočívat.

Samotný maratonský den probíhal hodně zajímavě. Probudil jsem se ve čtyři hodiny a poslal jsem dva pracovní maily z mobilu. Pak jsem ještě usnul a vstal chvilku po šesté hodině. Probudil jsem se vodou s citronem a studenou sprchou. Posnídal rýžovou kaši s ovocem, oblékl se, vybavil gely a vyrazil na start. Udělal jsem si fotku i s dalším Freerun koučem z Brna, Jirkou. Ten běžel celý maraton v ponožkobotech a v kompletním kostýmu Spidermana. V kompletním!

Takové ty nezajímavé detaily, že si není těsně před startem kde odskočit, že se pořád s někým zdravím, že čas letí jako splašený a že bych raději měl zase myslet spíše na sebe než na všechny okolo, nebudu rozmazávat. Start za zvuku Smetanovy Vltavy má největší sílu právě při maratonu na Staroměstském náměstí.

Vyrazil jsem v tempu, na které jsem se připravoval. Musel jsem se držet zuby nehty, abych se zase jako v minulosti několikrát nenechal zlákat k lepšímu výkonu, když jsem se cítil tak výborně. Stále jsem měl vlajku s vodičem (pacemaker) na cílový čas 3 hodiny a 15 minut, tedy průměrné tempo 4:37 minut na kilometr. Když mě na 25. kilometru doběhla Eva, měl jsem radost i za ni.

Cíl se mi nakonec splnit nepodařilo o jeden a půl minuty. Znamením pro mě byl na 33. kilometru bubínek jedné fanynky a stále silnější sluneční paprsky. Vědomě jsem se začal lehce šetřit. Na každé občerstvovačce jsem se lil vodu na sebe a ionty do sebe. I přesto jsem poslední 42. kilometr plantal nohama a touženě vyhlížel cíl. Jsem přesvědčen, že kdybych nedostall v závěrečných deseti kilometrech rozum, kdoví zda bych viděl cíl a zda bych si zaběhl svůj nejlepší maratonský čas. Zlepšil jsem o úctyhodných 15 minut a od posledního maratonu v říjnu na Mallorce dokonce o 35 minut!

Nic naplat. Vždyť cesta je cíl. Takže jdeme se připravovat na další výzvy, jdeme si dál plnit svoje sny.

Je krásné mít sny, ještě krásnější je sny si plnit!

předseda spolku Běhy Zlín
a trenér kondičního běhu

DEWALT®

DEWALT-MORAVA.CZ

AUTORIZOVANÝ DEWALT PRODEJCE

WWW.DEWALT-MORAVA.CZ

SUDÍ (skutečné příběhy z fotbalových trávníků)

ČERVENÁ

autor: Jan Filgas
foto: Pixabay.com

Není nad to si na hřišti dobře popovídat. S hráči i diváky. Někdy jsou to úsměvné debaty, jindy samozřejmě trochu vyhrocenější. Fakt, že všechny hráče, a také drtivou většinu diváků osobně dobře znáte, hraje pokaždé jinou roli. Samozřejmě se vše odvíjí od toho, zda mají pocit, že jim škodíte či nikoliv.

Krásným příkladem byl zápas I.A třídy. Posuďte sami, kam až může „pokec s kamarádem v dresu" zajít. A ke katastrofě stačí pouhých pětačtyřicet minut, tedy jeden poločas.

Pozdrav na půlicí čáře je až dojemný. Člověk neznalý věci by si myslel, že na hřišti je dvaadvacet příbuzných, kteří mne rádi vidí po dlouhé době.

Za domácí nastupuje Robert, kterému všichni důvěrně říkáme Robine, dobrý kamarád už od základní školy. Právě staví krásný zahradní krb, chodím mu občas pomáhat.

Každý zápas začíná za stavu 0-0, takže v prvních minutách je důvod k nervozitě jen málokdy. Postupně ale přituhuje, to když Robin při hlavičce dopadne na soupeře stejně nešikovně, jako když mladý býk poprvé dostane příležitost „ke skoku".

Odpískaný faul se mu poměrně hodně nelíbí. „Ses posral, jaký faul? Nehrajeme šachy. Se vzpamatuj," říká. Vulgaritu beru s nadhledem, kdyby měl rozhodčí za každé sprosté slovo napomínat nebo vylučovat, poslední fotbalový zápas by se dohrál v roce 1970.

Jako ostatně drtivá většina arbitrů (a manželek) ale chci mít v této drobné hádce poslední slovo. „Dej se dohromady a začni něco hrát. Zatím jsi toho moc nepředvedl," reaguju. Těsně před poločasem se bohužel naše zájmy s Robertem (všimněte si, že už to není Robin...) setkávají podruhé. Na půlce jej hrubě fauluje protihráč a bývalému spolužákovi se logicky nelíbí pouze žlutá, raději by viděl červenou. „Za co už chceš vylučovat, když ne za takovou kosu," ptá se rozhodně nikoliv klidným hlasem.

No nic, je čas jednat. Žlutou kartu mám stále v ruce, proč ji nepoužít podruhé. Následující proud urážek se z něj sype jako lavina bahna při povodních na Filipínách. Mezi jednotlivými větami sotva chytá dech. V tu chvíli vím, že ho musím nechat vybouřit. Takže mlčím a poslouchám. „Všichni jste stejní...", „Kolik jsi dostal...", „Ještě mi dej červenou, ať máš radost..." „Ču...ku jeden černej..."

Poslední věta rázně utne moji trpělivost. Robert vidí pěkně zblízka kartu stejné barvy, jaká v tu chvíli převažuje v jeho obličeji. „Cože, on mě zprasí jako kombajnem a já nakonec dostanou červenou? No to už je vrchol. S tebou jsem skončil," řve.

Druhý poločas stojí Robert opřený u zábradlí, raději se nepřibližuju na dvacet metrů. Jeho oči mluví jasně. Klidně by v tu chvíli mohl do komparsu na natáčení thrilleru Takoví normální zabijáci II.

Doufám, že když ještě chvilku vydrží na tom krásném průvanu, vychladne a večer zase zavolá. Nezavolal. Trvalo mu dva týdny než se z toho vzpamatoval. Nakonec zavolala jeho manželka. Mám prý večer přijít na grilovačku. „Tak jo, v osm budu tam," říkám. „Jo a abych nezapomněla. Moc ti děkuju," dodává Pavlína. „Za co?" nechápu. „Přece za tu kartu. Dostal čtyři týdny natvrdo. On by jinak ten krb nedodělal. Takže díky."

Restaurace a ubytování v příjemném prostředí chřibských lesů

Lesní penzion BUNČ

- stylové ubytování v penzionu nebo dřevěných srubech
- privátní wellness Jelínkovy lesní lázně
- dětské venkovní hřiště
- rodinná setkání, oslavy, svatby, firemní školení

Lesní penzion Bunč 768 03 Roštín 66 | telefon: +420 573 367 272
e-mail: recepce@chribyresort.cz | /lesnipenzionbunc | /lesnipenzionbunc | www.bunc.cz

Divoký západ na dosah

RANČ KOSTELANY

- ubytování ve stylovém hotelu Crazy Mary
- restaurace s celkovou kapacitou 120 míst
- venkovní terasa pro 100 osob
- venkovní lezecká stěna, vyjížďky na koních, aquacentrum, bowling

Ranč Kostelany Kostelany 200, 767 01 Kroměříž | telefon: +420 573 367 272
e-mail: recepce@chribyresort.cz | /ranc.kostelany | /ranc_kostelany | www.kostelany.cz

Detailním průvodcem po Chřibech Vám bude mobilní aplikace **Chřiby:**

Stáhnout v App Store | STÁHNOUT V Google Play

EQE

PRO VŠECHNY SMYSLY

Nové plně elektrické EQE

Nové EQE posouvá limity elektrické mobility a luxusní jízdy.
S dojezdem až 654 kilometrů míří EQE do nové éry elektrických vozů.

EQE od Mercedes-EQ, kombinovaná elektrická spotřeba: 19,3 - 15,7 kWh/100 km; kombinované emise CO_2 0 g/km. Spotřeba energie a hodnoty emisí CO_2 byly naměřeny podle metodiky WLTP a jsou uváděny v souladu s nařízením (ES) 715/2007. Údaje se nevztahují na konkrétní vozidlo a nejsou součástí nabídky, slouží výhradně pro porovnání s jednotlivými typy vozidel.

SAMOHÝL MB

Samohýl MB a.s.
třída Tomáše Bati 532, 763 02 Zlín – Prštné
Tel: 577 616 300
www.zlin.mercedes-benz.cz